Η νέα Γενεά

Τὸ φύλλον λεπτὰ 10 21 Ἰουλίου 1916 Ἀριθ. 27

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ ΚΑΙ Τ' ΟΛΟΧΡΥΣΟ ΑΤΙ

—★★—

("Ενα θαυμάσιο παραμύθι, ποῦ κανένα παιδὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀφήση πρὶν τὸ τελειώση ὅλο).

Ἡ Ἀκουΐλλα καὶ ἡ Ἀντζέλα ἦσαν ἡ δυὸ θυγατέρες τοῦ βασιλέα Μαυλίου καὶ ζοῦσαν μὲ τὸν πατέρα τους στὸ Μεγάλο Κάστρο, τὸ ὠχυρότερο κάστρο τοῦ βασιλείου Ἡ Ἀκουΐλλα, ἡ μεγαλείτερη βασιλοποῦλα, ἦταν ὀξύθυμος καὶ ἰσχυρογνώμων, πολὺ ἀλαζωνικὴ καὶ περίφανη ποῦ τὄπαιρνε πάνω της ἀκόμα περισσότερο μὲ τὲς κολακίες τοῦ κόσμου, ποῦ νόμιζε πῶς μιὰ μέρα θὰ γίνονταν βασίλισσα. Ἡ μικρότερη βασιλοποῦλα ἦταν ἐντελῶς ἀλλοιώτικη ἀπ' τὴν ἀδελφή της Ἡ Ἄντζελα ἦταν ψηλὴ λεπτοφυὴς καὶ ὤμορφη, ἐνῷ ἡ ἀδελφὴ της ἦταν μελαγχροινὴ καὶ δυνατή. Στὸ χαρακτῆρα ἐξ ἴσου διάφορες, γιατὶ ἀντί νὰ εἶνε περίφανη καὶ ἀλαζωνικὴ ἡ Ἄντζελα, ἦταν εὐγενικιὰ καὶ καλόκαρδη. Ὁ Βασιλέας, ὅταν ἐργάζονταν εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, ἤθελε νὰ βλέπῃ πάντα δίπλα του τὴ μικρότερη θυγατέρα του. Αὐτὸ ἔκανε τὴν Ἀκουΐλλα νὰ ζηλεύῃ κι' ἔλεγε πῶς ἡ Ἄντζελα εἶνε τσαχπίνα καὶ κρυφὴ, ἰσχυριζομένη πῶς θέλει νὰ βοηθάῃ τὸν βασιλέα, ἐνῷ πραγματικὰ προσπαθοῦσε νὰ κερδίσῃ τὴν εὔνοιάν του καὶ νὰ μάθῃ τὰς μυστικὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους γιὰ ἴδιους σκοπούς της. Τίποτα τέτοιο βέβαια δὲν εἶχε ποτὲ περάσει ἀπ' τὸν νοῦ τῆς Ἄντζελας.

Ἀπ' ὅσο θυμῶνταν, ὁ πατέρας της βρίσκονταν πάντα σὲ μεγάλη ἀνησυχία καὶ ἡ μικρὴ βασιλοποῦλα προσπαθοῦσε νὰ τὸν βοηθῇ μὲ τὴν ἥσυχη συμπάθειά της καὶ τὴν πρόθυμη ὑπηρεσία της.

Τὸν καιρὸ γιὰ τὸν ὁποῖον μιλᾶμε, τὸ βασίλειο τοῦ Μαυλίου εὑρίσκονταν σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι. Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ὁ Μουχτὰρ, ὁ μάγος, ἔκαμε τρομερὰ μάγια στὴ χώρα τὰ ὁποῖα ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ἐξαφανισθοῦν, ποιὸς ξέρει πῶς, ὅλα τὰ βασιλόπουλα, οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ ἀφεντάδες τοῦ τόπου καθὼς καὶ ὅλα τ' ἄλογα κι' οἱ καβαλλαρέοι. Ἡ Μιράντα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μαυλίου καὶ τὸ παιδάκι της, ὁ Τσάριμπερτ, ὁ νόμιμος διάδοχος τοῦ Θρόνου, ἐξηφανίσθησαν ἐπίσης. Μόνο ἕνα ἄλογο ἔμεινε, ἕνα γέρικο ζῶο, τὸ ὁποῖον προσελήφθη στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ μαθαίνουν ἡ βασιλοποῦλες ἱππασία. Σὲ μιὰ τόσο κακὴ περίστασι ὁ βασιλεὺς Μαύλιος ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ μετακομήσῃ τοὺς θησαυρούς του ἀπ' τὸ παλάτι του στὴν πρωτεύουσα καὶ νὰ μείνῃ στὴν κατοικία του στὸ Μεγάλο Κάστρο, προστάζοντας τοὺς δούλους του νὰ τοποθετήσουν μεγάλα λιθάρια σὲ ὅλας τὰς εἰσόδους οὕτως ὥστε μόνον ἕνας ἄνθρωπος μὲ μεγάλη δυσκολία νὰ δύναται νὰ εἰσέλθῃ. Ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὰς διόδους αὐτὰς ἔφερναν τὰς προμηθείας γιὰ τὸ παλάτι καὶ λάβαιναν τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως.

Γιὰ δεκαπέντε χρόνια τώρα ἡ δυὸ βασιλοποῦλες ζοῦσαν στὴν ἥσυχη μοναξιὰ τοῦ Μεγάλου Κάστρου, καὶ μεγάλωσαν ἀπὸ μικρὰ κορίτσάκια σὲ τέλειες γυναῖκες. Καθημερινὰ ὁ βασιλεὺς Μαύλιος ἀνέβαινε στὸν πύργο τοῦ κάστρου, ὁ ὁποῖος ἐδέσποζε ὅλης τῆς ἀπεράντου ἐκτάσεως γύρω, καὶ κύταζε μὲ θλίψι τὴν ἐρημωμένη χώρα, ἡ ὁποία κάποτε ἀπετέλει τὸ εὐτυχισμένο καὶ πλούσιο βασίλειό του. Μιὰ μέρα καθὼς ὁ βασιλεὺς Μαύλιος κύτταζε γύρω ἀπ' τὸν πύργο εἶδε, ἕναν μεγάλον γίγαντα καὶ ἕξ νάνους νἄρχονται πρὸς τὸ κάστρο. Περιμένοντας νὰ ἰδῇ τί θἄκανε ὁ περίεργος αὐτὸς ἐπισκέπτης, ἐξεπλάγη βλέποντας τὸν γίγαντα νὰ μαζεύῃ τοὺς νάνους τρεῖς κάτου ἀπὸ κάθε μασχάλη του καὶ νὰ διασκελίζῃ τὸν τοῖχο ποῦ ἔφραζε τὴν εἴσοδο, τοποθετῶντας προσεχτικὰ τοὺς νάνους κάτω δίπλα ἀπ' τὴν εἴσοδο τοῦ παλατιοῦ καὶ χτυπῶντας ἔπειτα τὴ θύρα μὲ τὴ δυνατὴ γροθιά του. Ὁ βασιλεὺς Μαύλιος φόρεσε τὸν βασιλικόν του χιτῶνα καὶ τὸ στέμμα του καὶ τρέχοντας κάτω στὸ μεγάλο σαλόνι διέταξε νὰ εἰσέλθουν οἱ ἐπισκέπται. Ἡ θύρα ἄνοιξε καὶ καὶ μπῆκε μέσα ὁ πελώριος γίγας καὶ οἱ ἕξ νάνοι. Ὁ γίγας εἶχε γυαλιστερὸ πρόσωπο, μὲ τὸ στόμα ποῦ ἔμοιαζε σὰν τρομπέτα καὶ μάτια λαμπερὰ, καὶ φοροῦσε μιὰ φορεσιὰ ἀπὸ δέρμα βυσσινὶ χρυσοποίκιλτη, ἐνῷ οἱ νάνοι φοροῦσαν κίτρινα ροῦχα καὶ βυσσινιὲς σκούφιες. Ἡ βασιλοποῦλες ἡ ὁποίες εἶχαν φορέσει κι' ἐκεῖνες τοὺς βασιλικοὺς των χιτῶνας, ἔστεκαν ἀπ' τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ βασιλέως, ἡ Ἀκουΐλλα δεξιὰ ,καὶ ἡ Ἄντζελα ἀριστερά. Ὅταν ὁ Μαύλιος ρώτησε τὸν περίεργον ἐπισκέπτη τί θέλει, ὁ γίγας ἀπήντησε μὲ φωνὴ σὰ τρομπέτας·

— Εἶμαι ὁ Ἄνεμος ποῦ φυσοῦσα στὴν τρομπέττα τοῦ Μουχτὰρ, τοῦ μάγου, που πέθανε. Νὰ ἡ διαθήκη τοῦ Μουχτὰρ.

Καὶ βγάζοντας μιὰ σημείωσι ἀπ' τὴ μέσα τσέπη του, ὁ γίγας ἄρχισε νὰ διαβάζῃ·

— Ἂν ποτε τ' ὁλόχρυσο τὸ ἄτι γεννηθῇ,
Καὶ πάνω εἰς τὸν τάφο μου γυιὸς βασιλῆ
(σταθῆ
Τὰ μάγια ὁποῦ ἔκαμα μονάχα τους θὰ
(λύσουν
Κι' οἱ κοιμισμένοι ἄρχοντες ἀμέσως θὰ ξυ-
(πνσουν.

Ὁ Ἄνεμος ἐνεχείρησε τὴ σημείωσι στὸ βασιλῆᾶ, ὑπεκλίθη στῆς βασιλοποῦλες, μάζεψε τοὺς νάνους κάτω ἀπ' τῆς μασχάλες του προτοῦ ὁ Μαύλιος προφθάσῃ νὰ τὸν σταματήσῃ μὲ μιὰ λέξι.

Ἡ σημείωσι τὴν ὁποίαν ἄφισε ὁ γίγας ἦταν γραμμένη κρυπτογραφικὰ καὶ οὔτε ὁ βασιλεὺς Μαύλιος οὔτε ἡ Ἀκουΐλλα μπόρεσαν νὰ τὴν διαβάσουν. Ἀλλ' ἡ Ἄντζελα, ἡ ὁποία πολλὲς φορὲς, γιὰ διασκέδασι ἔπαιρνε καὶ δι-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

ΤΙ ΘΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ

—★★—

Μεταξὺ τῶν ἄλλων — τῶν γνωστῶν συνεχειῶν, ἰδοὺ τί ἄλλο σᾶς προσφέρει ἡ «Ν. Γενεὰ» εἰς τὸ παρὸν τεῦχος.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑ·Ι·ΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ

("Ενα σπαρταριστὸ ἄρθρον, περιγράφον τὸν ἐναέριον βομβαρδισμὸν τοῦ Φερετζὶκ ὑπὸ δύο ἀγγλικῶν μονοπλάνων. Ὁ εἷς ἀεροπόρος κατέπεσε εἰς τὰς Βουλγαρικὰς γραμμὰς, ἀλλ' ἐσώθη ἀπὸ τὸν ἄλλον, κατορθώσαντα νὰ τὸν ἀποσπάσῃ κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Βουλγάρων).

ΚΤΗΝΩΔΗΣ ΔΥΝΑΜΙΣ

(Μία θαυμασία περιγραφὴ πραγματευομένη πῶς ἀγγλικὸν πλοῖον συλληφθὲν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν κατωρθώθη νὰ ἐλευθερωθῇ).

ΕΝΑΣ ΡΩΣΟΣ ΗΡΩΣ

(Πῶς ἕνας Κοζάκος μὲ τέσσαρας συντρόφους του μόνον κατώρθωσε νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν ἀπόσπασμα γερμανικοῦ ἱππικοῦ ἐξ εἴκοσι ἑπτὰ ἱππέων, φονεύσας αὐτὸς μόνος ἕνδεκα Γερμανούς).

Ο ΦΟΝ ΧΙΝΤΕΜΠΟΥΡΓΚ

("Ενα σκίτσο τοῦ Γερμανοῦ ἀρχιστρατήγου ὑπὸ διακεκριμένου Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου)

2 ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ ΚΑΙ Τ' ΟΛΟΧΡΥΣΟ ΤΟ ΑΤΙ. ("Ενα ὡραιότατο παραμύθι γιὰ παιδιὰ, εἰκονογραφημένον).

ΤΟ ΚΑΝΑΒΙ. (Ἀπὸ τὰ παραμύθια τοῦ ἀπαραμίλλου Ἄντερσεν).

Ἐκτὸς τούτου καὶ αἱ γνωσταί μας συνέχειαι μυθιστορημάτων καὶ περιηγήσεων, προσκοπικὰ, σχολικὰ, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, περίεργα, κτλ. κτλ. Δώσατε μιὰ δεκάρα, ἀγοράσατε τὸ φύλλο καὶ θὰ ἴδητε ὅτι εἶνε ἀδύνατο στὴν Ἑλλάδα ν' ἀγοράσετε κάτι παρόμοιο.

ΜΕ ΜΙΑ ΔΕΚΑΡΑ ΜΟΝΟΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

Τὸ περιοδικὸν κάθε Ἑλληνόπαιδος
Ἐκδιδόμενον ἑκάστην Πέμπτην

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Δρ. 5
ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ » 10

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

Ἔτος Α΄. Ἀριθ. 27

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑ Ἢ ΜΗ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Λάβετε τὰ μέτρα σας

Τὸ χαρτὶ ὅσο πηγαίνει καὶ ἀκριβαίνει περισσότερον, οὕτως ὥστε ὅλα τὰ περιοδικὰ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀντιμετωπίσουν τὸ ἀδύνατον τῆς καλύψεως τῶν ἐξόδων των μὲ τὰς δεκαλέπτους ἐκδόσεις. Μερικὰ περιοδικὰ συλλογίζονται ν' αὐξήσουν τὴν τιμὴν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐφήρμοσαν ἤδη κανονίσαντα τὴν τιμὴν ἀπὸ δέκα εἰς δέκα πέντε λεπτά. Ἐὰν ἡ ὑπερτίμησις τοῦ χάρτου ἐξακολουθήσῃ τότε καὶ ἡ «Ν. Γενεὰ» καὶ ἡ «Κυριακὴ» θ' ἀναγκασθοῦν ὑπήκουσαι εἰς ἀνωτέραν βίαν, ποῦ δημιουργοῦν αἱ ἀνώμαλοι περιστάσεις ν' αὐξήσουν ἴσως τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου. Εὐχόμεθα νὰ μὴ συμβῇ αὐτό. Θὰ προσπαθήσωμεν, ὅσον μᾶς εἶνε δυνατὸν νὰ μείνωμεν εἰς τὴν δεκάλεπτον ἔκδοσιν. Μπορεῖ ὅμως ἡ ὑπερτίμησις νὸ φθάσῃ εἰς τοιοῦτο σημεῖον ὥστε ν' ἀναγκασθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἄκοντες νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸ δεκαπεντάλεπτον ἀντὶ τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἀναγνῶσται λοιπὸν μόνον ἕνα μέσον ἔχουν ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπιβάρυνσιν αὐτὴν— ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί. Αἱ συνδρομαὶ θὰ μείνουν αἱ αὐταί. Σπεύσατε λοιπὸν νὰ μᾶς στείλετε, πέντε δραχμὰς διὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν ἢ δυόμισῃ διὰ μίαν ἑξάμηνον καὶ οὕτω κάθε φύλλον θὰ σᾶς στοιχίζῃ ὀλιγώτερον τῶν δέκα λεπτῶν. Ἐὰν ἠθέλομεν ἔλθει εἰς τὴν ἀνάγκην ν' αὐξήσωμεν κατά τι καὶ τῶν συνδρομῶν ἀκόμη τὴν τιμὴν, οἱ ἤδη ἐγγεγραμμένοι πάλιν θὰ κερδίσουν μὴ ὑποβαλλόμενοι εἰς τὴν καταβολὴν τῆς διαφορᾶς. Ἰδοὺ μία περίπτωσις λοιπὸν κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ φίλοι μας, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νἄχουν καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν ταχτικὰ τὴν «Ν. Γενεὰν» πληρώνοντες φθηνότερα ἢ εἰς κάθε ἄλλον ἑλληνικὸν περιοδικὸν ποῦ ἐξεδόθη ποτὲ, πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ ἐξασφαλισθοῦν ἐναντίον κάθε ἀπροόπτου ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί.

Ἡ χειροτέρα ἀσθένεια

Αἱ ἐφημερίδες σημειώνουν ὅλο καὶ νέα κρούσματα εὐλογίας. Κάθε καλοκαῖρι φιλοξενοῦμεν εἰς τὰς Ἀθήνας μίαν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν τὴν προσκαλοῦμεν οἱ ἴδιοι, τῆς ἀνοίγομεν τὴν πόρτα οἱ ἴδιοι καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὴν ἐγκαθιστῶμεν καὶ τὴν περιποιούμεθα. Ἡ ἄγνοια τῶν ὅρων τῆς ὑγιεινῆς ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς πολλοὺς, εἰς τοὺς περισσοτέρους δυστυχῶς Ἕλληνας σήμερα προπαρασκευάζει τὸ ἔδαφος διὰ κάθε ἐπιδημίαν. Οἱ στοιχειοδέστεροι ὅροι τῆς ὑγιεινῆς θεωροῦνται ἀπὸ πολλοὺς ὡς προλήψεις, ὡς ἐκκεντρικότητες. Πολὺς κόσμος θὰ σᾶς πῇ ὅτι νὰ κοιμώμεθα μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα, νὰ ἀερίζωμεν τὰ δωμάτιά μας, νὰ προσέχωμεν εἰς τὸ τί θὰ φᾶμε, τί θὰ πίωμεν, τί θὰ φορέσωμεν, ποῦ θὰ κοιμηθῶμεν δὲν ἔχουν καὶ πολλὴν σπουδαιότητα, ἐνῷ ἄλλοι καὶ οἱ τελευταῖοι εἶνε πειὸ παράδοξοι ἀκόμα, ἐνῷ ἀναγνωρίζουν ὅ,τι ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς ἐξαρτᾶται νὰ εἶνε κανεὶς ὑγιὴς ἢ ὄχι, δὲν ἐφαρμόζουν ὅ,τι λέγουν πὼς ξέρουν. Καὶ ὅμως ἂν οἱ πολῖται ἀποφασίζαμεν νὰ ἀμυνθῶμεν κατὰ τοῦ κινδύνου ποῦ διατρέχει ἡ δημοσία ὑγεία τὸ κακὸν θὰ περιωρίζετο καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ ἐπολεμεῖτο. Μαθαίνετε, ὅτι ἕνα κροῦσμα εὐλογίας εἶνε κάπου καὶ τὸ κρύβουν ; Δὲν ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἐκπλήξῃ αὐτὸ, νὰ τὸ συζητήσετε καὶ νὰ κινήσετε τὸ κεφάλι σας μὲ οἶκτον διὰ τὰς ὑγιεινὰς συνθήκας καὶ ἀντιλήψεις, ποῦ ἔχει ὁ κόσμος. Τρέξατε νὰ τὸ ἀναφέρετε. Τρέξατε διότι κινδυνεύετε καὶ σεῖς. Θὰ σώσετε καὶ τὴν οἰκογένειαν ποῦ κρύβει τὸν ἄρρωστον, ἡ ὁποία κινδυνεύει καὶ αὐτὴ ν' ἁρπάξῃ τὴν ἀσθένειαν καὶ θὰ σώσετε καὶ αὐτὸν τὸν ἄρρωστον, ὁ ὁποῖος θὰ παραδοθῇ εἰς χέρια ἐπιστημόνων καὶ θὰ θεραπευθῇ καλλίτερα ἢ εἰς τὸ σπῆτί σας πάντοτε. Πρὸ παντὸς πῶς οἱ πρόσκοποι ποῦ διδάσκεσθε ὑγιεινὴν καὶ καθαριότητα ποῦ ζῆτε φυσικὴν, καθαρὴν ζωὴν διδάξατε καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ καὶ ἑνωθῆτε ὅλοι καὶ πολεμήσετε τῆς ἀρρώστειες ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν χειροτέραν ἀσθένειαν, ποῦ φέρει κάθε ἀρρώστεια— τὴν ἀμάθειαν.

Ἰδοὺ ἡ ἀδιαφορία μας

Θέλετε καὶ ἕνα παράδειγμα τῆς ἀδιαφορίας, ποῦ μᾶς χαρακτηρίζει διὰ τὴν ὑγείαν μας ; Ρίξατε μιὰ ματιὰ εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς ἀστυϊατρικῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν ἑστιατορίων, παντοπωλείων καὶ ζαχαροπλαστείων. Σὲ ποιὸ πολιτισμένον κράτος οἱ ἄνθρωποι θὰ ἠνείχοντο παρομοίας φρικαλεότητας ; Ποῦ ἀλλοῦ τὰ γνωστότερα, καλλίτερα θεωρούμενα κέντρα εἶνε τόσον βουτηγμένα στὴ βρῶμα ; Ποῦ ἀλλοῦ σᾶς σερβίρουν νὰ φᾶτε ὅ,τι βρῆκε ἡ ἐπιθεώρησις ; Κάθε ἔκθεσις ἐπιθεωρήσεως εἶνε ἡ ἴδια σχεδόν. Τὸ ἴδιο συμπέρασμα πάντα. Ἡ ἴδια εἰκὼν ἀκαθαρσίας, ἀμαθείας, ἐγκληματικῆς ἀμαθείας. Ἀλλ' ἂν οἱ καταστηματάρχαι καὶ ζαχαροπλάσται καὶ ξενοδόχοι ἔχουν κλεισμένα τὰ μάτια των εἰς ὅ,τι εἶνε στοιχειῶδες οἱ πελάται των θὰ μπορέσουν νὰ τοὺς τὰ ἀνοίξουν. Παύσατε νὰ πηγαίνετε εἰς τὰ κέντρα ἐκεῖνα ποῦ εἶνε ἀκάθαρτα, παύσατε νὰ ψωνίζετε ἀπὸ κεῖ, ἀπομονώσατέ τα ὅπως ἀπομονώνεται ἕνα μολυσμένο μέρος γιατὶ μολυσμένα μέρη εἶνε καὶ ἑστίαι ἀσθενειῶν καὶ θὰ τὰ κλείσετε, θὰ τὰ σκοτώσετε ἢ τοὐλάχιστον θὰ τὰ κάμετε νὰ καθαρισθοῦν. Ἀλλ' ὑπάρχει ἐλπὶς ὅτι θὰ γείνῃ αὐτό ; Ὑπάρχει ἐλπὶς ὅτι ἡ ἑπομένη ἀστυϊατρικὴ ἔκθεσις θὰ εἶνε καλλιτέρα ; Δὲν γνωρίζομεν. Βλέπομεν ὅμως ὅτι ἡ παροῦσα δὲν εἶνε καλλιτέρα τῶν προηγουμένων, ἀλλὰ χειρότερα.

Χάριν αὐτῶν τῶν μαθητῶν

Ἡ «Ν. Γενεὰ» ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἐδημοσίευε εὐχαρίστως τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων μαθητῶν καὶ σπουδαστῶν εἰς τὰς ἐξετάσεις των καὶ ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἔσχον τὴν καλωσύνην νὰ σπεύσουν νὰ μᾶς τὰ στείλουν. Μερικὰ παιδιὰ ὅμως, πολὺ ὀλίγα, μᾶς παρεξήγησαν καὶ μᾶς ἔστειλαν ὡς ἀριστεύσαντα ὀνόματα μαθητῶν οἱ ὁποῖοι ἢ οὐδόλως διεκρίθησαν ἢ ἔμειναν μετεξεταστέοι ἢ καὶ ἀπέτυχον ἀκόμα. Ἀλλὰ τοὺς βοηθοῦν τοὺς φίλους των γράφοντες περὶ αὐτῶν ὅτι ἠρίστευσαν ἐνῷ ἔσχον ἐπιτυχίαν ἡ ὁποία θὰ ἐκέρδιζε μᾶλλον ἐκ τῆς σιωπῆς ἢ τοῦ ρεκλαμαρίσματος ; Δὲν τοὺς ρεζιλεύουν ; Φαντασθῆτε ἕνα παιδὶ νὰ ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τὰ ἄλλα εἰς τὰς ἐξετάσεις των καὶ τὴν ἑπομένην νὰ γράφεται, ὅτι ἠρίστευσε. Λόγος δηλαδὴ διὰ νὰ νὰ μάθουν καὶ ὅσοι δὲν ξέρουν, ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν ἔκαμε καὶ μεγάλα πράγματα. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ αὐτη προθυμία εἰς διαφήμησιν εἶνε ἄγνωστος εἰς τοὺς δύο-τρεῖς ποῦ ἐπεχείρησαν νὰ διαφημίσουν. Καὶ χάριν αὐτῶν τῶν μαθητῶν οἱ ὁποῖοι οὕτω ἐκτίθενται εἰς κοινὴν κοροϊδείαν ἡ «Ν. Γενεὰ» ἀπεφάσισε νὰ μὴ δημοσιεύῃ τοῦ λοιποῦ ἀποτελέσματα ἐξετάσεων εἰμὴ ὅσα εἶνε ὑπογεγραμμένα ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ ἢ καθηγητοῦ τοῦ οἰκείου σχολείου.

Μὴ ξεχνᾶτε

Ἀκόμα αἱ διακοπαί σας δὲν εὑρίσκονται οὔτε εἰς τὸ μέσον. Ἀκόμα ἔχετε ἄφθονον καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν σας, τὸν ὁποῖον πολλοὶ θὰ σκέπτεσθε πῶς καλλίτερα νὰ χρησιμοποιήσετε, τί νὰ διαβάσετε. Μὴ ξεχνᾶτε τοὺς 22 τόμους τῆς παλαιᾶς «Ν. Γενεᾶς» ἀποτελουμένους ἐκ 1,500 περίπου σελίδων καὶ περιέχοντας πλὴν τῆς ποικίλης ὕλης εἰς διηγήματα, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, ἐπιστημονικὰ περίεργα κλπ. καὶ πέντε ὁλόκληρα μυθιστορήματα, τὰ καλλίτερα ποῦ ἐγράφησαν γιὰ παιδιά. Ἐδιαβάσατε τὸν «Τὸμ τὸ Ἀμερικανόπουλο», τοῦ Μὰρκ Τουαὶν ;» Ἐδιαβάσατε τοὺς «Ἀδελφοὺς Προσκόπους» τοῦ Φίνεμορ ἢ τὸ «Ξύπνημα τοῦ Ἀγριμιοῦ» τοῦ Τζὰκ Λόντον ἢ τὸν «Κλαύδιον Μπομπαρνὰκ» τοῦ Ἰουλίου Βὲρν ; Ὅλ' αὐτὰ περιέχονται εἰς τὴν θαυμασίαν, πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν ἀγοράζετε μόνον πρὸς πέντε δραχμάς.

Μία ὡραία καινοτομία τοῦ κ. Μίνδλερ

Εἰς καινοτομίαν ὑποσχομένην λαμπρὰ ἀποτελέσματα προέβη ὁ ἔφορος τῶν Ὁμάδων Προσκόπων Ἀττικῆς κ. Μίνδλερ ὀργανώσας «Σχολεῖον Ἐνωμοταρχῶν» ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν ἀρίστων ἀρχηγῶν τοῦ Σώματος κ. κ. Περδικέα τῆς 9ης Ἀθηνῶν καὶ Πιτέρη τῆς 6ης Ἀλεξανδρείας. Εἰς τὸ σχολεῖον τοῦτο διέταξε δι' ἡμερησίας διαταγῆς του τὴν τακτικὴν φοίτησιν κατὰ τὸ δίμηνον χρονικὸν διάστημα τῶν σχολικῶν διακοπῶν ἁπάντων τῶν ἐνωματαρχῶν τῶν ὁμάδων τῆς περιφερείας του χάριν τοῦ τελειοτέρου καταρτισμοῦ τῶν βαθμοφόρων αὐτῶν.

**

ΕΙΣ ΤΙ ΑΦΕΩΡΑ Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΤΟΥ

Ὁ θυμωμένος πολίτης εἰσέβαλε μὲ ὁρμὴν μέσα στὸ γραφεῖο τῆς ἐφημερίδος.

— Δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, λέγει εἰς τὸν ἀρχισυντάκτην· γιὰ ποιὸ λόγο ἐδημοσιεύσατε τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ τὴν δημοσίαν θέσιν μὲ τέτοιον τρόπον ;

— Σεῖς ἤρθατε καὶ μᾶς τὴν ἀναγγείλατε ὁ ἴδιος ψὲς τὸ βράδυ.

— Φυσικὰ παρῃτήθην, ἀπεκρίθη ὁ θυμωμένος πολίτης· ἀλλ' ἡ βρωμοεφημερίδα σας δημοσιεύει τὴν παραίτησίν μου εἰς τὴν στήλην τῆς «Δημοσίας Καθαριότητος».

**

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Αὐτη ἐκτίσθη εἰς τὸ Λονδῖνον εἰς τὴν συνοικίαν Χόλβαρν. Κατέχει ἔκτασιν 920,000 τετραγωνικῶν μέτρων, ἀποτελεῖται ἀπὸ 11 ὀροφὰς καὶ περιλαμβάνει 6,153 μεγάλα δωμάτια. Ἡ ὑπηρεσία μεταξὺ τῶν ἕνδεκα ὀροφῶν ἐκτελεῖται διὰ 30 ἀτμοκινήτων ἀνελκυστήρων. Εἰς τὸ μέσον τῆς οἰκοδομῆς ὑπάρχει ἀπέραντον ξενοδοχεῖον διὰ τοὺς ἐνοικιαστὰς τῆς οἰκίας ἀριθμουμένους εἰς 8,600 οἰκογενείας. Διὰ τὸ πελώριον τοῦτο κτίριον ἐδαπανήθη τὸ ποσὸν τῶν 2,500,000 λιρῶν ἀγγλικῶν (62,500,000 φράγκα). Τὸ κτίριον τοῦτο ἀποτελεῖ ὁλόκληρον πόλιν ἔχουσαν ἀγορὰν, ἰδιαίτερα ἐμπορικὰ καταστήματα, τηλεγραφεῖον, ταχυδρομεῖον, ἀστυνομικὸν σταθμὸν καφενεῖα κλπ.

ΑΛΕΞ. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΣ

ΡΟΝΤΓΥΑΡΔ ΚΙΠΛΙΓΓ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

Ο ΤΟΥΜΑΙ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ναὶ, ἀπεκρίθη ὁ Πήτερσεν Σαχὶμπ, χαμογελῶντας ξανὰ· νὰ πᾷς ὅμως ὅταν θὰ ἰδῇς τοὺς ἐλέφαντας νὰ χορεύουνε. Τότε μόνο εἶνε ὁ κατάλληλος καιρός. Ἔλα σὲ μένα ὅταν ἰδῇς τοὺς ἐλέφαντας νὰ χορεύουν καὶ τότε θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ πᾷς σ' ὅλα τὰ Κέντας (οἱ τόποι ὅπου κυνηγοῦν ἀγρίους ἐλέφαντας).

Νέα ἔκρηξις γέλωτος ἠκολούθησε τὰς λέξεις τοῦ Σαχὶμπ, γιατὶ ἦταν ἕνα παλαιὸ ἀστεῖο μεταξὺ τῶν ἐλεφαντοκυνηγῶν ποῦ σημαίνει «ποτέ». Ὑπάρχουν κρυμμένα μέσα στὰ δάση μεγάλες πλατεῖες, ποῦ ὀνομάζουν «χοροστάσια τῶν ἐλεφάντων», ἀλλὰ κ' αὐτὰ τὰ μέρη λίγα εἶνε καὶ ποτὲ δὲν εἶδε ἄνθρωπος ἐλέφαντας νὰ χορεύουν ἐπάνω. Ὅταν ἕνας ὁδηγὸς καυχιέται πῶς ξέρει καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ ὁδηγῇ ἐλέφαντας καὶ λέγει καὶ ἱστορίες πολὺ περισσότερες ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, οἱ ἄλλοι τοῦ λένε στὸ τέλος:

— Καὶ δὲ μᾶς λὲς, εἶδες καὶ τοὺς ἐλέφαντας νὰ χορεύουνε ;

Ὁ Κάλα Νὰγκ κατέθεσε τὸν Μικρὸν Τούμαι, ὁ ὁποῖος προσεκύνησε χαμηλὰ εἰς τὸ ἔδαφος πάλι καὶ ἔφυγεν ἀκολουθῶντας τὸν πατέρα του καὶ ἔδωσε τὶς τέσσαρες ἄννα εἰς τὴν μάννα του, ποῦ βύζαινε τὸ ἀδερφάκι του τὸ μωρὸ καὶ ὅλοι κάθησαν πάνω στὴ ράχι τοῦ Κάλα Νὰγκ καὶ ἡ γραμμὴ τῶν ἐλεφάντων μὲ μουγκρητὰ καὶ φωνὲς ξεκίνησαν. Ἦταν πολὺ ζωηρὰ πορεία γιατ' εἶχαν καὶ νέους ἐλέφαντας μέσα. ποῦ ἔκαναν πολὺ φασαρία καὶ ἦταν κανεὶς ὑποχρεωμένος κάθε στιγμὴ νὰ τοὺς χαϊδεύῃ γιὰ νὰ ἡσυχάσουν ἢ νὰ τοὺς δέρνῃ.

Ὁ Μεγάλος Τούμαι ἐμάλωνε καὶ χτυποῦσε ἄγρια τὸν Κάλα Νὰγκ γιατὶ ἦταν πολὺ θυμωμένος, ἀλλ' ὁ Μικρὸς Τούμαι ἦταν τόσο εὐτυχὴς ποῦ οὔτε νὰ μιλήσῃ συλλογίζονταν. Ὁ Πήτερσεν Σαχὶμπ τὸν ἐπρόσεξε καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ παράδες γιὰ τοῦτο ἐδοκίμαζε τὸ ἴδιο αἴσθημα ποῦ θὰ ἠσθάνετο ὁ στρατιώτης τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχηγός του καλεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴ γιὰ νὰ τὸν ἐπαινέσῃ καὶ τὸν διακρίνῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους του.

— Τί ἐννοοῦσε ὁ Πήτερσεν Σαχὶμπ ὅταν μοὖπε γιὰ τὸ χορὸ τῶν ἐλεφάντων ; λέγει ἐπὶ τέλους σιγανὰ πρὸς τὴν μητέρα του·

Ὁ Μεγάλος Τούμαι ὅμως ἄκουσε τὴν ἐρώτησι τοῦ γυιοῦ του κι' ἐμουρμούρισε·

— Ἐννοεῖ, ὅτι ποτὲ δὲ θὰ γείνῃς σὰν ἐκεῖνα τὰ βουβάλια τοὺς ἐλεφαντοκυνηγούς. Αὐτὸ ἐννοοῦσε. Ἔ, σὺ ποῦσαι μπροστὰ αὐτοῦ. Δὲν παραμερίζεις ; Μᾶς κλεῖς τὸ δρόμο, βρέ.

Ἕνας Ἀσσαμίζος ὁδηγὸς, ποῦ πήγαινε μπροστὰ τρεῖς ἐλέφαντας, ἐστράφη θυμωμένος καὶ ἀνέκραξε.

— Κέντησε τὸν Κάλα Νὰγκ καὶ κάμε του σὲ παρακαλῶ νὰ δώσῃ μιὰ σπρωξιὰ σὲ τοῦτον τὸν νεαρὸν ἐλέφαντα γιὰ νὰ μάθῃ νὰ φέρνεται. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ὁ Πήτερσεν Σαχὶμπ διάλεξεν ἐμᾶς, βρὲ ἀδερφὲ, γιὰ νἄρθουμε μαζί σας σέρνοντες ἐτοῦτα τὰ μουλάρια κάτου στὰ χωράφια. Παραμέρισε λιγάκι τὸ ζῶό σου, Τούμαι καὶ ἄφησέ το νὰ χτυπήσῃ τὸ δικό μου μὲ τὰ δόντια του. Μὰ τοὺς Θεοὺς ὅλους τῶν Λόφων, ἐτοῦτοι οἱ νέοι ἐλέφαντες ποῦ πιάσαμε ἢ εἶνε δαιμονισμένοι ἢ θὰ μυρίζονται τοὺς συντρόφους των μέσα στὸ λόγγο καὶ θυμώνουνε ἔτσι.

Ὁ Κάλα Νὰγκ ἐχτύπησε τὸν νεαρὸν ἐλέφαντα στὰ πλευρὰ καὶ τὸν κατετσάκισε, καὶ ὁ Μεγάλος Τούμαι εἶπε·

— Ἐξεπαστρέψαμε τοὺς λόφους ἀπ' ὅλους τοὺς ἄγριους ἐλέφαντας. Τί κάθεσαι καὶ ψάλλεις, βρέ ; Δεν ξέρεις νὰ ὁδηγήσῃς. Νὰ γιατί δὲ σ' ἀκοῦνε τὰ ζῶα. Μήπως εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς κρατῶ τὴν τυξὶ σ' ὅλη τὴ γραμμή ;

— Τὸν ἀκοῦς, γιὰ δὲν τὸν ἀκοῦς ; λέγει ὁ ἄλλος ὁδηγός· ἐξεπαστρέψαμε τοὺς λόφους, λέει. Χὸ, λό. Μωρὲ πολὺ ἔξυπνοι εἶσθε σεῖς οἱ καμπήσιοι. Κάθε ἄνθρωπος ποῦ δὲν ἔχει λάσπη μέσα στὸ κεφάλι του κι' ἂς μὴν εἶδε ποτὲ τὸ λόγγο ξέρει, ὅτι οἱ ἐλέφαντες γνωρίζουνε πῶς τέλειωσε ἐφέτος τὸ κυνῆγι καὶ δὲν ἔχει ἄλλο. Γιὰ τοῦτο κιόλας ὅλοι οἱ ἄγριοι ἐλέφαντες ἀπόψε θὰ — ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ χανω τὰ λόγια μου καὶ νὰ σπαταλῶ τὴ γνῶσί μου σὲ μιὰ χελώνα ποταμήσια ;

— Τί θὰ κάνουνε οἱ ἄγριοι ἐλέφαντες ; ἐρώτησε δυνατὰ ὁ Μικρὸς Τούμαι.

— Ἀχὰ, μικρούλη μου. Μπᾶ ; Ἐδῶ εἶσαι ; Καλὲ. ἐσένα θὰ σοῦ πῶ, γιατ' ἔχεις κρύο κεφάλι. Λοιπὸν, θὰ χορέψουνε καὶ καλὰ θὰ κάνῃ ὁ μπαμπᾶς σου ποῦ ξεπάστρεψε ὅλους τοὺς λόφους ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐλέφαντας νὰ διπλασιάσῃ τὴς ἁλυσσίδες τῶν ἐλεφάντων του.

— Τί κουβέντα εἶν' αὐτή ; λέγει ὁ Μεγάλος Τούμαι· ἐπὶ σαράντα χρόνια πατέρας καὶ γυιὸς περιποιούμεθα ἐλέφαντας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀκούσαμε τέτοια κολοκύθια — ἐλέφαντας νὰ χορεύουνε.

— Ναὶ, ἀλλὰ ὁ καμπήσιος ἄνθρωπος ποῦ ζῇ πάντα μέσα στὸ καλύβι του, δὲν ξέρει τίποτε περισσότερο ἀπὸ τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ καλυβιοῦ του. Καλὰ, ἄφησε ἀπολυμένους τοὺς ἐλέφαντάς σου ἀπόψε καὶ θὰ ἰδῇς τί μαντάτα. Ὅσο γιὰ τὸ χορὸ, ἐγὼ εἶδα τὸ μέρος ὅπου — βρὲ γιὰ τὸ Χριστὸ. Πόσες διακλαδώσεις ἔχει αὐτὸς ὁ Ντιχὰγγ ποταμός ; Νὰ, κι' ἄλλο ρεῦμα, πρέπει νὰ περάσομε κολυμβῶντας τὰ ζῶα. Στάσου μιὰ στιγμὴ ἐσὺ ἀπὸ πίσω. Εἰ, ἐέ. Στάσου.

Καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κουβεντιάζοντες, φλυαροῦντες καὶ τσαλαβουτῶντες μέσα εἰς τὰς διακλαδώσεις τοῦ Ντιχὰγχ ἔκαμαν τὴν πρώτη τους πορεία κι' ἔφθασαν σ' ἕνα μέρος κατάλληλο διὰ τοὺς νέους ἐλέφαντας νὰ σταθμεύσουν. Οἱ τελευταῖοι ὅμως εἶχαν χάσει τὴν ὑπομανήν των καὶ ἀγρίεψαν πρὶν ἀκόμα φθάσουνε.

Τότε τοὺς πῆραν καὶ δέσανε ἀπὸ τὰ πισινὰ πόδια εἰς τοὺς κορμοὺς μεγάλων δένδρων, εἰς δὲ τοὺς ἄγριους ἔβαλαν ἐκτὸς ἀπὸ τὴς ἁλυσσίδες καὶ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ σχοινιὰ καὶ οἱ κυνηγοὶ ἔσπευσαν νὰ πᾶνε πίσω ἀπὸ τὴ γραμμὴ στὸν Πήτερσεν Σαχὶμπ καὶ εἶπαν εἰς τοὺς καμπήσιους ὁδηγοὺς πῶς πρέπει νἄχουν τὰ μάτια των τέσσαρα καὶ νὰ καταβάλλουν ἐξαιρετικὴ προσοχὴ καὶ ὅταν οἱ τελευταῖοι τοὺς ἐρώτησαν τὸν λόγο οἱ κυνηγοὶ ἔσπασαν στὰ γέλοια.

Ὁ Μικρὸς Τούμαι πῆγε νὰ δώσῃ νὰ δειπνήσῃ εἰς τὸν Κάλα Νὰγκ καὶ καθὼς κατέβαινε ἡ ἑσπέρα σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πλανᾶται μέσα εἰς τὴν κατασκήνωσιν, ἀρρήτως εὐτυχὴς καὶ ζητῶντας ἕνα τάμ - τάμ. Ὅταν ἡ καρδιὰ ἑνὸς μικροῦ Ἰνδιανόπαιδου εἶνε γεμάτη εὐτυχία δὲν τρέχει πάνω κάτω γεμίζοντας τὸν κόσμο μὲ ἀσυναρτήτους θορύβους καὶ φωνές. Κάθεται χάμου καὶ γλεντᾷ καὶ φωνάζει ὁλομόναχο. Καὶ ὁ Μικρὸς Τούμαι ἦταν πολὺ εὐτυχὴς, γιατί τοῦ ὡμίλησεν ὁ Πήτερσεν Σαχὶμπ. Ἂν δὲν ἤθελεν εὕρει ὅ,τι ἤθελε θαρρῶ πῶς θἄσκαζε. Ἀλλ' ὁ γλυκαντζῆς τῆς κατασκηνώσεως τοῦ ἐδάνεισε ἕνα τὰμ - τὰμ ἕνα ταμποῦρλο δηλαδὴ ποῦ τὸ χτυποῦσαν μὲ τὴν ἀπαλάμη - κι' ἐκάθησε χάμου μὲ σταυρωτὰ τὰ πόδια μπρὸς ἀπὸ τὸν Κάλα Νὰγκ καθὼς τἄστρα στὸν οὐρανὸ ἄρχισαν ἕνα - ἕνα νὰ προβάλουν καὶ μὲ τὸ τὰμ - τὰμ στὰ γόνατά του χτυποῦσε καὶ χτυποῦσε καὶ χτυποῦσε καὶ ὅσο περισσότερον ἐσυλλογίζετο τὴν μεγάλη τιμὴ ποῦ τοῦ ἔκαμε τόσο περισσότερον ἐχτυποῦσε, ὁλομόναχος καὶ ἔχοντας μόνον τὸν ἐλέφαντά του μπρός του. Οὔτε λόγια, οὔτε ἦχος ὑπῆρχε, ἀλὰ τὸ ταμπούρλισμα ἐκεῖνο τὸν καθίστα εὐτυχῆ.

Οἱ νέοι ἐλέφαντες τέντωναν τὰ σχοινιά των σὰ νἄθελαν νὰ τὰ σπάσουν καὶ ἐμούγκριζαν κάθε τόσο καὶ τὸ παιδὶ μποροῦσε νἀκούῃ τὴν μητέρα του μέσα στὴ σκηνὴ ποῦ ἔβαζε τὸ μωρό της, τὸν ἀδερφό του, νὰ πλαγιάσῃ καὶ τοῦ τραγουδοῦσε ἕνα παλαιὸ — παλαιὸ τραγοῦδι εἰς τὸν μεγάλο Θεὸν Σίβ, ποῦ εἶπε μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ εἰς ὅλα τὰ ζῶα τί νὰ τρῶνε. Εἶν' ἕνα γλυκὺ νανούρισμα, ποῦ ἀρχίζει ἔτσι.

Ὁ Σίβ, ποῦ δίνει τὴς σπορὲς καὶ κάνει τοὺς ἀνέ-
(μους νὰ φυσᾶνε
Ὁ Σὶβ ποὖνε στὴν πόρτα μας κι' ἀπ' τὰ παληὰ
(τὰ χρόνια μᾶς φυλάει
Εἰς τὸν καθένα δίνει τὴ μερίδα του, φαΐ, δουλειὰ
(μοῖρα
Στὸ βασιληᾶ ποὖνε στὸ θρόνο του καὶ στὸ ζητιά-
(νο, ποῦ γυρίζει τὴς αὐλές.
Ὅλα τὰ πράγματα ἔπλασεν ὁ Σίβας ὁ προστάτης
(μας.
Τὸ χορταράκι γιὰ τ' ἀρνιὰ καὶ τὴν τροφὴ γιὰ τὰ
(θηρία
Καὶ τῆς μανούλας τὴν καρδιὰ γιὰ τὸ μικρὸ κε-
(φάλι ποῦ νυστάζει.
Ἔλα κι' ἀκούμπησε ἐδῶ, γλυκό μου, καὶ κοιμήσου.

Ὁ Μικρὸς Τούμαι μπῆκε μέσα καὶ σὲ κάθε τέλος στίχου χτυποῦσε εὔθυμα τὸ ταμποῦρλό του μέχρις ὅτου κουράσθηκε, νύσταξε καὶ πῆγε νὰ ξαπλωθῇ πάνω στὸ χῶμα παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Κάλα Νὰγκ.

Ἐπὶ τέλους οἱ ἐλέφαντες ἤρχισαν νὰ ξαπλώνωνται χάμου ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου μὲ τὴν σειράν των, ὅπως συνηθίζουν, μέχρις ὅτου εἰς τὸ δεξιὸν τῆς γραμμῆς μόνος ὁ Κάλα Νὰγκ ἔμενεν ὄρθιος. Καὶ ἐλικνίζετο τὸ κορμί του ἀργὰ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, τεντώνοντας τ' αὐτιά του γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸν ἄνεμο τῆς νύχτας ποῦ φυσοῦσε σιγὰ καταβαίνοντας ἀπὸ τοὺς λόφους. Ὁ ἀέρας ἦταν γεμάτος ἀπὸ ὅλους τοὺς νυχτερινοὺς θορύβους, οἱ ὁποῖοι μαζὶ ἑνωμένοι κάμνουν μιὰ μεγάλη σιωπὴ — τὸ χτύπημα ἑνὸς κλαριοῦ μπαμποῦ πάνω εἰς ἄλλο, τὸ θρόϊσμα κάποιου ζωντανοῦ στὸ ἔδαφος, κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα, τὸ ξύσιμο καὶ μισοπνιγμένο λύγισμα κάποιου μισοξυπνημένου πουλιοῦ (τὰ πουλιὰ ξυπνοῦν τὴν νύχτα πολὺ συχνότερα ἀφ' ὅσον φανταζόμεθα) καὶ τὸ πέσιμο νεροῦ ποῦ ἀκούονταν ἀπὸ πολὺ μακρυά. Ὁ Μικρὸς Τούμαι ἐκοιμήθηκε κάμποσο, ὅταν δὲ ξύπνησε τὸ σεληνόφως ἔλαμπε παντοῦ καὶ ὁ Κάλα Νὰγκ στέκονταν ἀκόμα ὄρθιος, μὲ ἀνορθωμένα τὰ αὐτιά του. Ὁ Μικρὸς Τούμαι ἐστράφη στὸ πλευρό του καὶ εἶδε τὴν μεγάλην καμπύλη ποῦ ἐσχημάτιζε ἡ ράχι τοῦ ἐλέφαντος ποῦ τοὔκρυβε τὰ μισὰ ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ, ἐνῷ δὲ τὴν κύτταζε ἄκουσε, ἀπὸ τόσο μεγάλη ἀπόστασι ὅμως, ὥστε ἐφαίνονταν σὰν ἦχος βελόνας ποῦ τρυπάει διακόπτουσα μόλις τὴν ἡσυχία — τὸ «χοὺτ - τοὺτ» ἑνὸς ἀγρίου ἐλέφαντος.

Ὅλοι οἱ ἐλέφαντες τῆς γραμμῆς ἀνεπήδησαν πάνω ὡς νὰ ἐπυροβολήθησαν καὶ τὰ μουγκρητά των ἐξύπνησαν τοὺς ἀποκοιμισμένους μαχοὺτ, οἱ ὁποῖοι πετάχθηκαν ἀμέσως καὶ ἔσπευσαν νὰ στερεώσουν καλλίτερα τὰ ζῶά των μὲ σχοινιὰ καὶ μὲ ἁλυσσίδες εἰς τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων. Ἕνας νέος ἐλέφας ὀλίγο κόντεψε νὰ ξεριζώσῃ τὸ δένδρο εἰς τὸ ὁποῖον ἦταν δεμένος καὶ ὁ Μεγάλος Τούμαι ἔβγαλε τοῦ Κάλα Νὰγκ τὴν ἁλυσσίδα καὶ ἔδεσε τὸ ἄλλον μπροστινὰ καὶ πισινὰ πόδια μαζὶ, ἀλλὰ πέρασε μιὰ μὴν ξεχνᾷ, ὅτι ἦταν δεμένος σφιχτά. Ἤξερε ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ ὁ πατέρας του καὶ ὁ πάππος του ἔκαναν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἐπὶ ἑκατοντάδες ἐτῶν πρωτήτερα. Ὁ Κάλα Νὰγκ δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὰ λόγια τοῦ ἀφεντικοῦ του μ' ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητὸ, ὅπως ἐσυνήθιζε νὰ κάμνῃ. Ἐστάθη ἀκίνητος κυττάζοντας ψηλὰ τὸ σεληνόφως — μὲ τὸ κεφάλι του ἐλαφρὰ σηκωμένο καὶ τὰ αὐτά του τεντωμένα ὡσὰν βεντάλιες — μακρυὰ — πέρα πρὸς τοὺς λόφους Γκάρο.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ ΚΑΙ Τ'ΟΛΟΧΡΥΣΟ ΑΤΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)

ἄβαζε τὰ κρυπτογραφικὰ ποῦ ἔστελναν τὰ γειτονικὰ βασιλόπουλα στὸ βασιλέα, τὸν καιρὸ τῆς εὐτυχίας, κατάλαβε μὲ μιὰ ματιὰ πῶς τὸ κρυπτογραφικὸ ἐκεῖνο δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἁπλούστατος συνδυασμὸς γραμμάτων καὶ σχημάτων.

— Ἀκοῦστε, εἶπε στὸν πατέρα της καὶ τὴν ἀδερφή της ποῦ τὴν κοίταζαν ἔκπληκτοι καθὼς διάβαζε τὴ σημείωσι. «Μιὰ κόρη τοῦ βασιλέως Μαυλίου ἂς ἀκολουθήσῃ τοὺς κοκκινόσκουφους, μόλις χαράξῃ, ὁλομόναχη καὶ χωρὶς καμμιὰ συνοδεία, ντυμένη μὲ στολὴν ἱππασίας. Θὰ βρῇ τὸ χρυσὸ τὸ ἄτι εἰς τὸν ἀσημένιο πύργο καὶ πρέπει νὰ τὸ ταΐσῃ, νὰ τὸ ποτίσῃ, νὰτὸ χτενίσῃ, νὰ τὸ περιποιηθῇ ὅπως πρέπει, ἔπειτα νὰ τὸ καβαλλικεύσῃ καὶ νὰ κάμῃ ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ τὴν βοηθήσῃ κανένας».

— Πολὺ μυστηριῶδες, ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς Μαύλιος. Τί ἐννοεῖ ;

— Θὰ πάω καὶ θὰ ἐξακριβώσω, λέγει ἡ Ἀκουΐλλα περίφανα ἐπειδὴ ἐφθόνησε τὴν Ἄντζελα καὶ ἐφοβοῦνταν μήπως ὁ βασιλεὺς προτιμήσῃ νὰ στήλῃ αὐτὴν.

Τὴν ἐπομένην τὰ χαράμματα ἡ Ἀκουΐλλα, ντυμένη τὴν καλλητέρα στολὴ ἱππασίας ποῦ εἶχε καὶ μ' ἕνα ὡραῖο καμτσίκι στὸ χέρι της ἐξεκίνησε. Μόλις ἡ βασιλοποῦλα βγῆκε ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ κάστρου οἱ ἓξ νάνοι μὲ τὰ κόκκινα σκουφάκια των παρουσιάσθηκαν. Ἐπιάστηκαν ὅλοι μαζὶ ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἡ Ἀκουΐλλα τοὺς ἀκολουθοῦσε, ἐτράβηξαν ἐμπρὸς δείχνοντες τὸ δρόμο κάτω σὲ μιὰ λαγκαδιά, εἰς τὸ ἀπέναντι ἄκρον τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ἕνας ψηλὸς ἀσημένιος πύργος. Στὴν πόρτα τοῦ πύργου ἦταν ὁ γίγας Ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐδέχθηκε περιποιητικώτατα τὴν βασιλοποῦλα καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθῃ. Ἡ Ἀκουΐλα μπῆκε μέσα εἰς τὸν πύργον, ὅπου εἶδε τὸ ὡραιότερο ἄτι ποῦ θὰ μποροῦσε ἄνθρωπος νὰ φαντασθῇ. Ἐφαίνονταν ὡς νἄταν καμωμένο ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι κι' ὡστόσο ἦταν μαλακὸ καὶ ζωντανό. Ὡστόσο ἡ χρυσῆ χαίτη εἶχ χάσῃ τὸ λοῦστρό της καὶ πάνω στὸ χρυσό του δέρμα ἦσαν λεκέδες ἀπὸ σκόνη. Ὁ γίγας τῆς ἔφερε ἕνα μεγάλο χτένι καὶ μιὰ ξύστρα κι' ἡ Ἀκουΐλλα θυμήθηκε πῶς τὸ μαγικὸ χαρτὶ ἔγραφε ὅτι ὤφειλε νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ ταΐσῃ τὸ ἄλογο μονάχη της, γιὰ τοῦτο ἄρχισε νὰ τοῦ χτενίζῃ τὴ χαίτη. Ἦταν ὅμως πολὺ δύσκολο νὰ ξεμπλέξῃ τοὺς κόμπους, ἔπειτα ἡ σκόνη τῆς πετιοῦνταν μέσ' στὰ μάτια καὶ τὴν ἔκαμε νὰ θυμώσῃ πολύ.

— Δὲν εἶμαι ἱπποκόμος, ἀνέκραξε περίφανα καὶ πέταξε τὰ ἐργαλεῖα στὸ χῶμα· φέρε μου ἀμέσως τὴ σέλλα καὶ τὰ ἡνία.

Ὁ γίγας Ἄνεμος τῆς προσέφερε κριθάρι γιὰ νὰ ταγίσῃ τὸ ἄλογο ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔδωσε καμμίαν προσοχὴ καὶ εἶδε τὰ δύο εἰδῶν χάμουρα ποῦ τῆς ἔφερναν οἱ νάνοι κρατῶντας τα πάνω στὰ κεφάλια των. Τὸ ἕνα ἦταν χρυσὸ στολισμένο μὲ πετράδια ἀλλὰ σκονισμένο καὶ τὸ ἄλλο ἦταν ἀπὸ σκέτο πετσί ἀλλὰ καθαρὸ καὶ ὠμορφοκαμωμένο. Ἡ Ἀκουΐλλα ἐδιάλεξε περίφανα τὸ χρυσὸ καὶ μετ' ὀλίγον εἶχε σελώσει τ' ἄλογο καὶ τοῦ φόρεσε καὶ τὰ ἡνία. Ἀφοῦ ἐκαβαλλίκευσε τὸ ἄλογο, ἡ βασιλοποῦλα, λέγει εἰς τὸν Ἄνεμο, ὁ ὁποῖος ἐστέκονταν δίπλα της παρακολουθῶν αὐτὴν σιωπηλός.

— Δεῖξέ μου τὸν δρόμο.

Ὁ Ἄνεμος ἔβγαλεν ἀργὰ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γελέκου του ἕνα ἄλλο χαρτί καὶ λέγει·

— Ἄκουσε τὴ θέλησι τοῦ μακαρίτη ἀφέντη μου τοῦ μάγου Μουχτάρ· «Ἡ βασιλοποῦλα θὰ ὁδηγήσῃ τὸ χρυσὸ τὸ ἄλογο ἀπάνω στὸ λόφο τραβῶντας ἴσια πάντοτε πρὸς τὸν ἄσπρο σταυρὸ ποὖνε στὴν κορυφή. Θὰ περάσῃ τὸν ἄσπρο σταυρὸ ἀριστερὰ καὶ θὰ πάρῃ τὸ μονοπάτι ποῦ ὁδηγεῖ κάτω στὴς σπηλιὲς τοῦ ὕπνου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ μαῦρα βουνά. Πρέπει νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ τὴς διαβῇ, νὰ σταθῇ ἐπάνω στοῦ μάγου τὸν τάφο καὶ τότε ἂς ἠχήσῃ ἡ σάλπιγξ ποῦ θὰ ἀναστήσῃ τοὺς κοιμωμένους».

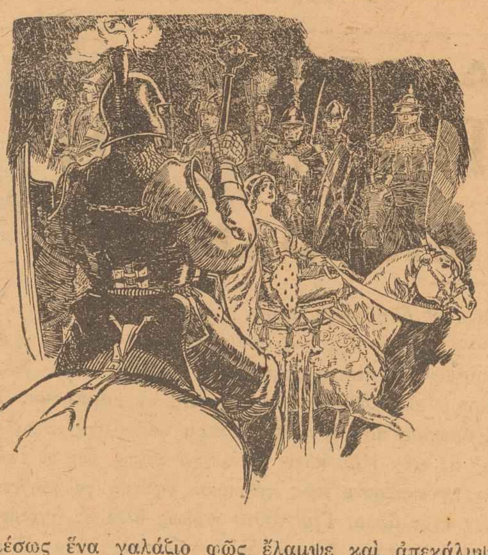

Ἀμέσως ἕνα γαλάζιο φῶς ἔλαμψε καὶ ἀπεκάλυψε μακρὲς σειρὲς ὡπλισμένων ἀνδρῶν, ποὺ εἶχαν ὄψεις χλωμὲς καὶ ἀπειλητικές...

— Εὐχαριστῶ, ἀνέκραξεν ἡ Ἀκουΐλλα χαρούμενη, ἦταν δὲ ἕτοιμη νὰ καβαλλικεύσῃ καὶ νὰ φύγῃ ὅταν ὁ γίγας τὴν ἐσταμάτησε.

— Στάσου μιὰ στιγμὴ νὰ πάρῃς λίγες συμβουλὲς τῆς λέγει. Νὰ τί γράφῃ ἐδῶ.

«Τὸ συντομώτερο μονοπάτι συχνὰ βγαίνει ὁ μακρύτερος δρόμος».

«Ποτὲ μὴ χτυπᾶς τὸ ὑπάκουο ἄλογο».

«Μὴν ἀρνεῖσαι ποτὲ καλωσύνη ποῦ δὲ σοῦ στοιχίζει τίποτα».

«Μὴ σαλπίζεις ποτὲ στὸν κόσμο πρὶν τελειώσῃς τὸ ἔργο σου».

Καὶ ὅταν γίνῃς βασίλισσα, ἐπρόσθεσε στὸ τέλος, μὴν ξεχνᾶς τοὺς φτωχούς.

Καὶ οἱ ἓξ νάνοι ἐπανέλαβον τραγουδιστὰ ἐν χορῷ.

Μὴν ξεχνᾶς τοὺς φτωχοὺς, μὴν ξεχνᾶς

— Κολοκύθια μὲ τὴ ρίγανι, ἀπεκρίθη ἡ Ἀκουέλλα θυμωμένα καὶ ἔδωσε μιὰ γερὴ χτυπιὰ στὸ ἄλογο, ποῦ τὄκαμε νὰ πηδήσῃ μπροστά.

Κατ' ἀρχὰς τὸ μονοπάτι ἦταν ἴσιο καὶ ὁμαλό, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ ἔδαφος ἐγίνετο ἀνώμαλο καὶ τὸ μονοπάτι ὅλο καὶ περισσότερον ἑλικοειδές. Βλέπουσα τὸν ἄσπρον σταυρὸν μπροστά της ἡ Ἀκουΐλλα, ἔγινε ἀνυπόμονη καὶ παρακινοῦσε τὸ ἄλογο νὰ τραβάῃ μπροστά. Τὸ χρυσὸ ἄλογο ὑπήκουσε, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ἔτρεχε μέσα στὴς λαγκαδιές, στοὺς βάλτους καὶ πάνω ἀπὸ τοὺς λάκους ποῦ ἔκρυβαν ὑψηλὰ χόρτα καὶ τὰ καλάμια. Στὴς κακοτοπιὲς αὐτὲς τὸ χρυσὸ δέρμα τοῦ ἀλόγου ἐσχίζονταν καθὼς γλυστροῦσε πάνω στὴς πέτρες ἢ τρίβονταν πάνω στοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων ἢ τῶν μεγάλων θάμνων εἰς τοὺς ὁποίους ἔπεφτε. Τέλος πάντων ὅμως ἔφθασαν εἰς τὸν ἄσπρον σταυρὸν τῆς κορυφῆς καὶ ἀπὸ κεῖ ἡ Ἀκουΐλλα ἔβλεπε μπροστά της τὴς μαῦρες σπηλιὲς τοῦ ὕπνου. Ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποῦ ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴς σκοτεινὲς σπηλιές, μιὰ γρηὰ ψηλὴ καὶ ἄσχημη καὶ κουτσή, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν σκούζοντας.

— Βοήθησέ με, ὡραία μου κυρά. Εἶμαι κουτσὴ καὶ ἀδύνατη κι' ἔχω τὸ γυιό μου ἄρρωστο στὸ κρεβάτι μέσα στὸ καλύβι μας πίσω ἀπὸ τὸ βουνό. Ἄφισέ με νὰ καθίσω ὀπίσω σου πάνω στὸ ἄλογο, δὲ σοῦ στοιχίζει τίποτε.

Τὸ χρυσὸ τὸ ἄτι ἐστάθηκε· ἀμέσως μόλις ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς γρηᾶς ἀλλὰ ἡ Ἀκουΐλλα θυμωμένη ποῦ τὴν ἀργοπόρησε, ἀνέκραξε περίφανα.

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω γιὰ ζητιάνους σὰν καὶ σᾶς— καὶ ἐχτύπησε μὲ τὸ καμτσίκι τ' ἄλογό της.

Στὴν ἀρχὴ ἡ σπηλιὲς ἦσαν σκοτεινὲς καὶ αὐτὸ τῆς Ἀκουΐλλας τῆς ξεκούρασε κάπως τὰ μάτια καὶ τὴν εὐχαρίστησε ὕστερ' ἀπὸ τὸ κουρασμένο ταξεῖδι μέσα στὸν ἥλιο. Δὲν ἐπροχώρησε ὅμως πολὺ καὶ ἀμέσως ἕνα γαλάζιο φῶς ἔλαμψε σὰν ἀστραπὴ καὶ ἀπεκάλυψε εἰς τὰ κατατρομαγμένα μάτια της μακρᾶς σειρὰς ὁπλισμένων ἀνδρῶν, ποῦ κάθονταν ἀπάνω εἰς ἄλογα μὲ τὰ πρόσωπά των χλωμὰ καὶ ἀπειλητικὰ καὶ τὰ ὅπλα των λαμποκοποῦντα μέσα στὸ ἄπλετον φῶς. Ἐπέρασε μία γραμμή, καὶ ἔπειτα ἄλλες πολλές, ἡ Ἀκουΐλλα, μέχρις ὅτου κόντεψε νὰ πεθάνῃ ἀπ' ὀτρόμο. Ἐπὶ τέλους ὅμως βγῆκαν εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς. Κυττάζοντας γύρα της, ἡ βασιλοποῦλα, εἶδε μιὰ πλατυὰ ἀνοιχτὴ πεδιάδα εἰς τὰ πλευρὰ τῆς ὁποίας ὑπῆρχαν γραμμὲς ἀπὸ φτωχὲς καλύβες, ὅπου κάθονταν χωριάτες. Σχεδὸν ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοῦ ἀλόγου της ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη μαρμαρένια πλάκα, ἐπ' αὐτῆς δὲ ἦταν χαραγμένα ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή·

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἀνεζωπύρωσε τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς Ἀκουΐλλας, ἡ ὁποία ἐσήκωσε τὴν χρυσὴν σάλπιγγα ποῦ ἦταν κρεμασμένη εἰς τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου καὶ τὴν ἔφερε στὸ στόμα της, ἀλλ' ἡ σάλπιγξ ἦταν γεμάτη σκόνη, ἀντὶ δὲ σαλπίσματος ἀπέδωσε ἕνα ὑπόκωφο τρίξιμο, ποῦ ἔκανε τὴν Ἀκουΐλλα νὰ τὰ χάσῃ καὶ πρὶν συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξί της κατέπεσε ἀμέσως στὴ γῆ εἰς τὴν θέσιν δὲ τοῦ χρυσοῦ ἀλόγου εἶδε ἀμέσως νὰ στέκῃ ἐμπρός της ἕνα παληκάρι μὲ χλωμὸ πρόσωπο, μὲ τὰ ροῦχα του κουρελλιασμένα καὶ σχισμένα καὶ τὰ γόνατά του ματωμένα. Τὴν αὐτὴ στιγμὴ μέγα πλῆθος χωρικῶν ὅρμησαν ἔξω ἀπὸ τὴς καλύβες των ἐκβάλλοντες ἀγρίας καὶ ἐχθρικὰς κραυγάς.

— Πίσω, ὑπήκοοί μου ἐκραύγασεν ὁ νέος. Εἶμαι ὁ πρίγκηψ σας.

Οἱ χωριάτες ἄρχισαν νὰ τὸν χλευάζουν καὶ νὰ γελοῦν φωνάζοντες.

— Βρὲ νὰ σοῦ πετύχῃ πρίγκηψ μὲ κουρελλιασμένα ροῦχα καὶ μοῦτρα βρωμερά. Κύττα χάλιο, κύττα.

Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπροχώρησαν διὰ νὰ ἁρπάσουν καὶ τοὺς δύο νέους καὶ τὸ παλληκάρι προσεπάθησε νὰ σύρῃ τὸ ξῖφος του ἀλλ' ἦταν σκουριασμένο καὶ δὲν ἔβγαινε. Σηκώνοντας πρὸς τὸν οὐρανὸ τὰ χέρια του μὲ κραυγὴν ἀπελπισίας, ὁπρίγκηψ ὥρμησε πίσω μέσα στὸ σκοτάδι τῆς σπηλιᾶς, ἀφίνοντας τὴν Ἀκουΐλλα εἰς τὰ χέρια τοῦ ὄχλου.

Ἐπὶ πλέον τῆς ἑβδομάδος ἡ Ἄντζελα καὶ ὁ πατέρας της ἐπερίμεναν ἐλπίζοντες τὴν αἰσίαν ἐπάνοδον τῆς Ἀκουΐλλας, μέχρις ὅτου ἤρχισαν ν' ἀνησυχοῦν. Μιὰ βραδυὰ ἐκάθονταν στὸ τραπέζι καὶ ὁ ὑπηρέτης ἔφερνε μέσα τὸ γλύκισμα ὅταν εἶδεν νὰ τὸν ἀκολουθοῦν οἱ ἓξ νάνοι, οἱ ὁποῖοι ἀνερριχήθησαν ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ κρατοῦντες ἕνα μεγάλο κομμάτι περγαμενῆς μπροστά των, ποῦ ἔμοιαζε σὰν πελώριο τετράδιο μουσικῆς ἄρχισαν νὰ τραγουδᾶνε.

Χρυσάφι σκουριασμένο
Μετάξι σκονισμένο
Χαίτη καὶ οὐρὰ θαμπές
Τὴν πῆραν τὴ βασιλοποῦλα
Τὴν κάνανε χωριατοποῦλα
Καὶ τώρα κουβαλᾶ νερὸ
Μὲ τὸ σταμνί της στὸ κεφάλι.
Καὶ τώρα κουβαλᾶ νερό.

Μετὰ τὸν τελευταῖο στῖχο ἔκαμαν ἕνα μεγάλο πήδημα πέταξαν γρήγορα χάμου τὸ χαρτί κ' ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθουν πρὶν ἢ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασιλοποῦλα κατορθώσουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν των καὶ νὰ ποῦν λέξι.

Ὁ Μαύλιος ἄφισε νὰ τοῦ πέσουν ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ περοῦνι καὶ τὸ κουτάλι καὶ ἄρχισε νὰ θρηνῇ.

— Κόρη μου. Δυστυχισμένη καὶ περίφανη κόρη μου, ἐκραύγαζεν.

Ἡ Ἄντζελα ἐπεχείρησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ ἔπειτα δὲ σήκωσεν ἀπὸ χάμου τὴν περγαμενὴν, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀφίσει οἱ νάνοι.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 13ην σελίδα)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΛΕΟΝΤΟΜΑΧΟΣ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἔμεινα καθιστὸς καὶ τὸ ἐσημάδευα.

Ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας εὑρισκόμουν ἔτσι ἀντιμέτωπος τοῦ λιονταριοῦ, τὸ ὁποῖον κατόπιν ἔπεσε μὲ τὴν κοιλίαν, ἐσταύρωσε τὰ μπροστινά του πόδια καὶ τὰ μετεχειρίσθη γιὰ μαξιλάρι, γύρας ἐπάνω τὸ κεφάλι του.

Τὸ μάτι τὸ εἶχε στυλωμένο ἐπάνω μου. Ἐφαίνετο νὰ βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀπορία τί νὰ ἐζητοῦσε ἐκεῖ πέρα μέσ' στὸ βασίλειό του ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ποῦ δὲν ἔδειχνε νὰ τὸ ἀναγνωρίζῃ ὡς βασιλέα.

Ἐπέρασαν καὶ ἄλλα πέντε λεπτά. Στὴ θέσι ποῦ εὑρίσκετο μποροῦσα εὐκολώτατα νὰ τὸ σκοτώσω.

Ἔξαφνα ἐσήκωσε τὸ κεφάλι, σὰν νἄχε ἐλατήριο, καὶ ἄρχισε νὰ ἀδημονῇ κάνοντας ἕνα δυὸ βήματα μπροστά, ὕστερα ἕνα-δυὸ βήματα πίσω, πηγαίνοντας δεξιά, πηγαίνοντας ἀριστερὰ καὶ κουνῶντας τὴν οὐρά του σὰν γατίτσα ποῦ ἀρχίζει νὰ θυμώνῃ.

Χωρὶς ἄλλο δὲν ἐννοοῦσε τί ἐσήμαινε ἐκεῖνο τὸ σχοινὶ, ἐκείνη ἡ γίδα, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος. Ἡ εὐφυΐα ἦτο ἀνεπαρκὴς νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ παρόμοιο μυστήριο.

Τὸ ἔνστικτό του μόνον τοῦ ἔλεγεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ κάποια παγίς.

Ἐν τούτοις ἔμεινα πάντοτε καθιστὸς, μὲ τὸ τουφέκι σηκωμένο, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη, παρακολουθοῦσα τὸ ζῷον εἰς ὅλας του τὰς κινήσεις.

Ἕνα πήδημα ἂν ἔκανε, μὲ εἶχε στὰ νύχια του.

Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἡ ἀνησυχία του ἐμεγάλωνε, καὶ ἄρχιζε νὰ μὲ ἐμβάλλῃ καὶ ἐμὲ σὲ ἀνησυχία. Ἐχτυποῦσε τὰ πλευρὰ μὲ τὴν οὐρά του αἱ κινήσεις του ἐγίνοντο ταχύτεραι καὶ τὸ μάτι του ἐπετοῦσε φωτιές.

Θὰ ἦταν αὐτοκτονία νὰ περιμένω ἀκόμα.

Ἐπωφελήθηκα τὴ στιγμὴ ποῦ μοῦ ἔδειχνε τὴν ἀριστερὴ πλευρά. Τὸ ἐσημάδευσα στὴν ἄκρη τοῦ ὤμου καὶ ἐτράβηξα τὴ σκανδάλη.

Τὸ λιοντάρι ἐλύγισε τὰ πόδια του, ἔβγαλε ἕνα μούγκρισμα πόνου, ἔστριψε τὸ κεφάλι σὰν νὰ ἤθελε νὰ δαγκάσῃ τὴν πληγή του, ἀλλὰ δὲν ἔπεσε.

Ἐντὸς τριῶν δευτερολέπτων τοῦ ἔρριξα καὶ δεύτερη σφαῖρα.

Ἔπειτα, δίχως νὰ κυττάξω-- ἤμουν βεβαιότατος πῶς τὸ πέτυχα-- ἐπέταξα τὴν πρώτη μου καραμπίνα καὶ ἐπῆρα τὴ δεύτερη, ποῦ ἦταν δίπλα μου γεμάτη.

Ὅταν ἐγύρισα πρὸς τὸ μέρος τοῦ λιονταριοῦ μὲ σηκωμένο τὸ ὅπλο, τὸ λιοντάρι εἶχε γείνει ἄφαντο.

Ἔμεινα ἀκίνητος, φοβούμενος κανένα ἀπρόοπτο καὶ κυττάζοντας ἀπ' ὅλες τὴς μεριές.

Ἄκουσα τὸ λιοντάρι ποῦ μούγκριζε.

Εἶχε κατεβῆ στὴν κοίτη τῆς λαγκαδιᾶς.

Ἐμούγκρισε ἄλλες δυὸ φορές, ἀπομακρυνόμενον πάντοτε.

Ἐγύριζε πίσω στὴ μονιά του.

Ἐσηκώθηκα καὶ ἐπῆγα νὰ ἰδῶ τὸ μέρος ὅπου εἶχε πάρει τὴς δυὸ λαβωματιές.

Ὅταν ἔφθασα ἐκεῖ εἶδα ἀμέσως ὅτι τὸ εἶχαν περάσει καὶ ἡ δυὸ πέρα καὶ πέρα.

Ἀκολούθησα τὸ δρόμο ποῦ εἶχε πάρει τὸ λιοντάρι. Ἦταν εὔκολο νὰ τὸν ἀκολουθήσω, γιατὶ ὁ δρόμος ποῦ εἶχε τραβήξει ἦταν κηλιδωμένος μὲ αἷμα.

Τὰ χαμόκλαδα καὶ οἱ βάτοι ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε περάσει ἦσαν σπασμένα καὶ αἱματωμένα.

Καθὼς τὸ εἶχα προϋποθέσει, τὸ λιοντάρι εἶχε γυρίσει στὴ μονιά του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάσθηκαν στὴν κορφὴ τῆς λαγκαδιᾶς τὰ κεφάλια τοῦ Ἀμίδα τοῦ Μπελκάσσεμ καὶ τοῦ Ἀμὰρ Μπὲν-Σάρα. Ἐπλησίαζαν προφυλακτικὰ, μὴ γνωρίζοντες ἂν ἤμουν ζωντανὸς ἢ σκοτωμένος καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ πυροβολήσουν.

Μὲ διέκριναν στὸ βάθος τῆς λαγκαδιᾶς, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ἀπ' τὴ χαρά τους καὶ ἦρθαν τρέχοντες νὰ μὲ ἀνταμώσουν.

Ἐζητοῦσαν νὰ καταδιώξωμεν τὸ λιοντάρι χωρὶς ἀργοπορία, μὰ ἐγὼ τοὺς ἐκράτησα, διότι ὅσο βαρειὰ καὶ ἂν ἦταν τὸ λιοντάρι, εἶχε ἀκόμη δύναμι μεγάλη καὶ τὸ ψυχομάχημά του θὰ ἦταν τρομερό.

Ἐν τῷ μεταξὺ μᾶς ἦρθαν καὶ ὀκτὼ-δέκα Ἀραπάδες ὡπλισμένοι μὲ τὰ τουφέκια τους.

Εἶχαν ἀκούσει τοὺς δύο πυροβολισμούς μου καὶ προσέτρεξαν καὶ αὐτοὶ νὰ μάθουν τί εἶχε ἀπογείνει.

Ἤθελαν νὰ πάρουν τὸ λιοντάρι κατὰ πόδι. Ἐγὼ ἐδοκίμασα νὰ τοὺς σταματήσω, ἀλλ' αὐτοὶ τίποτε.

— Κάθησ' αὐτοῦ μοῦ εἶπαν καὶ μεῖς θὰ στὸ φέρωμε σκοτωμένο.

Τοῦ κάκου ἐγὼ τοὺς ἐβεβαίωνα ὅτι τὸ λιοντάρι ἦταν ζωντανὸ, καὶ θὰ τἄβρισκαν σκοῦρα. Αὐτοὶ τὸ εἶχαν βάλει πεῖσμα καὶ δὲν ἔπαιρναν ἀπὸ λόγια. Ὅταν τοὺς εἶδα ἀποφασισμένους νὰ τὸ καταδιώξουν, ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ νὰ πάω μαζύ τους.

Ξαναγέμισα λοιπὸν μιὰ καραμπίνα μου, τὴν ἄλλη τὴν ἔδωσα τοῦ Μπὲν-Σάρα καὶ τὸ τουφέκι μου τοῦ Ἀμίδα καὶ ἐμπῆκα στὸ δάσος, ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη τοῦ λιονταριοῦ.

Σχεδὸν εἶχε νυχτώσει. Τὸ δάσος ἦταν πυκνὸ καὶ ἔπρεπε νὰ προχωροῦμε μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ χέρια.

Οἱ τρεῖς μου Ἀραπάδες μὲ ἀκολουθοῦσαν καὶ ἀποπίσω ἐρχόνταν οἱ ἄλλοι Ἀραπάδες τοῦ καταυλισμοῦ.

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας δὲν ἐβλέπαμε πειὰ καὶ χάνομε τὰ ἴχνη.

Εἴδαμε ἕνα ξέφαντο ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἐπήγαμε ἐκεῖ γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί γινόμαστε. Ἀλλ' ἐνῷ ἐζητούσαμε νὰ ξαναβροῦμε πάλι τὰ χαμένα ἴχνη τοῦ λιονταριοῦ, εἴτε τυχαίως, εἴτε ἀπὸ ἀδεξιότητα ἐπῆρε φωτιά ἕνα ὅπλο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα τρομερὸ μούγκρισμα ἠκούσθη, καὶ ἔπεσε μέσ' στὴν παρέα μας τὸ λιοντάρι, σὰν νὰ εἶχε πέσει κυριολεκτικῶς ἀπ' τὸν οὐρανό.

Τρόμος ἀπερίγραπτος μᾶς κατέλαβε γιὰ μιὰ στιγμὴ.

Ὅλα τὰ τουφέκια, ἐκτὸς ἀπ' τὸ δικό μου πῆραν φωτιά ταὐτοχρόνως καὶ εἶνε θαῦμα πῶς δὲν σκοτωθήκαμε ἀναμεταξύ μας.

Ἐννοεῖται ὅτι καμμιὰ σφαῖρα δὲν πέτυχε τὸ λιοντάρι.

Ἂν ρωτᾷς τώρα κι' ἐμὲ, ἄκουσε τί εἶδα σὰν μέσα σ' ἕνα σύννεφο ἀπὸ καπνὸ καὶ φωτιά.

Εἶδα ὅλους τοὺς Ἀραπάδες νὰ μ' ἔχουν περικυκλώσει, ἐκτὸς τοῦ Ἀμὰρ Μπὲν-Σάρα.

Ἔπειτα ἔξαφνα σὲ ἀπόστασι δεκαπέντε βημάτων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ξέφαντου ἄκουσα μιὰ κραυγὴ, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ τοῦ θανάτου.

Ἐπετάχθηκαν πρὸς τὸ μέρος τῆς κραυγῆς καὶ μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ λυκόφωτος, ποῦ εἶχε γίνει πιὸ πυκνὸ ἀπ' τὸν καπνὸ τῶν τουφεκιῶν μας, δὲν εἶδα τὸ λιοντάρι καὶ τὸν ἄνθρωπο, παρὰ ὅταν ἔπεσα σχεδὸν ἐπάνω τους.

Ἄνθρωπος καὶ λιοντάρι ἐσχημάτιζαν ἕνα ἄμορφο ἀλλὰ τρομερὸν σύμπλεγμα.

Τὸ λιοντάρι εἶχε ἀποκάτω του τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ ἐξέσχιζε τὰ μηριὰ μὲ τὰ πισινά του νύχια, ὁλόκληρο δὲ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου ἦταν μέσα στὸ στόμα τοῦ λιονταριοῦ.

Μοῦ ἦρθε σκοτωδίνη, τὰ πόδια μου ἐκλονίσθησαν καὶ ἐκόντεψα νὰ πέσω κάτω. Ἀλλὰ μοῦ ἐπέρασε στὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ λιποψυχία.

Τὸ λιοντάρι ἔνοιωσε τὸ στόμα τῆς καραμπίνας μου καὶ μὲ στραβοκύτταξε ἀπειλητικά.

Ἐγὼ τώρα τί νἄκανα ; Νὰ πυροβολήσω τὸ λιοντάρι στὸ κεφάλι, ἢ νὰ τὸ πυροβολήσω στὸν ὦμο ;

Ἂν πυροβολοῦσα στὸ κεφάλι, μποροῦσε νὰ σκότωνα τὸν ἄνθρωπο.

Ἐπυροβόλησα λοιπὸν στὸν ὦμο.

Ὅταν διελύθη ὁ καπνὸς, διέκρινα ὅτι τὸ λιοντάρι εἶχε ἀφίσει τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσει κάτω σὰν ἄψυχος ὄγκος. Νὰ ἦταν ζωντανὸς ἆρά γε ἢ πεθαμένος ; Αὐτὸ μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ ξέρω.

Τὸ λιοντάρι ἐστηρίζετο ἐπάνω στὸ δένδρο ποῦ ἦταν ἀκουμπισμένος ὁ ἄνθρωπος. Ἦταν φανερὸ ὅτι τὸ ἐκρατοῦσε μόνον τὸ δένδρο τὸ ὁποῖον ἦταν χονδρὸ ὅσο τς μηρί μου.

Τὸ δένδρο ἐλύγισεν ἀργὰ, ἔτριξε, ἔσπασε καὶ τὸ λιοντάρι ἔπεσε χάμω δίπλα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Τότε ἔρριξα καὶ τὸν δεύτερον πυροβολισμὸν ἀλλὰ δὲν ἔπιασε τὸ καψούλι.

Τί θὰ ἐγινόμουν ἀλήθεια, ἂν τὸ δεύτερο αὐτὸ καψούλι τὸ ἔβαζα πρῶτο ;

Εὐτυχῶς τὸ λιοντάρι ἦταν νεκρό.

Ἐτρέξαμε στὸν ἄνθρωπο, ἦταν λιπόθυμος. Ἀλλὰ μόλις τὸν ἄγγισα μὲ τὸ χέρι μου συνῆλθε καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

— Πάρτε με ἀπὸ δῶ, πάρτε με.

Τοῦ κάκου ἐμεῖς τοῦ φωνάζαμε πῶς τὸ λιοντάρι ἦταν σκοτωμένο. Δὲν ἄκουε τίποτε.

Οἱ Ἀραπάδες λένε πῶς ὅποιος ἀναπνεύσῃ τὸ χνῶτο τοῦ λιονταριοῦ τρελλαίνεται.

Ὁ Ἀμὰρ Μπὲν Σάρα εἶχε τρελλαθῇ.

Ἀνάψαμε φωτιὰ καὶ στὴν λάμψι της ἐξήτασα τὰς πληγάς του, ὅσον μποροῦσα καλύτερα. Τὰ πλευρά του, ἡ κοιλιά του, τὰ μεριά του ἦσαν φρικωδῶς σκαμμένα ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ λιονταριοῦ καὶ τὸ κρανίον ἀπὸ τὰ δόνια ου. Δὲν εἶχα δώσει καιρὸ στὴς σιαγῶνές του νὰ κλείσουν.

Ἦταν φανερὸ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ταν ξεγραμμένος.

Ἐκάμαμε τὰ ὅπλα μας σὰν φορεῖο, τὸν ἐξαπλώσαμε ἐπάνω καὶ τὸν ἐπήραμε.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔφυγα ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος. Ἐχαροπάλευε ἀκόμα ὁ δυστυχὴς, ἀλλὰ δὲν ἤλπιζαν νὰ γλυτώσῃ

Οἱ Ἀραπάδες ἄλλως τε πιστεύουν πῶς ὅποιος πληγωθῇ ἀπὸ λιοντάρι δὲν γιατρεύεται.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν καΐδ καὶ μοῦ ἔγραφε ὅτι ὁ Μπὲν- εἶχε πεθάνει.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφήγησις τοῦ Γεράρδου ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνα ποῦ ἴσως μοῦ διέφυγαν νὰ τὰ γράψω καθόσον φοβοῦμαι ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ μεταδώσω εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν βαθεῖαν ἐντύπωσιν ποῦ μᾶς ἀφῆκεν ὁ λόγος τοῦ ξακουστοῦ ἐκείνου λεοντομάχου.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΑΓΑΠΟΥΣΑΝ

— Τέλος πάντων δὲν μπορεῖτε νὰ σταματήσετε αὐτὸ τὸ μωρὸ ἀπὸ τοῦ νὰ σκούζῃ ; φωνάζει τὸ γεροντοπαλλήκαρο εἰς τὴν γειτόνισσάν του.

— Μπᾶ ; Ὅλοι ὅμως στὴ γειτονιὰ τὸ ἀγαποῦν πολὺ τὸ μωρό μου, ἀπεκρίθη μετ' ἀγανακτήσεως ἡ γειτόνισσα.

— Εἶνε ἀφόρητος ἐνόχλησις. Κάνω νὰ τραγουδήσω καὶ δὲν ἀκούω οὔτε ὁ ἴδιος τὴ φωνή μου ὅταν τὸ μωρό σας σκούζει.

— Μὰ γι' αὐτὸ τὸ ἀγαποῦν ὅλοι στὴ γειτονιά.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

ΤΟ ΚΑΝΑΒΙ

ΥΠΟ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Τὸ κανάβι εἶταν ἕνα ἄνθος. Τὰ λουλούδια του εἶνε γαλάζια, θαυμάσια ὤμορφα, ἁπαλὰ σὰν τὰ φτερὰ τῆς σκνίπας κι' ἀκόμα πλειὸ ψιλά. Ὁ ἥλιος σκορποῦσε τὲς ἀχτῖνές του του ἀπάνω στὸ Κανάβι καὶ τὰ σύννεφα τὸ πότιζαν ποῦ τοῦ ἔκανε τόση εὐχαρίστησι, ὅση κάνει μιὰ μάννα στὸ παιδί της, ὅταν τὸ πλένει καὶ τὸ φιλεῖ. Καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο γίνονταν ὠμορφότερα.

--- Ἔχω πολὺ καλὸ ἐξωτερικὸ, ὅπως λέγουν, (ἐμουρμούρισε τὸ Κανάβι) θὰ κάνω ἕνα ὕψος ἐκπληκτικὸ, καὶ θὰ γείνω ἕνα ἔξοχο κομμάτι ὕφασμα. Ἄ, πόσον εἶμαι εὐτυχισμένο. Δὲν εἶνε κανεὶς ποῦ νὰ εἶνε πλειὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ μένα. Εἶμαι θαυμάσια, κι' ἔχω ἕνα ὡραῖο μέλλον. Ἡ θερμότητα τοῦ ἡλίου μὲ τέρπει κι' ἡ βροχὴ μ' ἐφφραίνει, δροσίζοντάς με. Μάλιστα, εἶμαι εὐτυχισμένος εὐτυχισμένο, ὅσο δὲν μπορεῖ πλειότερο.

--- Μάλιστα, μάλιστα, μάλιστα. (Εἶπαν τὰ παλούκια τῆς φράκτης). Δὲν ξέρεις τὸν Κόσμο, ἀλλ' ἐμεῖς ἔχομε πεῖρα.

Καὶ ἔτριξαν θλιβερὰ καὶ τραγούδησαν.

Κρὶκ-κρὰκ, κρὶκ-κρὰκ-κράκ.

Τελείωσε, τελείωσε, τελείωσε.

--- Ὄχι τόσο γρήγορα (ἀποκρίθηκε τὸ Κανάβι. Νὰ ἕνα ὤμορφο πρωΐ, ὁ ἥλιος λάμπει, ἡ βροχὴ μ' ὠφελεῖ αἰστάνομαι ὅτι αὐξάνω καὶ ἀνθίζω. Ἄ, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένο.

Ἀλλὰ μιὰ καλὴ μέρα, ἦρθαν ἄνθρωποι, ποῦ ἔπιασαν τὸ Κανάβι ἀπὸ τὴν φούντα του, τὸ ξερρίζωσαν μὲ τῆς ρίζες του καὶ τοῦ ἔκαναν πολὺ κακό. Πρῶτα τὸ ἔβαλαν στὸ νερὸ, σὰν νὰ τὸ πλύνουν τάχα, ὕστερα τὸ ἔβαλον στὴ φωτιὰ σὰν νὰ τὸ ψήσουν. Ὢ ἀπανθρωπιά.

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νἆναι πάντα εὐτυχισμένος (ἐσκέφτηκε τὸ Κανάβι). Πρέπει νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὸ νὰ ὑποφέρῃ θὰ πῇ νὰ μάθῃ.

Ἀλλὰ ὅλα πῆγαν ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Ἐτσακίστηκε, ἐχτενίστηκε, ἐλαναρίστηκε, χωρὶς νὰ καταλάβῃ μιὰ λέξι, κι' ὕστερο τὸ ἔβαλαν στὴ ρόκα καὶ «ρούτ» ἔχασε ὁλωσδιόλου τὰ λογικά του.

Εἴμουν πολὺ εὐτυχισμένο (ἐσκέφτηκε ἀνάμεσα στὰ βασανιστήριά του). Μόλα τὰ καλὰ, ποῦ ἔχασα, πρέπει νὰ χαίρωμαι, νὰ χαίρωμαι (καὶ ἐπαναλάμβνε). Νὰ χαίρωμαι.

Τί εἶταν τώρα ἀλλοίμονό του ὅταν μπῆκε στὴν τέχνη καὶ γένονταν ἕνα ἔξοχο κομμάτι ὕφασμα.

Χίλια κλωνιὰ κανάβι δὲν ἔκαναν παρὰ ἕνα κομμάτι.

-- Ἀληθινὰ. Εἶνε ὑπέρμετρο. Δὲν θὰ τὸ πίστευα ποτὲ. Τί τύχη γιὰ μένα. Τί τσαμπουνοῦσαν λοιπὸν τὰ παλούκια τῆς φράχτης μὲ τὸ τραγοῦδί τους.

Κρὶκ - κρὰκ. Κρὶκ - κρὰκ, κράκ.

Τελείωσε. Τελείωσε. Τελείωσε.

-- Ἀλλὰ μόλις ἀρχίζω νὰ ζῶ. Θαῦμα. Ἄν κι' ὑπόφερα πολὺ, νά με τώρα πλειὸ εὐτυχισμένο ἀπὸ κάθε ἄλλοτε. Εἶμαι τόσο δυνατὸ, τόσο γλυκὸ, τόσο ἄσπρο, τόσο μακρύ. Εἶνε ἄλλο πρᾶγμα ἡ κατάστασις τῶν φυτῶν, καὶ μάλιστα τῶν ἀνθοφόρων. Δὲν σὲ φροντίζει κανεὶς, καὶ δὲν ἔχεις ἄλλο νερὸ, παρὰ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς. Τώρα, τὸ ἐνάντιο, πόσες φροντίδες. Κάθε πρωΐ τὰ κορίτσια μὲ γυρίζουν, καὶ κάθε βράδυ μοῦ κάνουν λουτρὸ μὲ τὸ ποτιστῆρι. Ἡ νοικοκυρὰ τοῦ ἐφημέριου ἔβγαλε καὶ λόγο γιὰ μένα, καὶ παραδέχθηκε ἐντελῶς ὅτι εἶμαι τὸ ὡραιότερο κομμάτι τῆς ἐνορίας.

Δὲν μποροῦσα νὰ εἶμαι πλειὸ εὐτυχισμένο. Τὸ ὕφασμα φέρθηκε στὸ σπίτι καὶ παραδόθηκε στὸ ψαλίδι. Τὸ ἔκοβαν, τὸ ἔκοβαν, τὸ τρυποῦσαν, μὲ τὴν βελόνα. Δὲν ἦταν πολὺ εὐχάριστο πρᾶγμα αὐτὸ, ἀλλὰ σ' ἀνταμοιβὴ ἔγεινε δώδεκα κομμάτια λινὰ, δώδεκα ὡραῖα ὑποκάμισα.

-- Ἀπὸ σήμερα μόνο εἶμαι κάτι τι. Ἰδοὺ ἡ μοῖρά μου. Εὐλογήθηκα, διότι εἶμαι χρήσιμο στὸν κόσμο. Πρέπει αὐτὸ γιὰ νἆνε κανεὶς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Εἴμεστε δώδεκα κομμάτια, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ φκιάνομε ἕνα μόνο σῶμα, μιὰ δωδεκάδα. Τί ἀσύγκριτη εὐτυχία. Διάβηκαν τὰ χρόνια, πάει τὸ ὕφασμα.

-- Πρέπει κάθε πρᾶγμα νἄχῃ τὸ τέλος του. (Ἐμουρμούρισαν τὰ ὑποκάμισα. Εἴχαμε τὴν διάθεσι νὰ βαστάξωμε ἀκόμα, ἀλλὰ γιατί νὰ γυρεύωμε τ' ἀδύνατα ;

Καὶ γίνηκαν ράκη καὶ πατσαβοῦρες, κι' ἐνόμισαν ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰ ὅτι θὰ ἦταν τὸ ὑστερνό τους τέλος, διότι ἐκόπηκαν ἀκόμα μιὰ φορὰ, ἐτρίφτηκαν, κι' ἐψήθηκαν, τὸ ὅλον, χωρὶς νὰ καταλάβουν τίποτε. Καὶ ἰδοὺ, ὅτι ἔγειναν ἔξοχο ἄσπρο χαρτί.

-- Ὤ, ἔκπληξι. Ὤ, εὐχάριστη ἔκπληξι, ἀνέκραξε τὸ χαρτί. Εἶμαι πολὺ πλειὸ λεπτότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, καὶ θὰ μὲ φορτώσουν γραψίματα. Τί δὲν θὰ γράψουν ἀπάνω μου ; Ἡ μοῖρά μου εἶνε ἀπαράμιλλη.

Κι' ἔγραψαν ἀπάνω στὸ χαρτὶ τῆς ὡραιότερες ἱστορίες, ποῦ διαβάστηκαν μπροστὰ σὲ χιλιάδες ἀκροατάδες, καὶ τοὺς ἔκαναν σοφώτερους. Ἦταν μιὰ μεγάλη εὐεργεσία γιὰ τὸ χαρτὶ αὐτὰ τὰ γραψίματα.

-- Ἰδοὺ τωόντι πλειότερο ἀπ' ὅ,τι εἶχα ὀνειρευτῆ, ὅταν εἶχα τὰ μικρά μου γαλάζια ἄνθια στὰ χωράφια. Πῶς νὰ μάντευα ὅτι θὰ ἐχρησίμευα μιὰ μέρα νὰ γείνω αἴτιος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς παιδείας τῶν ἀνθρώπων. Δὲν καταλαβαίνω, ἀληθινὰ, τίποτε, κι' ὅμως εἶνε ἀλήθεια. Ὁ Θεὸς ξέρει, ἂν ἔκανα καμμιὰ φορὰ τίποτε. Εὐχαριστήθηκα ποῦ ἔζησα, κι' ἰδοὺ ἀπὸ σκαλοπάτι σὲ σκαλοπάτι, μ' ἀνύψωσε στὴν μεγαλείτερη δόξα. Κάθε φορὰ ποῦ συλλογίζομαι τὴν ἀπειλητικὴ ἐπῳδό. «Ἐτελείωσε. Ἐτελείωσε», τὸ ἐνάντιο, ὅλα λαβαίνουν μιὰ ὄψιν πλειὸ ὤμορφη, πλειὸ ἀχτινόβολη. Χωρὶς ἄλλο, θὰ ταξειδέψω, θὰ περιτρέξω ὅλον τὸν κόσμο, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μὲ διαβάσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἄλλοτε εἶχα μικρὰ γαλάζια λουλουδάκια. Τὰ ἄνθια μου τώρα εἶνε ὑψηλὲς σκέψεις. Εἶμαι εὐτυχισμένο, ἀσύγκριτα εὐτυχισμένο.

Ἀλλὰ τὸ χαρτὶ δὲν ἐταξείδεψε. Παραδόθηκε στὸν τυπογράφο, κι' ὅ,τι εἶχε αὐτὸς γραμμένο ἐτυπώθηκε γιὰ νὰ γείνῃ ἕνα βιβλίο, ἑκατοντάδες βιβλία, ποῦ θὰ γένονταν πηγὴ χαρᾶς κι' ὠφέλειας σ' ἄπειρα πρόσωπα. Τὸ κομμάτι τὸ χαρτὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρῃ τὴν ἴδια ὑπηρεσία, κι' ἂν ἔκανε τὸν γῦρο τοῦ κόσμου. Θὰ χαλοῦσε μισοδρομῆς.

-- Εἶνε πολὺ σωστὸ, μὰ τὴν πίστι μου, εἶπε τὸ χαρτί. Δὲν τὸ σκέφθηκα αὐτό. Μένω στὸ σπῆτι καὶ κοιμῶμαι ἐκεῖ, σὰν κανένας γεροπαπποῦς. Ἐγὼ εἶμαι, ποῦ ἔλαβα τὸ γράψιμο, ἡ λέξεις ἔτρεξαν ἴσια ἀπὸ τὴν πένα σ' ἐμένα, μένω στὴ θέσι μου, καὶ τὰ βιβλία τρέχουν τὸν κόσμο. Τὸ ἔργο τους εἶνε βέβαια ὡραῖο, κι' ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένο, εἶμαι εὐτυχισμένο.

Τὸ χαρτὶ βάλθηκε σ' ἕνα δέμα, καὶ ρίχθηκε σὲ μιὰ σανίδα.

— Καλὸ εἶνε ν' ἀναπαυθῶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐργασία, ἐσκέφθηκε. Συμμαζευόμενος κανεὶς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, μαθαίνει νὰ γνωρίζῃ τὸν ἑαυτό του. Ἀπὸ σήμερα μόνον γνωρίζω τί περιέχω,, καὶ τὸ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὸν ἑαυτό του ἰδοὺ ἡ πρόοδο. Τί θὰ μοῦ συμβῇ ἀκόμα ; Χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία θὰ προοδεύσω. Προοδεύουν πάντα.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ, τὸ χαρτὶ βάλθηκε στὴν θερμάστρα γι ἀνὰ καῇ, διότι δὲν ἤθελαν νὰ τὸ πουλήσουν στὸν ἁλαντοπώλη, ἢ στὸν παντοπώλη γιὰ νά τηλίξουν ἁλάντα, ἢ ζάχαρη. Καὶ ὅλα τά παιδιά τοῦ σπιτιοῦ ἄρχισαν νὰ τὸ περικυκλόνουν. Ἤθελαν νὰ τὸ ἰδοῦν ν' ἀνάφτῃ καὶ νὰ ἰδοῦν, ὕστερα ἀπὸ τὴν φλόγα τὲς χιλιάδες κόκκινες σπίθες ποῦ φαίνονταν ὅτι διαρκοῦν καὶ σβύνουν τόσο γλήγορα ἡ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὅλο τὸ δέμα τοῦ χαρτιοῦ ρίχτηκε στὴν φωτιά. Ὤ. Πῶς ἔκαιε. Οὔφ. Δὲν εἶνε πλειὰ παρὰ μιὰ μεγάλη φλόγα. Σηκόνονταν ἡ φλόγα τόσο, τόσο, ποῦ δὲν ἔφτασαν ποτὲ τόσο ψηλὰ τοῦ Καναβιοῦ τὰ γαλάζια ἀνθάκια. Ἔλαμπε ὅσο δὲν ἔλαμψε ποτὲ τὸ ἄσπρο ὕφασμα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅλα τὰ γράμματα ἔγειναν κατακκόκινα. Ὅλες αἱ λέξες ὅλες οἱ ἰδέες ἔφυγαν σὲ πύρινες γλῶσσες.

--- Θ' ἀναίβω κατευθεῖαν ὡς τὸν ἥλιο.

Ἔλεγε μιὰ φωνὴ μέσα στὴν φλόγα, καὶ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς χίλιες φωνὲς σὲ μιὰ μόνη. Ἡ φλόγα βγῆκε ἀπὸ τὴν κορυφὴ, τοῦ καπνοδόχου, κι' ἀνάμεσά της ὀντάρια ἀόρατα στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ἐξισόνονταν ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἀριθμὸ, μὲ τ' ἄνθια, ποῦ εἶχε τὸ Κανάβι. Ἐλαφρότερα ἀπὸ τὴν φλόγα, ποῦ τὰ εἶχε γεννήσει, ὅταν αὐτὴ διαλύθηκε, ὅταν δὲ δὲν ἔμεινε πλειὰ χαρτὶ, παρὰ μαρη στάχτη, ἐχόρευαν ἀκόμη ἀπάνω σ' αὐτὴν τὴν στάχτη, κι' ἔκαναν, ψαύοντάς την, κόκκινες σπίθες.

Τὰ παιδιὰ τοῦ σπιτιοῦ τραγουδοῦσαν γύρα στὴν ἄψυχη στάχτη.

Κρὶκ - κρὰκ. Κρὶκ - κρὰκ - κρὰκ.

Ἐτελείωσε. Ἐτελείωσε. Ἐτελείωσε.

Ἀλλὰ καθένα ὀντάριο ἔλεγε.

— Ὄχι, δὲν ἐτελείωσε. Ἰδοὺ ἀκριβῶς τὸ ὡραιότερο τῆς ἱστορίας. Τὸ ξέρω, κι' εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένο.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἠμπόρεσαν οὔτε ν' ἀκούσουν, οὔτε νὰ καταλάβουν αὐτὰ τὰ λόγια. Ἄλλως τε, δὲν εἶχαν καὶ ἀνάγκη. Δὲν πρέπει νὰ τὰ ξέρουν ὅλα τὰ παιδιά.

ΧΑΜΟΓΕΛΑΤΕ

Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἰατροὶ βεβαιοῦν σήμερα, ὅτι τὸ χαμόγελο σώζει ἀπὸ πολλὰς ἀσθενείας. Ἡ στενοχώρια σᾶς φέρει πόνους, μᾶς λέγουν. Συχνὰ δὲ τέτοιοι πόνοι, ἐντελῶς νευρικοὶ, ἐκλαμβάνονται ὡς σύμπτωμα σκωλεικοειδήτιδος καὶ ἀκολουθεῖ ἐγχείρησις, ἡ ὁποία βέβαια ποτὲ δὲν εἶνε εὐχάριστος. Ἐκτὸς τούτου ὅμως οἱ ἴδιοι ἰατροὶ ἔφθασαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ πνευματικὴ ἢ ψυχικὴ πίεσις εἶνε συχνὰ ἀφορμὴ σκωληκοειδήτιδος, ἐπειδὴ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ μάσσησις γίνεται πλημμελὴς καὶ καταβροχθίζομεν τὸ φαγητὸ μας ὅπως-ὅπως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον φυσικὰ ἐπιφέρει διαταράξεις ἐντερικάς. Γιὰ τοῦτο συνιστοῦν τὴν ἐκδίωξιν κάθε ἀνησυχίας ἢ ταραχῆς διὰ ἑνὸς μειδιάματος.

Τὸ κοινὸν δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ δεχθῇ μὲ ἀνακούφισιν μιὰ τέτοια συμβουλή. Ποιὸς ἔχει ὄρεξιν νὰ ἀφεθῇ ὅπως οἱ ἰατροὶ τοῦ ἐξερευνήσουν τὰ ἐντόσθιά του κόπτοντες, ράπτοντες καὶ κάνοντες ὅ,τι τοὺς καπνίσῃ ; Καθένας ἀπὸ σᾶς προτιμᾷ νὰ χαμογελᾷ ἢ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον μιᾶς ἐγχειρήσεως Χαμογελᾶτε λοιπόν. Ἡ ὑγεία προτιμᾷ τοὺς χαμογελῶντας καὶ φεύγει ἀπὸ σκυθρωπὰ, δυσαρεστημένα πρόσωπα.

ΜΑΞ ΡΟΤΤΕΝΠΕΡΓΓ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

ΣΧΟΛΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Τὸντ τὸν ἐκύτταξε μὲ κατάπληξιν πρὸς στιγμήν. Ἔπειτα τὰ ἐνδόμυχα βαθειὰ αἰσθήματά του ἐπήδησαν πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν.

--- Μὰ τὸ σταυρὸ, λέγει, εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος μέσα στὸ Χουάϊτροκ ποῦ ποτὲ ἄκουσα νὰ λέῃ πῶς θὰ κάμῃ κάτι. Τὸ μόνο ποῦ τὰ παιδιὰ προσέχουν εἶνε πῶς νὰ φαίνονται καθὼς πρέπει καὶ τέτοιες κουταμάρες.

— Τὸ ἀνεκάλυψες κιόλας ;

— Κιόλας ; Αὐτὸ τὸ εἶδα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

— Αὐτὸ τὸ «καθὼς πρέπει» — τάχα τὸ συχαίνεσαι ἐσὺ ὅσο κι' ἐγὼ ;

— Θἄθελα νὰ τ' ἅρπαξα καὶ νὰ τὸ πετοῦσα ἀπὸ δῶ στὸ Τουμπουκτοῦ.

--- Ὅ,τι δὲν εἶνε «καθὼς πρέπει» εἶνε «πρόστυχο», ἐξηκολοθησεν ὁ Μπάρρυ, τονίζοντας ἰδιαιτέρως τὰς λέξεις· σοῦ πετοῦν τόσο εὔκολα αὐτὴ τὴ γαϊδουρινὴ λέξι «πρόστυχος».

— Μπορῶ ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου καὶ τὴ σκέψι μου σὲ σένα, λέγει ὁ Τὸντ καὶ θὰ μὲ καταλάβῃς.

— Κι' ἐγὼ σ' ἐσένα.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἄναβαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Τὰ μάτια των σπινθοβολοῦσαν. Καθένα ἀνεγνώριζεν ὅτι ἐπὶ τέλους βρῆκε ἕνα συγγενὲς πνεῦμα. Ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ περισσότερον ἐκουβέντιαζαν μαζὶ, ἀκουμπισμένα στὴ ρίζα τοῦ δένδρου καὶ λουόμενα ἀπὸ τὴν ἀνοιξιάτικη λιακάδα. Ὅταν ἐπὶ τέλους σηκώθησαν διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ σχολεῖον, ἤξεραν καὶ οἱ δύο ὅτι θὰ ἐγίνονταν ἀχώριστοι φίλοι, μὲ μιὰ φιλία, ποῦ θὰ διήρκει ὅσον καὶ ἡ ζωή των.

**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22ον

Ὁ χορταριασμένος τοῖχος

Ὁ κ. Μπάρρυ ἦτο ὁ νομικὸς σύμβουλος τοῦ δολοφονηθέντος, ἐφόσον ὁ Νύρων ἐλάβαινε ποτὲ νομικὴν συμβουλὴν ἀπὸ κανένα. Τὸ κτῆμα περιῆλθεν εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ δικηγόρου, ἐδῶ δὲ καὶ λίγους μῆνες εἶχε ἀνοίξει τὴ διαθήκη παρουσίᾳ τοῦ Δαυὶδ Νύρων, τοῦ στενωτέρου συγγενοῦς του.

Μόνος ἕνας ὅρος τῆς τελευταας θελήσεως τοῦ διαθέτου ἤξιζε μνείας· Ὁ γέρων ἀπαιτοῦσε νὰ μείνῃ τὸ κτῆμα ὅπως ἦτο μέχρι τοῦ θανάτου τῆς οἰκονόμου του, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὅσο ζοῦσε. Ἡ χρηματική του περιουσία ἐμοιράζετο μεταξὺ τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ ὡρισμένων φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων.

Μὲ τὴν παρακίνησι τοῦ υἱοῦ του, ὁ Κος Μπάρρυ ἐπέτρεψε στὰ δυὸ παιδιὰ νὰ πᾶν στὸ κτῆμα τοῦ Νύρων διὰ μίαν ντετὲκτιβ ἐκστρατείαν. Ἡ ἀστυνομία πρὸ μηνῶν εἶχε παύσει νὰ ἐρευνᾷ ἐκεῖ καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος σὲ μιὰ τέτοια ἐπίσκεψι. Ἐπίσης ὁ Κος Μπάρρυ ἔλαβε ἄδεια ἀπ' τὸ Διευθυντὴ τῆς Σχολῆς ὅπως ὁ υἱός του μεταχειρισθῇ τὸ αὐτοκίνητο τὴν προσεχῆ Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα ποῦ δὲ θἄχαν σχολεῖο, χωρὶς νὰ τοῦ ἀναφέρῃ καὶ τὸν ἐντικειμενικὸ σκοπὸ τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς.

Ἀφοῦ ἐπρομηθεύθησαν ἕνα ὁλόκληρο δέμα ἐφημερίδες ποῦ ἐξέθετον λεπτομερῶς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων καὶ τὰς σχετικὰς ἀνακρίσεις τῆς ἀστυνομίας, τὰ δυὸ παιδιὰ κίνησαν ἀπ' τὸ δρόμο ποῦ περνᾷ διὰ μέσου τῆς κοιλάδος ποῦ ὁδηγεῖ στὸ Ρότσεστερ.

Ἡ ἐκδρομή των διεξήγετο ὑπὸ πολὺ διαφόρους συνθήκας ἐκείνων τῆς τελευταίας ἐκδρομῆς μὲ αὐτοκίνητο. Τότε ἦτο ὁλόψυχρος Νοέμβριος καὶ ὅλα ἦσαν ὁλόξερα ἀπ' τὴν παγωνιά. Τώρα ἦταν ἕνα ἡλιόλουστο ἀπόγευμα τοῦ Μαΐου, ποῦ τὰ δάση ἔχυναν μυριάδες τρυφερὰ φύλλα στὰ χαϊδευτικὰ δάχτυλα τοῦ ἥλιου, τὰ λειβάδια ἦσαν σκεπασμένα μὲ νέο τρυφερὸ χόρτο καὶ τρεμάμενα κελαϊδίσματα τῶν πουλιῶν ἑνώνονταν σὲ μιὰ πολύηχη χαρά..

Στὴν κορφὴ τοῦ ἄσπρου δρόμου πίσω ἀπ' τὴν κοιλάδα, ὁ Μπάρρυ ἐσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο κι' ἔδειξε μὲ μιὰ ἀνοιχτὴ χειρονομία τὴν πεδιάδα τοῦ Κέντ.

--- Θαυμάσιο πρᾶμμα, ἔ ; εἶπεν. Μπορεῖς ναύρῃς κάτι παρόμοιο στὴν Αὐστραλία ;

--- Ὄχι βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Τὸντ. Ἀναμφιβόλως οἱ κάτοικοι τοῦ Κὲντ θἆνε περήφανοι γιὰ τὴν ὀμορφιά του.

Ἐπροχώρησαν, πέρασαν κάτω ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον ἕως ὅτου ἔφθασαν πρὸ τῆς πύλης τοῦ κτήματος. Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν καὶ ἐκτύπησαν ἕνα κουδοῦνι, τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος ἀντήχησε μέσα εἰς ὅλο τὸ ἑτοιμόρροπο σπίτι. Ἀμέσως μία πολὺ γρηὰ γυναῖκα ἦλθε διασχίζουσα τὸν χορταριασμένον δρόμο καὶ τοὺς ἠρώτησε τί ἤθελαν ἀπὸ τὸ παραθυράκι ποῦ ἦταν δίπλα στὴν σιδερένιαν πύλην. Μὲ δυσκολία, μια φορὰ ποῦ ἦτο λιγάκι κωφὴ, ὁ Μπάρρυ τῆς ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ τῆς ἔδειξε ἕνα χαρτὶ ὑπογεγραμμένο ἀπὸ τὸν πατέρα του, ποῦ ἦτο μιὰ ἄδεια εἰσόδου εἰς τὸ κτῆμα.

--- Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί θέλετε ἐδῶ μέσα παιδαρέλια σὰν κι' ἐσᾶς, ἐμουρμούρισεν ἡ γρηά· καὶ θαρρεῖτε πῶς θὰ ἀνακαλύψετε τίποτε ἀμπὰς καὶ... ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία ἔψαξε τὸ μέρος πέρα καὶ πέρα καὶ δὲν ἄφησε οὔτε πέτρα ἀγύριστη ; Ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιὰ, πῶς ἄλλαξε ὁ κόσμος σήμερα. Σοῦρχονται τὰ μωρὰ καὶ σοῦ κάνουν τοὺς μεγάλους.

Μ' ὅλα αὐτὰ ἐν τούτοις ἄνοιξε τὴ θύρα στὰ παιδιὰ κι' ἔπειτα μπῆκε μέσα στὸ φυλακεῖο ποῦ ἦταν δίπλα.

Ὁ Τὸντ δὲν ᾐσθάνετο καμμίαν μακάβριον περιέργειαν καθὼς ἀκολουθοῦσε τὸν Μπάρρυ, εἶχαν δὲ καταστρώσει ἀπὸ τὰ ἄρθρα ποῦ ἐδιάβασαν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ σχέδιά των καὶ ἐγνώριζαν ποῦ καὶ πῶς ἔλαβε χώραν ἡ δολοφονία.

Ὁ Τὸντ ἤθελε νὰ ἀνακαλύψῃ κανένα ἴχνος χωρὶς νὰ συλλογίζεται καὶ πολὺ, ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐρευνῶν του ἦτο μιὰ δολοφονία. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παιγνίδι, εἰς τὸ ὁποῖον κανεὶς μποροῦσε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ὀξύνοιάν του.

Ὁ Μπάρρυ ἀκουμπισμένος σ' ἕνα δένδρο ἐβασάνιζε τὸ μυαλό του σκεπτόμενος. Κάθε τόσο αἱ σκέψεις του ἀνέβαιναν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν εἰς κομματιασμένες φράσεις.

— Δυὸ πυροβολισμοί ... Ἕνα διάστημα μεταξὺ αὐτῶν ... Εὑρέθηκε μόνο μιὰ σφαῖρα ... Ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπῆκε εἰς τὸ κτῆμα ἀπὸ τὴν πύλην διὰ τῆς ὁποίας εἰσήλθομεν καὶ ἡμεῖς ... Ἐλατήριον ἄγνωστον, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ κλοπῆς... Πέφτει πάνω στὸν γέροντα ... Τὸν πυροβολεῖ ... Ἔπειτα φεύγει ... Ἀλλὰ γιατί τότε...

Αἴφνης ἐσύρθη πλησίον τοῦ Τὸντ, ὁ ὁποῖος στέκονταν λιγάκι παραπέρα περιμένων διαταγάς.

— Δὲν ἐσυλλογίσθηκες ποτὲ ὅτι κανεὶς δὲν κατέθεσε, οὔτε φαίνεται ἀπὸ τὰς καταθέσεις ποῦ ἦταν, ὁ γέρο - Νύρων κατὰ τὰς δέκα ;

— Κύτταξε πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο ὅπως σοῦ εἶπα, ἀλλὰ τί σχέσι ἔχει αὐτὸ μὲ τὴν ὑπόθεσιν ;

— Μπορεῖ νὰ εἶνε τὸ πᾶν.

Ὁ Μπάρρυ πῆγε κουτσαίνοντας πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ὁ Τὸντ τὸν ἀκολουθοῦσε. Ὁ τοῖχος ἦταν ὑψηλὸς γιὰ ν' ἀνεβῇ δὲ κανεὶς καὶ κυττάξῃ ἔξω, πρέπει ἀναγκαίως νὰ μεταχειρισθῇ κάτι εἰς τὸ ὁποῖον νὰ πατήσῃ καὶ ὑψωθῇ.

--- Δὲν πιστεύω νὰ ἀνερριχήθη καὶ νὰ ἐκρατήθη μὲ τὰ χέρια του ἀπὸ τὸν τοῖχο κρεμασμένος .... Κάπου θὰ στήριζε τὰ πόδα του, κάπου θὰ πατοῦσε ... Ἐδῶ τὸν εἶχες ἰδῇ ἐσύ ;

— Δὲν ξέρω, ἀπεκρίθη ὁ Τὸντ· ἀλλὰ τί λές· νὰ πάω ἔξω στὸ δρόμο καὶ νὰ ἰδῶ μήπως θυμηθῶ ἀπὸ ἐκεῖ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον στέκονταν ;

— Ναί, πήγανε.

Ὁ Τὸντ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη καὶ ἔβαλε τὰ δυνατά του διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν εἰκόνα τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ γέρου πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο ὅπως τὸ εἶδε μέσα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἐσκέφθη ἀρκετὰ, ἔπειτα ἐπροχώρησε σὲ κάποιο μέρος καὶ ἀνεφώνησε·

-- Ἐδῶ ἦταν.

Ὁ Μπάρρυ ἀπὸ μέσα σημάδεψε μ' ἕνα ξύλο τὸ μέρος.

Ὁ Τὸντ ἐπέστρεψε πρὸς τὸν φίλον του καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ ἐρευνοῦν τὸν τοῖχον δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ ἰδοῦν μήπως ὑπῆρχον ἴχνη τῆς ἀναρριχήσεως τοῦ γέρου. Ὁ ἕνας ἐρευνοῦσε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τ' ἄλλο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Τὸντ ἀνεφώνησε μὲ χαράν·

--- Ἔλα δῶ.

Ὁ τοῖχος ἦταν σκεπασμένος μὲ βρύα παχειὰ, εἰς δὲ τὸ μέρος ποῦ ἔδειχνε ὁ Τὸντ ὑπῆρχαν δυὸ βαθουλώματα εἰς τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσε ἕνας ἄνθρωπος νὰ τοποθετήσῃ τὰ πόδια του ἀνάμεσα στὰ τσαλοπατημένα δὲ βρύα ἔβλεπαν ποῦ ἐφύτρωναν νέα.

--- Νὰ ποῦ ἀνέβηκε.

— Ἀνέβα στοὺς ὤμους μου, λέγει ὁ Μπάρρυ, καὶ κύτταξε ἂν τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ χέρια του φαίνονται ἀκόμη.

— Ἀλλὰ τὸ πόδι σου τὸ πονεμένο ; παρετήρησεν ὁ Τόντ.

--- Δὲν θὰ τὸ πειράξῃ. Ἀνέβα.

Ὁ Τὸντ ὑπήκουσε καὶ ἠρεύνησε στὸν τοῖχο μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον προσπαθῶν νὰ βρῇ κανένα σημάδι.

--- Βρὲ γιὰ τὸ Θεό.

— Βρῆκες τίποτε ;

— Τὰ χόρτα δῶ πέρα εἶνε πατημένα καὶ ὑπάρχει τὸ ἴχνος ὑποκοπάνου ρεβολβεριοῦ. Εἶχε ρεβόλβερ μαζί του. Φαίνεται τὸ κρατοῦσε σφιχτὰ μὲ τὸ χέρι του πάνω στὰ χόρτα.

— Ἄσε με ν' ἀνεβῶ κι' ἐγὼ νὰ κυττάξω.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἄλλαξαν θέσεις. Ὅταν ὁ Μπάρρυ κατέβηκε ἀπὸ τὸν τοῖχο ὑπῆρχε μιὰ ἀκτῖνα θριάμβου μέσα στὰ μάτια του.

(Ἀκολουθεῖ)

Αον ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΜΙΣΟΥ ΕΝ ΝΑΥΠΑΚΤΩ

Ἱδρύεται ἐν Ναυπάκτῳ ὑποκατάστημα τοῦ Παμίσου. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι.

1) Διαγωνισμός. Γρῖφος εὑ εἶμαι ρὶς.

Φωνηεντόληπτον Ζ - τ - . -Ι—λλ—ς

Λύτης καὶ ὁ λύων τὸ ἕν. Λύσεις δεκταὶ μέχρι 30 Ἰουλίου. Βραβεῖα μικρὰ ἀλλὰ πραγματικά.

1) δραχ. 5, 2) τετράδραχμον στόλου, 3 - 4) μονόδραχμον στόλου, 5 - 6 ἑξάμηνον συνδρομὴν ὑποκαταστήματος. 7 - 8 τρίμηνον συνδρομὴν καὶ 9—10 5 λαχεῖα ὑποκαταστήματος.

Δήλωσις. Ἕνεκα μακρᾶς ἀσθενείας τοῦ προέδρου τὸ ὑποκατάστημα εἶχε διακόψει ἐργασίας καὶ τώρα ἐπαναρχίζει ταύτας ἐν Ναυπάκτῳ.

Τὸ ὑποκατάστημα πωλεῖ 25λεπτα λαχεῖα. Κλήρωσις 30 Αὐγούστου. Ὑποστηρίξατε τὸ ὑποκατάστημα. Προσεχῶς προκηρύσσεται μέγας διαγωνισμός.

Διεύθυνσι Β. Μασούραν Π. Ρ. Ναύπακτον.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ

ΥΠΟ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΠΙΤΤ-ΚΕΘΛΗ

ΣΗΜ. ΑΡΧ. Σᾶς προσφέρομεν ἕνα σπαρταριστὸ ἄρθρον, περιγράφον τὸν ἐναέριον βομβαρδισμὸν Βουλγαρικῆς πόλεως ὑπὸ δύο Ἄγγλων ἀεροπόρων. Ὁ εἷς ἀεροπόρος κατέπεσε ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους σωθεὶς ἀπὸ τὸν συνάδελφόν του, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τῶν Βουλγάρων.

Κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τῶν Δαρδανελλίων οἱ Βρεττανοὶ ἀεροπόροι τοῦ Βασιλικοῦ Ἀεροναυτικοῦ Σώματος προσέφερον πολυτίμους ὑπηρεσίας ἐπισημαίνοντες τὰς θέσεις τῶν Τούρκων καὶ ἐκτελοῦντες ἐπίσης διαφόρους ἀνιχνεύσεις χάριν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου. Ἐπιπροσθέτως ὅμως ἐξετέλεσαν ἐπιτυχῶς διαφόρους ἐπιδρομὰς ἐναντίον σιδηροδρομικῶν σταθμῶν, ἀποθηκῶν καὶ ἄλλων μερῶν στρατιωτικῆς σπουδαιότητος. Ἡ ἐπιδρομὴ ὅμως εἰς τὴν ὁποίαν δύο Ἄγγλοι ἀεροπόροι διεκρίθησαν ὑπῆρξε ἡ κατὰ τῆς Βουλγαρικῆς πόλεως Φερετζὶκ τοιαύτη. Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε σπουδαῖος σιδηροδρομικὸς σταθμὸς καὶ ἀποθήκη διὰ τὴν γραμμὴν πρὸς τὸ Δεδεαγάτς. Οἱ ἀεροπόροι ταγματάρχης Ρ. Δαίβυς καὶ ἀνθυπολοχαγὸς Γ. Σμάϋλι ἐξελέγησαν ὅπως ἐνεργήσουν τὴν ἐπιδρομὴν κατὰ τοῦ Φερετζὶκ καὶ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἴμβρον ἐπιβαίνοντες δύο ταχυτάτων μονοπλάνων ἐφωδιασμένων μὲ ἀρκετὸν ἀριθμὸν μεγάλων ὀβίδων.

Οἱ Βούλγαροι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν, μόλις δὲ ὁ Σμάϋλι ἐπλησίασε πρὸς τὸ Φερετζὶκ, τὸν ἐχαιρέτισαν μὲ ταχυτάτους πυροβολισμούς. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐφόβισε. Ἤρχισε νὰ χαμηλώνῃ ὅλο καὶ περισσότερον μέχρις ὅτου ἔφθασεν ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν κατὰ τοῦ ὁποίου ἔρριψεν ἀρκετὰς ὀβίδας, αἱ ὁποῖαι ἔφερον ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ Βουλγαρικὸν πῦρ ἐδιπλασιάσθη εἰς ἔντασιν, ἦτο δὲ ἕτοιμος νὰ ὑψωθῇ καὶ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ζώνην ὅταν μία σφαῖρα ἐπέτυχε τὸ ἀεροπλάνον καὶ διετρύπησε τὸ καζάνι τοῦ πετρελαίου. Τὸ ἀτύχημα αὐτὸ ἦτο σοβαρὸν — τὸ χειρότερον ἴσως ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ συμβῇ σ' ἕνα ἀεροπόρον — ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον ἄλλο νὰ κάμῃ εἰμὴ νὰ κατέλθῃ. Ἔγυρε λοιπὸν τὴ μύτη τοῦ ἀεροπλάνου του πρὸς τὴν γῆν καὶ κατάφερε νὰ κάμῃ μιὰ μακρειὰ λοξὴν κατάβασιν, διευθυνόμενος πρὸς τὰ χωράφια, σκοπεύων μόνον νὰ κατέλθῃ ὅσο μποροῦσε μακρύτερα ἀπὸ τοὺς μανιασμένους Βουλγάρους. Καθὼς κατήρχετο περνῶντας πάνω ἀπὸ τὸν σταθμὸν ἔρριψε ὅλες τὴς βόμβες ποῦ εἶχε, ἐκτὸς μιᾶς, τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ.

Πάντοτε κατερχόμενον πρὸς τὴν γῆν τὸ μικρὸν ἀεροπλάνον κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ προσγειωθῇ πάνω εἰς κάποια ἐρημικὰ ἕλη ἕνα μίλλι μόνον μακρὰν τοῦ Φερετζὶκ καὶ ὄχι μακρὰν τοῦ ποταμοῦ Ἕβρου. Ἀμέσως μόλις ἐσταμάτησεν ἡ μηχανή του ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Σμάϋλι ἐπήδησεν ἔξω καὶ ἐκύτταξεν ἀνήσυχα γύρω του. Οἱ Βούλγαροι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν παρακολουθήσει τὴν κατάβασίν του ἔβγαιναν τώρα ἀπὸ τὴν πόλιν σὰν μελίσσια εἰς καταδίωξιν τοῦ ἀεροπόρου. Προφανῶς δὲν εἶχεν οὔτε στιγμὴ νὰ χάσῃ.

Ψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ὁ σύντροφός του Δαίβυς, διέγραφεν ἀκόμη κύκλους, ἀσχολούμενος εἰς τὸ νὰ ρίπτῃ βόμβας κατὰ τοῦ σταθμοῦ καὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς εὐχαριστήθη βλέπων, ὅτι ὁ ἄλλος τοὐλάχιστον ἦτο μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐκτὸς ἀμέσου κινδύνου καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐκτελῇ τὸ καθῆκόν του.

Γρήγορα ὁ ἀεροπόρος ἐπυρπόλησε τὴν μηχανήν του, ἡ ὁποία τοῦ ἦτο ἄχρηστος πλέον, ὅπως μὴ περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ βόμβα ποῦ τοῦ ἔμενε ἤξερε ὅτι θὰ συνεπλήρωνε τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀεροπλάνου. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸν ποταμόν, ὁ ὁποῖος συμπίπτει σχεδὸν μὲ τὰ ὅρια τὰ χωρίζοντα τὴν Βουλγαρίαν τῆς Τουρκίας. Ἐσκέπτετο, ὅτι ἐὰν ἦταν νὰ πιασθῇ αἰχμάλωτος θἆταν χίλιες φορὲς προτιμώτερον νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῶν Τούρκων ἢ τῶν Βουλγάρων. Οἱ Τοῦρκοι τέλος πάντων πολεμοῦσαν σὰν ἄνθρωποι, ἐνῷ τῶν Βουλγάρων ἡ φήμη εἶνε κάτι, τὸ ὁποῖον καλλίτερα θἄκανε κανεὶς νὰ παρασιωπήσῃ.

Καθὼς ὁ Σμάϋλι ἔτρεχε πάνω ἀπὸ τὰ ἕλη, ἄρχισε νὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ βαρειὰ ζακέττα τοῦ ἀεροπόρου καὶ τὸ δερμάτινον πανταλόνι δὲν ἦσαν τὸ ἰδανικὸ φόρεμα γιὰ ἄνθρωπο ποῦ τρέχει γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του καὶ πρέπει νὰ εἶνε ἐλαφρὸς ὅσο μποροῦσε, γιὰ τοῦτο, καίτοι ἐθυσίασε μερικὰ πολύτιμα λεπτά, ἀφήρεσε τὰ ροῦχά του ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα, τἄφησε χάμου κι' ἔφυγε ἔπειτα, ἀφίνοντας ἀποπάνω τὴν ἑξῆς σημείωσι γραμμένη μὲ τὸ γρηγορώτερο καὶ νευρικώτερο τρόπο ποῦ θὰ μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε.

— Παρακαλεῖσθε ὅπως τὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸν ἀεροπόρον ἀνθυπολοχαγὸν Σμάϋλι, Ἀεροδρόμιον Ἴμβρον.

Θἆταν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ πολὺ περίεργον νὰ μάθαινε κανεὶς τί ἐσυλλογίσθησαν οἱ Βούλγαροι καὶ τί εἶπαν ὅταν εἶδαν ἐκείνη τὴ σημείωσι.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ταγματάρχης ἀεροπόρος Δαίβυς, ἀποτελειώσας τὸν βομβαρδισμόν του, ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ διὰ τὸν σύντροφόν του. Παρετήρησε τὴν μεγάλην πλαγίαν κατάβασιν ποῦ ἔκαμε πρὸς τὰ ἕλη καὶ ἔπειτα εἶδε τὴν μηχανὴν νὰ ἐκρήγνυται εἰς φλόγας κι' ἕνα πλῆθος Βουλγάρων νὰ ὁρμοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐνῷ ὁ σύντροφός του Σμάϋλι μικρὸς σὰν μυρμῆγκι ἔτρεχε γρήγαρα πρὸς τὸν ποταμόν. Ἀμέσως τὸ μυαλὸ τοῦ Δαίβυς ἄρχισε νὰ σκέπτεται πῶς θὰ ἔσωζε τὸν ἄλλον. Ἦτο ἐγχείρημα δυσκολώτατον, διότι εἶχε ἀεροπλάνον ταχύτατον μὲ μιὰ θέσι μόνον, ἐκτὸς τούτου δὲ δὲν ἐγνώριζε καθόλου τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ προσγειωθῇ. Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐννοοῦσε νὰ σώσῃ τὸν Σμάϋλι καὶ γιὰ τοῦτο χωρὶς οὔτε στιγμὴν νὰ χάσῃ, ἤρχισε νὰ κατέρχεται πρὸς αὐτόν.

Ὁ Σμάϋλι ζυμώνοντας τὴ λάσπη μέσα στὰ ἕλη μὲ τὰ πόδια του, καὶ κάνοντας ὅ,τι μποροῦσε γιὰ ν' ἀπομακρύνεται ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀπὸ τοὺς καταδιώκοντας αὐτὸν Βουλγάρους, ἐξεπλάγη ἀκούσας πίσω του τὸν γνωστόν του θόρυβον μηχανῆς ἀεροπλάνου, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τοῦ Δαίβυς τὸ μονοπλάνον, ποῦ ἤρχετο κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτόν. Ἀμέσως ὁ Σμάϋλι ἐσυλλογίσθη τὴν βόμβαν ποῦ δὲν εἶχεν ἐκραγῇ ἀκόμα εἰς τὸ προηγούμενον ἀεροπλάνον του καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἐάν, ὅπως ἐφαίνετο πιθανόν, ὁ σύντροφός του κατέβαινε κοντὰ εἰς τὴν καιομένην μηχανήν, θὰ ἐκινδύνευεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀπὸ τὴν βόμβαν. Γιὰ τοῦτο χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου ἔτρεξε πίσω πρὸς τὸ μονοπλάνον του καὶ ἔκαμε τὴν βόμβαν νὰ ἐκραγῇ πυροβολήσας κατ' αὐτῆς μὲ τὸ ρεβόλβερ του. Ὕστερα ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ περισσοτέραν δύναμιν καὶ ἐσταμάτησε μόνον ὅταν εὗρε ἕνα ἀρκετὰ κατάλληλο μέρος προσγειώσεως διὰ τὸ μονοπλάνον τοῦ φίλου του. Ἐκεῖ ἐστάθη καὶ ἄρχισε νὰ κινῇ τὰ χέρια του ζωηρά. Τὸ χαριτωμένο μονοπλάνο σὰν ἀετὸς μὲ τὸ ράμφος μπροστά, κατέβηκε ἁπαλὰ στὸ ἔδαφος καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πάνω στὸ χῶμα πρὸς τὸν Σμάϋλι.

— Κάμε γρήγορα καὶ ἀναρριχήσου, βρὲ παιδί μου, ἐκραύγασεν ὁ Δαίβυς πρὸς τὸν ἄλλον· δὲν ἀργοῦν νάρθουν. Ὅπου κι' ἂν εἶνε μᾶς ἐπλησίασαν.

Φυσικὰ ὁ Σμάϋλι ἔσπευσε νὰ σωθῇ, ἀλλὰ μιὰ δυσχέρεια παρουσιάσθηκε. Ὁ Σμάϋλι ἦταν μεγάλος, ρωμαλέος ἄνδρας, ὄχι χαμηλότερος ἀπὸ ἓξ πόδια, τὸ δὲ ἀεροπλάνο τοῦ Δαίβυς ἦταν καμωμένο γιὰ ἕναν πιλότο μονάχα. Πῶς θἄκανε; Οἱ Βούλγαροι ἐφαίνονταν τώρα ἀπὸ μακρυὰ ποῦ ἔρχονταν ἐναντίον των. Ἠκούοντο μάλιστα καὶ μερικοὶ πυροβολισμοί, ἐνῷ εἰς μάτην προσπαθοῦσαν οἱ δύο σύντροφοι νὰ καθήσουν στὸ κάθισμα ποῦ χωροῦσε μόνον ἕνα. Στὸ τέλος ὁ Σμάϋλι ἐχώθηκε μέσα στὸ σῶμα τοῦ πλοίου, μὲ τὰ πόδια του ἐξέχοντα κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Δαίβυς, στοιβασμένος ἐκεῖ μέσα ἀρκετὰ ἄσχημα, ἀλλὰ τέλος πάντων εὐχαριστημένος ποῦ θὰ ἐσώζετο.. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τὸ ἀεροπλάνον μὲ τοὺς δύο τολμηροὺς ἀεροπόρους εὑρίσκεται ψηλά, ἐνῷ οἱ Βούλγαροι κάτωθεν ἐπυροβόλουν, ἄγριοι, μανιώδεις καὶ ἀπειλοῦντες τὸν ἀέρα. Τοὺς ἔκανε βέβαια ἔξω φρενῶν τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀεροπόρος ἐκεῖνος τοὺς ἀπέσπασε σχεδὸν ἀπὸ τὰ νύχια ἕναν αἰχμάλωτο σίγουρο, πρὸς τὸν ὁποῖον Κύριος οἶδε τί εἴδους φιλοξενίαν ἐσκόπευον νὰ τοῦ προσφέρουν.

Τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ὁ ταγματάρχης ἀεροπόρος Δαίβυς ἐδέχθη ἀπὸ τὰ ἴδια χέρια τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας τὸν Σταυρὸν τῆς Βικτωρίας καὶ τὸ Παράσημον Διακρίσεως, εἰς δὲ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν Σμάϋλι ἀπενεμήθη τὸ Παράσημον Διακρίσεως.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἡ μὶς Ρόκυ ἀρχηγὸς τοῦ «Στρατιωτικοῦ Σώματος» τῶν Ἀμερικανίδων, τοῦ καταρτισθέντος ἐσχάτως ἐν Ἀμερικῇ καὶ τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἐξάσκησιν τῶν κοριτσιῶν. Τὸ σῶμα εἶνε κατηρτισμένον ὅπως εἶνε σῶμα τακτικοῦ στρατοῦ. Κάμνουν ὅλα τὰ γυμνάσια τῶν στρατιωτικῶν, γυμνάζονται εἰς τὴν σκοποβολήν, ζοῦν ὑπὸ ἀντίσκηνα, τρώγουν στὴν καραβάνα συσσίτιον, κάμνουν πορείας, ψευδομάχας καὶ ὑποβάλλονται εἰς αὐστηρὰν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν.

ΑΠΟ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΕ ΔΟΥΛΕΙΑ Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΥΠΟ ΑΛΦΡΕΔΟΥ Κ. Β. ΦΛΕΤΣΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ο ΑΝΥΠΟΦΟΡΟΣ ΑΜΑΞΑΣ

Ὁ Ρίτσαρντσων καὶ ἐγὼ μόλις εἴχαμε ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἐκ Μανδρᾶς, ὅπου λέγεται, ὅτι ἐτάφη ὁ Ἅγιος Θωμᾶς. Ἐκάμαμε τὸ ταξεῖδι σ' ἕνα δίπλὸ ἁμαξάκι, ἀπὸ κεῖνα ποῦ μεταχειρίζονται ἐδῶ συρόμενα ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ἁμαξάδες. Εἴχαμε προσυμφωνήσει τὸν ἁμαξᾶ νὰ τοῦ πληρώσουμε δέκα ἄννα, ποσὸν τὸ ὁποῖον, ὡς μᾶς εἶχαν εἰπῆ ἦτο ἀρκετὸ διὰ τὴν ἀπόστασιν ποῦ θὰ μᾶς ἐπήγαινε. Ὡστόσο ἐγὼ ἐσκέφθην, ὅτι ἐπαρακουράσθηκεν ὁ ἄνθρωπος σύρων αὐτὸς μόνος τοὺς δύο μας καὶ γιὰ τοῦτο τοῦ ἔδωσα μιὰ ρούπια, δηλαδὴ πληρώνοντάς τον περισσότερον κατὰ ἓξ ἄννα. Ὄχι μόνον δὲν μοῦ εἶπε εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δυσηρεστήθη καὶ μοῦ ζητοῦσε περισσότερα. Ὁ Ρίτσαρντσων ὅμως καὶ ἐγὼ τὸν ἀφήσαμε νὰ λέγῃ καὶ διηυθύνθημεν πρὸς τὸ κτίριον τῆς Ἑνώσεως τῶν Χριστιανοπαίδων, ὅπου ἦσαν τὰ δωμάτιά μας εἰς τὸ τρίτον πάτωμα. Ὁ ἁμαξᾶς μᾶς πῆρε τὸ κατόπι, μπῆκε κι' αὐτὸς εἰς τὸ κτίριον καὶ ἀνέβηκε τὴς τρεῖς σκάλες ἀποπίσω μας. Τώρα κατώρθωσε νὰ θυμώσῃ ἀληθινά, ἐπειδὴ πρωτήτερα ὑπεκρίνετο τὸν θυμωμένο. Ὡστόσο μπήκαμε στὰ δωμάτιά μας, τὸν ἐκλείσαμε ἀπέξω στὸ διάδρομο, ὅπου ἔμεινε κοντὰ στὴ θύρα, φωνάζων καὶ παρακαλῶν ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρα λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ βγοῦμε καὶ τοῦ δώσουμε περισσότερα χρήματα. Ἐγὼ ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ τὸν ἀφήσω νὰ μὲ κυνηγᾷ παντοῦ καὶ νὰ μὲ πάρῃ τὸ κατόπι καὶ στὴν Ἀμερικὴ ἀκόμη ἢ νὰ τοῦ δώσω ἔστω καὶ μιὰ πεντάρα. Ἂν ἐπέμενεν αὐτός, ἤξερα κι' ἐγὼ νὰ ἐπιμείνω. Ὁ κατεργάρης, καθὼς φαίνεται, ἐνόμισε πῶς δίδοντάς του περισσότερα, τὸ ἔκαμα ὄχι ἀπὸ εὐσπλαγχνία, ἀλλὰ κατὰ λάθος καὶ παίρνοντάς με φαίνεται γιὰ κανένα, ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους περιηγητάς, ποῦ κυριολεκτικῶς ληστεύουν, μοῦ ζητοῦσε περισσότερα. Ἐπὶ τέλους οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἑνώσεως τῶν Χριστιανοπαίδων τὸν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ κατάστημα.

Τὸ ἐπεισόδιον ὅμως δὲν εἶχε τελειώσει ἕως ἐδῶ. Ἔγεινε τὸ κυριώτερον θέμα συζητήσεως μεταξὺ τοῦ κύκλου τῶν ἁμαξάδων τοῦ Μανδρᾶς. Κάθε φορὰ ποῦ ἐτολμούσαμε νὰ βγοῦμε ἔξω στὸ δρόμο, μᾶς ἀκολουθοῦσαν, μᾶς ἔκαναν ὁλόκληρη διαδήλωσι, γιατὶ μᾶς εἶχαν μάθει ὅλοι ἀπὸ κεῖνον τὸν ἐνοχλητικὸ συνάδελφό των, ποῦ ἐπεχείρησε νὰ μᾶς κλέψῃ καὶ μᾶς ἐκορόϊδευαν, μᾶς ἐσφύριζαν, ἂν δὲ εἴχαμε ἀνάγκη νὰ νοικιάσωμε κανένα χειραμάξι προσπαθοῦσαν πάντα νὰ μᾶς κλέψουν. Ἡμεῖς ὅμως τοὺς ἐσυμφωνούσαμε πάντα ἀπὸ πρωτήτερα, τοὺς ἐδίδαμε μπροστὰ τὸ ἀγῶγι καὶ οὔτε πεντάρα ἐπὶ πλέον ἔπειτα.

Ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἀνεχωρήσαμε διὰ Καλκούταν. Ἐμπήκαμε σ' ἕνα λεωφορεῖο, ποῦ μᾶς πῆγε ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς Ἑνώσεως τῶν Χριστιανοπαίδων εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Μόλις κατεβήκαμε εἰς τὴν εἴσοδο τοῦ σταθμοῦ ὅλοι οἱ ἁμαξάδες ἦρθαν κατεπάνω μας. Μὲ νεύματα, μὲ χειρονομίες, μὲ φωνὲς συνεννοήθησαν καὶ ὅλοι ἄφησαν τὰ χειραμάξια των στὴ μέση, ὥρμησαν καὶ θὰ μᾶς περιεκύκλωναν ἂν δὲν προφθάναμε νὰ χωθοῦμε στὸ πρῶτο βαγόνι τοῦ τραίνου, ποῦ βρήκαμε μπροστά μας. Ὡρισμένως ἂν μᾶς πιτύχαιναν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ μᾶς ξέκαναν.

Στὴν Καλκούτα ἐζήσαμε μιὰ ζωὴ πολὺ ἄνετη, ἐπειδὴ ἐφιλοξενήθημεν ἀπὸ συμφοιτητὰς τοῦ Ρίτσαρντσων. Στὴν Ἰαπωνία καὶ στὴ Κίνα εἴχαμε μείνει εἰς ξενοδοχεῖα γιαπωνέζικα καὶ εἴμεθα εἰς διαρκῆ συγχρωτισμὸν καὶ ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς, ἀλλὰ εἰς τὰς Ἰνδίας ὁ χωρισμὸς τῶν φυλῶν καὶ τάξεων μᾶς ἀπέκλεισε πᾶσαν ἀνάμιξιν μὲ τοὺς Ἰνδούς, ἀκόμα καὶ ἐὰν ἠθέλαμεν ἐπιχειρήσει νὰ τοὺς γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον. Μᾶς ἦταν ἀδύνατον λ. χ. νὰ φάγωμεν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα των, ἡ μεγαλειτέρα δὲ οἰκειότης τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπέτρεπον ἦτο νὰ ἀγοράζωμεν τὸ φαγητόν μας ἀπὸ μαγαζειὰ ἰθαγενῶν.

Στὴν Καλκούτα ἡ ὁδὸς Χάρρισων εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας ὁδοὺς στὸν κόσμο. Χιλιάδες χιλιάδων ἄνθρωποι κατακλύζουν τὰ πεζοδρόμιά της ἀντιπροσωπεύοντες κάθε εἶδος ἐθνικότητα καὶ φυλήν. Ἑκατοντάδες ταύρων ἀποκλείουν συχνὰ τὴν κυκλοφορίαν, ἀλλὰ αὐτὸ φαίνεται νὰ μὴ πειράζῃ κανένα. Οἱ ἰθαγενεῖς, ἐὰν ἕνας ταῦρος λ. χ. σταματήσῃ στὸ μέσον τοῦ πλήθους, ἀλλάζουν δρόμο, ἀντιπαρερχόμενοι τὸ ἱερὸν κτῆνος, πρέπει δὲ καὶ ἡμεῖς νὰ προσέχωμεν νὰ μὴ τὰ ἐγγίσωμεν ἀκόμη. Δὲν ἀνήκουν εἰς κανένα, καθὼς φαίνεται, καὶ τοὺς τρέφει ὁ κόσμος.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΕ ΤΗΣ ΠΑΣΤΕΣ

Ἐπερπατούσαμε ἐγὼ κι' ὁ Ρίτσαρντσων εἰς τὸν μεγάλον δρόμον ἐπὶ πολλὰς ὥρας γιὰ νὰ ἴδωμε τὰ ἀξιοθέατα μέρη του καὶ ἐπειδὴ ἐπεινάσαμε μπήκαμε σ' ἕνα ἀρτοπωλεῖον γιὰ ν' ἀγοράσωμε καμμιὰ πάστα. Ὁ καταστηματάρχης ἔβαζε μιὰ πάστα σὲ μιὰ χάρτινη σακκοῦλα καὶ ὁ Ρίτσαρντσων τέντωσε τὸ χέρι του καὶ πῆρε μιὰν ἄλλη ἀπὸ τὴ βιτρίνα ὅπως ἦσαν ἐκτεθειμένες ἡ περισσότερες. Ἀμέσως ὁ ἰδιοκτήτης ἄφησε νὰ τοῦ καταπέσῃ ἡ σακκοῦλα καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ φίλου μου, ἡ σύζυγός του σήκωσε τὰ χέρια της ψηλὰ καὶ ἄρχισε νὰ σκούζῃ, δύο δὲ ἰθαγενεῖς ποῦ ἔστεκαν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ μπῆκαν μέσα καὶ ἄρχισαν νὰ μᾶς κυττάζουν κατάπληκτοι καὶ νὰ σκούζουν κι' αὐτοί. Μὲ ὅλη τὴ φασαρία ὅμως δὲν εἶχαν προφθάσει· ὁ Ρίτσαρντσων εἶχε χάψει ἤδη τὴν πάσταν.

Ἀληθινὰ ἐνόμισα ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅτι οἱ Ἰνδοὶ παρεφρόνησαν. Δὲν ἤξερα τί ἔλεγαν, ἀλλὰ φαίνεται πῶς ἐπρόκειτο γιὰ κάτι τρομερὰ σοβαρό, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴς ζωηρὲς χειρονομίες των. Ἄρχισαν νὰ μᾶς ὑβρίζουν κιόλας. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εἴχαμε προσβάλει τὴν σύζυγον τοῦ καταστηματάρχου ἢ ὅτι ἐβάλαμε φωτιὰ νὰ τοῦ κάψωμε τὸ μαγαζί. Εἶχε πιάσει ὁ φίλος μου τὴ πάστα ποῦ ἦταν πάνω ἀπ' ὅλες καὶ οὕτω, ἀφοῦ ἦταν «μολυσμένος ξένος» εἶχε μολύνει ὅλες τὴς πάστες πλέον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑΣ ΡΩΣΣΟΣ ΗΡΩΣ

Ἴσως ὁ λαϊκώτερος στρατιώτης στὴ Ρωσσία, γράφει ὁ κ. Ἰούλιος Γουέστ εἰς τὸ βιβλίον του τὸ ἐκδοθὲν ἐσχάτως «Στρατιῶται τοῦ Τσάρου» καὶ περιέχον ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ Ἀνατολικοῦ Θεάτρου τοῦ πολέμου, εἶνε αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἕνας Κοζάκος, ὀνόματι Κοσμᾶς Κρουτσχίσβ. Κατὰ τὸν Αὔγουστον τοῦ παρελθόντος ἔτους εὑρίσκετο εἰς κάποιαν προχωρημένην θέσιν τοῦ μετώπου μὲ τέσσαρας συναδέλφους του, ὅτε ξαφνικὰ μερικοὶ χωρικοὶ πέρασαν τρομασμένοι καὶ τοὺς ἀνήγγειλαν, ὅτι ἔρχονταν κατ' ἐπάνω των Γερμανοί. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπλησίαζαν μεσάνυχτα καὶ οἱ Κοζάκοι δὲν ἀγαποῦν νὰ δουλεύουν τὴ νύχτα, ὁ Κρουτσχίσβ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἐκινήθησαν.

Ἐνωρὶς τὴν ἐπομένην εἶδον ἀπόσπασμα ἱππικοῦ γερμανικοῦ νἄρχεται κατ' ἐπάνω των ἀποτελούμενον ἐξ εἴκοσι ἑπτὰ ἱππέων. Οἱ Κοζάκοι ἀμέσως ἐκαβαλλίκευσαν καὶ ὥρμησαν ἐμπρὸς νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν μερικῶν πυροβολισμῶν, οἱ Γερμανοὶ βλέποντες ὅτι εἶχαν νὰ κάμουν μὲ μόνον ἓξ ἄνδρας, τοὺς περιεκύκλωσαν γιὰ νὰ τοὺς πιάσουν αἰχμαλώτους. Ἠκολούθησε ὅμως ἀγρία πάλη κατὰ τὴν ὁποίαν εἴκοσι δύο Γερμανοὶ ἐφονεύθησαν (ἕνδεκα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Κρουτσχώβ) δύο ἐτραυματίσθησαν, οἱ δὲ ὑπόλοιποι τρεῖς ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Ὁ Κρούτσχωβ ἐτραυματίσθη δέκα ἑπτὰ καὶ ὁ ἵππος του ἕνδεκα φορές. Κι' οἱ ἄλλοι Κοζάκοι ἔλαβον πολλὰ τραύματα. Μετεφέρθησαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Βιτέμπσκ, ὅπου ἐθεραπεύθησαν τάχιστα καὶ ἐζήτησαν ὅλοι νὰ ἐπανέλθουν ἀμέσως εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός. Ὁ Κρουτσχὼβ ἐκέρδισε τὸν Σταυρὸν τῆς Ἀνδρείας, ἡ δὲ φήμη ἐξηπλώθη καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Τὸ λαμπρόν του κατόρθωμα τὸ βλέπετε εἰς διαφόρους εἰκόνας κοσμούσας τὰς βιτρίνας βιβλιοπωλείων ἢ τοὺς τοίχους δημοσίων καταστημάτων. Ἡ βιογραφία του καὶ τραγούδια γραμμένα γι' αὐτὸν πωλοῦνται εἰς τοὺς δρόμους κάθε Ρωσσικῆς πόλεως. Ἔγεινε τὸ ἀντικείμενον χιλιάδων δημοσιογραφικῶν ἄρθρων καὶ εἰσήχθη εἰς τὸ θέατρον ὡς ἥρως εἰς ὀπερέττας, ἐπιθεωρήσεις καὶ λοιπὰ θεάματα.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Αἱ δύο ὑπαρχηγοὶ τοῦ «Στρατιωτικοῦ Σώματος τῶν Ἀμερικανίδων», ποῦ μιὰ μέρα ὅταν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, θὰ μεταβοῦν νὰ ὑπερασπίσουν τὴν πατρίδα των.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὅσοι ἠγόρασαν τόμους ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖον νὰ ζητήσουν ἐκεῖθεν τὰ ψηφοδέλτια ἐὰν δὲν ὑπάρχουν ἐντὸς τῶν τόμων.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤ... ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΩΝ ΟΔΟΙΠΟΡΩΝ

Εἰς τὴν νῆσον Μαδαγασκάρην τελευταίως ἀνεκαλύφθη ἓν ἄγνωστον μέχριτοῦδε εἰςτοὺς Εὐρωπαίους δένδρον, τὸ ὁποῖον οἱ ἰθαγενεῖς καλοῦσι «δένδρον τῶν ὁδοιπόρων» καὶ τὸ ὁποῖον ἔσωζε τοὺς ὁδοιπόρους τοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὰς θερμὰς τροπικὰς χώρας ἀπὸ τὸν ἐκ τῆς δίψης θάνατον. Τὸ δένδρον τοῦτο δὲν ἔχει κλῶνους,τὰ παμμεγέθη του δὲ φύλλα 25 ἕως 30 βλαστάνουσιν ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ κορμοῦ. Ὁ κορμὸς αὐτοῦ εἶνε ὑψηλὸς ἕως 5 μέτρα καὶ πλάτους 2 ἕως 3 πήχεις. Τὰ φύλλα του τυλιγμένα ὡς σχοινία περιέχουσι καθαρώτατον ὕδωρ τὸ ὁποῖον ἀπορροφᾷ τὸ δένδρον ἐκ τοῦ ἐδάφους. Τὸ περιεχόμενον εἰς τὰ φύλλα ὕδωρ ζυγίζει ἕως 24 λίτρας. Παρόμοιον δένδρον εὑρίσκεται ἐν Κόγκῳ τὸ ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι καλοῦσι «μουσάγγα». Τὸ δένδρον αὐτὸ φύεται ἰδιαιτέρως εἰς τὰς ὑγρὰς κοιλάδας καὶ ἐνίοτε ἔχει ὕψος 15 ὀργυιῶν. Ὁ κορμὸς του, ὅστις εἶνε εὐθὺς καὶ πλατὺς ἔχει μεγάλους κλάδους, οἵτινες ἐκτείνονται κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις καὶ ἕκαστος τῶν ὁποίων καλύπτεται ἀπὸ 12 ἕως 15 φύλλα. Ὁ κορμός του εἰς τὴν βάσιν διχάζεται καὶ ἔχει βαθεῖς πλατεῖς ρίζας ἐντὸς τοῦ ἐδάφους.

Ἐὰν τὸ δένδρον τοῦτο ἀποκοπῇ ἀποπάνω ἐκ τοῦ ἀποκοπέντος κορμοῦ ἀναπηδᾷ ὕδωρ ὡς ἐξ ἀντλίας Τὸ ὕδωρ τοῦτο ἀπορροφᾶται ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ εἰς τοιαύτην ποσότητα ὥστε ἀφοῦ διέλθῃ διὰ τῶν τριχωϊδῶν ὀπῶν τῆς κορυφῆς τοῦ κορμοῦ ἀναπηδᾷ ὡς ἐκ πίδακος. Τὸ ἐκ τῆς «μουσάγγας» ἐκρέον ὕδωρ δὲν εἶνε ἐντελῶς καθαρὸν διότι περιέχει ὡς φαίνεται ἀβλαβῆ ἀλκαλοειδῆ οὐσίαν. Κατὰ τὰ λεγόμενα τῶν περιηγητῶν, αἱ γορίλλαι χιμπατζῆδες καὶ οἱ λοιποὶ πίθηκοι γνωρίζουσιν τὰς ἰδιότητας τοῦ δένδρου τούτου καὶ προσέρχονται πρὸς αὐτὸ ὅπως κατασβέσωσι τὴν δίψαν των δάκνοντες τὸν φλοιὸν του.

Ἡ ὕπαρξις τοιούτων ὑδροφόρων δένδρων εἰς τὰς τροπικὰς χώρας, αἵτινες εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνυδροι εἶνε ἀληθὲς εὐεργέτημα τῆς φύσεως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΣΙΦΛΑΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διδάσκαλος. Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε αὐτὸ τὸ ἡμετέρας ;

Μαθητής. Ἀντωνυμία κτητική, ἀριθμοῦ....

Διδάσκαλος. (Διακόπτων). Κλῖνέ την.

Μαθητής. Εἶμαι τέρας, εἶσαι τέρας, εἶνε τέρας, εἴμεθα τέρατα, εἶσθε τέρατα, εἶνε τέρατα.

Μεσσήνη ΤΑΚΗΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ

* *

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ

Ἐκείνη (φιλαρέσκως).— Τὸ στόμα μου εἶνε τόσο μικρό, ὥστε φαίνεται ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ τὴν γλῶσσαν μου.

Ἐκεῖνος.— Μὰ τέτοια γλῶσσα δὲν τὴν χωρεῖ κανένα στόμα.

Ἀνδρέας Ἠλιόπουλος

* *

ΜΙΚΡΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ

Ἐρ. Γιατί ὁ μικρὸς μαθητὴς ζηλεύει πάντα τὴν τύχη τοῦ μουσικοῦ .

Ἀπ. Ἐπειδὴ παίζει πάντα ὅταν ἐργάζεται.

* * *

Ἐρ. Ποῦ πήγαινε ὁ Ἀδὰμ ὅτε συνεπλήρωσε τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἀπ. Εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος.

* * *

Ἐρ. Τί κάνει τὸν ζωμὸν ὠμόν ;

Ἀπ. Τὸ γράμμα ζ.

Ο ΦΟΝ ΧΙΝΤΕΝΜΠΟΥΡΓΚ

Σκῖτσο τοῦ Γερμανοῦ Ἀρχιστρατήγου.

Ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὸν ἀρχιστράτηγο Φὸν Χίντεμπουργ ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος εὑρισκόμενος εἰς τὸ Ἀνατολικὸν θέατρον τοῦ πολέμου — ὁ Τζέϊμς Ὀντόνελ Μπένετ.

«Γευματίζει εἰς τὴν μεγάλην τραπεζαρίαν τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς Ρώμης». Πάνω στὸ τραπέζι εἶνε τοποθετημένο σ' ἕνα βάζο ἕνα μπουκέτο μεγάλο ἀπὸ ἄγρια κρῖνα ποῦ οἱ Γερμανοὶ ὀνομάζουν «σνέγκλεκεχεν» (καμπανοῦλες τοῦ χιονιοῦ) καὶ βυσσινιὰ γαρύφαλλα. Ὁ σερβιτόρος ποῦ σερβίρει φοράει ἄσπρα γάντια. Εἶνε ὁ μόνος γαντοφορεμένος σερβιτόρος μέσα στὴν αἴθουσα.

Πάνω στὸ σκοῦρο καφὲ ταπέτο τοῦ τοίχου διαγράφεται εὐκρινῶς τὸ μεγάλο τετραγωνικὸ κεφάλι τοῦ ἀρχιστρατήγου. Διαρκοῦντος τοῦ φαγητοῦ εἶνε ἥσυχος μετρημένος, ἀπροσποίητος, ὅλοι δὲ στὴν αἴθουσα τὸν κυττάζουν ἐρευνητικὰ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ προσέχῃ.

Μελαγχολικὰ διαπεραστικὰ μάτια

Τὸ στῆθος του στολίζουν τρία διάσημα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ σιδηροῦς Σταυρὸς δευτέρας τάξεως, τὸν ὁποῖον ἐκέρδισε στὸ Γαλλο-Πρωσσικὸ πόλεμο ὅταν ἦταν ὑπολοχαγὸς εἰς ἡλικίαν εἰκοσιτριῶν ἐτῶν. Τὰ ψαρρὰ μαλλιά του εἶνε σύρριζα κουρεμένα πίσω καὶ δίπλα πάνω δὲ σηκωμένα καὶ κομμένα ἴσια πρᾶμμα ποῦ δείχνει περισσότερο τὸ τετραγωνικὸ σχῆμα τοῦ κεφαλιοῦ του. Τὸ μέτωπό του εἶνε χαμηλὸ, ἡ μύτη του μικρούτσικη, ἡ ὄψι του χλωμὴ καὶ τὸ δέρμα του λεπτὸ σὰν περγαμινή.

Τὰ μάτια του εἶνε τὰ πλέον περίεργα χαρακτηριστικά του, ποῦ μαζὺ μὲ τὰ μεγάλα μουστάκια του καὶ τὰ δυνατὰ σαγόνια του δίνουν στὸ πρόσωπό του μιὰν ὄψι λιονταρίσια. Βαθυὲς, δυνατὲς, θλιβερὲς γραμμὲς εἶνε χαραγμένες κάτω ἀπ' τὰ μάτια του καὶ δίπλα ἀπ' τὸ στόμα του. Ἀκόμα καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα μουστάκια του δὲν μποροῦν νὰ κρύψουν τῆς τελευταῖες. Τὰ μάτια του ἐπίσης εἶνε μελαγχολικὰ, μικρὰ—θλιβερὰ ἐρευνητικὰ μάτια— μικρὰ, ὄχι ἀξιοθαύμαστα ὅταν ὁ στρατηγὸς δὲν προσέχει ἀλλὰ ἀξιοθαύμαστα, διαπεραστικὰ, ἐπιβλητικὰ ὅταν προσέχει σὲ κάτι. Ὅταν στραφῇ καὶ τ' ἀποθέσῃ πάνω σας τὸ νοιώθετε καὶ τὸ νοιώθετε ὄχι ὀλίγο. Μὲ μιὰ ματιά του μπορεῖ νὰ ἐρευνήσῃ ἕναν ἄνθρωπο.

Δυνατὸ κεφάλι — ὄχι τραχὺς ἢ ἄγριος

Ὑπάρχει ἀρκετὴ δύναμις εἰς τὸ καλοζυγισμένο κεφάλι, πάνω εἰς τοὺς δυνατοὺς ὤμους καὶ ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ τῆς ἰσχύος ἐπαυξάνεται ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς κινεῖται ἐλάχιστα. Γιὰ πολλὴ ὥρα ὅταν κάθεται φαίνεται ἐντελῶς ἀκίνητος ὅταν δὲ κινηθῇ τὸ κάμνει μὲ βραδύτητα μὲ ὑπολογισμόν, θἄλεγε κανείς. Τὸ ὕφος του δὲν εἶνε βαρὺ ἀλλὰ μελαγχολικὸ καὶ σκεπτικόν. ὄχι τραχὺς γιατὶ ὑπάρχει κάποια γλυκάδα ἐπάνω του, τὴν ὁποίαν καμμιὰ εἰκὼν του δὲν ἀποδίδει, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ζωγράφοι πορτραίτων του ἔχουν τὴ μανία νὰ τὸν ἀποδίδουν τραχὺν καὶ ἄγριον.

Τὰ χέρια τοῦ Φὸν Χίντενμπουργ γιὰ ἕναν ἄνδρα καὶ ἰδίως γιὰ τὸ ἀνάστημά του εἶνε πολὺ μικρὰ καὶ πολὺ λευκὰ στὸ τραπέζι δὲ καθὼς τρώγει τὰ μεταχειρίζεται μὲ φιλάρεσκο σχεδὸν τρόπο καθὼς στρίβει τὸ μουστάκι του καὶ ὅταν φέρει τὴν πετσέτα στὰ χείλη του νομίζετε ὅτι βλέπετε προσποιημένη χειρονομία δανδῆ.

Οἱ τρόποι του στὸ τραπέζι ἦσαν προσεκτικοὶ ὅσο κανενὸς Γερμανοῦ οἱασδήποτε τάξεως.

Ἓξ πόδια ψηλός

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ ἀρχιστράτηγος σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ ὅλοι στὸ δωμάτιο, πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, σηκώθηκαν μαζί του καὶ στάθηκαν κοιτάζοντὰς τον σιωπηλοί. Ἦταν κἄτι τὸ ἀνατριχιαστικὸ ποῦ ἔκαμε τὰ χείλη τῶν γυναικῶν νὰ τρέμουν καὶ μερικῶν τὰ μάτια νὰ βουρκώνουν ἀπὸ δάκρυα. Μέσα στὴν τραπεζαρία ὑπῆρχε καὶ μιὰ κυρία, κόμησσα, γνωστὴ εἰς τὸν στρατηγὸν καὶ ἡ ὁποία ἐκάθητο ἀπέναντί του εἰς τὸ ἴδιο τραπέζι.

Ὁ στρατηγὸς μὲ μιὰβαθειὰὑπόκλισιἐφίλησε τὸ χέρι τῆς κομήσσης. Ἔπειτα προχωρῶντας ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ κοιτῶντας ὁλόγυρα τὸ δωμάτιο ὑπεκλίθη τρεῖς τέσσαρες φορὲς δῶθε κεῖθε, λέγοντας μὲ βαθυὰ γλυκειὰ φωνή. «Χαίρετε, χαίρετε, χαίρετε».

Τότε ἔβλεπε καθαρὰ κανεὶς τὴς ἀναλογίες του καὶ ὁμοιότητες μὲ τὸ Βίσμαρκ. Εἶνε ἓξ πόδια ψηλὸς ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο ποῦ παρουσιάζεται φαίνεται ψηλότερος. Παρουσίαζε μίαν ἐξαισίαν εἰκόνα ἀξιοπρεπείας καὶ καθὼς ἔστεκ' ἐκεῖ φαίνονταν ἀναμφιβόλως ἕνας μεγάλος ἁπλοῦς ἀρχηγός. Ἦταν ἡ κυριαρχοῦσα μορφὴ μέσα στὸ δωμάτιο, γεμᾶτο ἀπὸ γνωστοὺς στρατιωτικοὺς, τιτλούχους ὡς καὶ ἰσχυροὺς πολιτικούς.

Ἦταν τὰ μάτια του περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο ποῦ συνετέλουν σ' αὐτὸ, γιατὶ δὲν ἦσαν πλέον τὰ μάτια ἑνὸς νυσταλέου γερασμένου λιονταριοῦ ἀλλ' ἑνὸς λιονταριοῦ ποῦ τᾶβλεπε ὅλα.

Δύο ὑπηρέτες ἔτρεξαν στὴ θύρα, τὴν ἄνοιξαν διάπλατα καὶ στάθηκαν εἰς προσοχὴν, ἐνῷ ὁ στρατηγὸς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν πιστόν του Μπερνάρντι, ἐξῆλθε. Πρὸ τῆς εἰσόδου στάθηκε γιὰ ν' ἀνταποδώσῃ τὸ χαιρετισμὸ στὰς ὑποκλίσεις τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ξενοδοχείου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ»

Η «ΝΙΚΗ» ΕΝ ΑΡΓΕΙ

Ἱδρύθη ἐν Ἄργει Πανελλήνιον παράρτημα τοῦ Παγκοσμίου Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Συνδέσμου ἡ «Νέα Γενεὰ» ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΝΙΚΗ» σκοπὸν ἔχον τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ «Ν. Γενεὰ» καὶ διαφόρων ὠφελίμων βιβλίων καὶ γνώσεων.

Σπεύσατεεε νὰ ἐγγραφῆτε ἁπασάπαντες ἀνεξαιρέτως ἡλικίας, νέοι, γέροι, παιδιά, κορίτσια, ἄνδρες. . εἰς τὸ Πανελλήνιον Παράρτημα. Συνδρομὴ εὐτελεστάτη ἐτησία δραχ. 2, ἑξάμηνος 1, τρίμηνος 0,50. Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. 1) Ποία νῆσος εὑρίσκεται εἰς τοὺς ἀτμομύλους καὶ γυρίζει. 2) Ποῖα ὄρη δὲν γράφονται ;

Λύτης ὁ λύων ἕν. Βραβεῖα ἀκαταγώνιστα.

ΛΑΧΕΙΑ. ΛΑΧΕΙΑ.

ΤΟΥ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Η «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ»

25 λεπτὰ 25. Ἔκπτωσις 25 ο)ο. Κέρδη 100 δραχμῶν.

Δεύθυνσις Παραρτήματος· ΣΠΥΡΟΝ Λ. ΜΑΡΑΓΚΟΝ. ΑΡΓΟΣ.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ. ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Πρόεδρον Παραρτήματος Ἄργους ΣΠΥΡΟΝ Λ. ΜΑΡΑΓΚΟΝ, ὑποψήφιον Γ. Ἀντιπρόσωπον ΑρΓΟΥΣ.

Ὁ πρόεδρος Σπῦρος Λ. Μαραγκὸς ἐν Ἄργει.

Ὁ ἀντιπρόεδρος Μᾶνος Οἰκονόμου.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦ. ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Αἱ ψῆφοι, αἵτινες ἔφθασαν εἰς τὰ γραφεῖα μας μέχρι τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὸ πρωΐ δίδουν τὰ ἑξῆς προσωρινὰ ἀποτελέσματα.

Πατρῶν Σύλ. «Βουλγαροκτ. Ἑλλὰς»	,,	238
Ἰωάννης Δ. Κατσούλης	,,	2126
Βρασ. Κ. Οἰκονομόπουλος	,,	12
Κόμμα Φιλελευθέρων	,,	1642
Ἰωάννης Εὐαγγέλου		214
Μελαγχροινὸς Γυμνασιόπαις	,,	219
Σύλλογος ''Ὄλυμπος,,	»	400
Ναυπλίου «Ναυπλιωτάκι»	,,	333
Πύργου Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος	,,	
Παντελῆς Λαμπρινόπουλος	,,	912
Π. Ρ. Πετρόπουλος	,,	80
Ἀναστ. Βασιλόπουλος	,,	1270
Σύλλογος 'Ὀλύμπια,	,,	13
Κυπαρισσίας Λ. Α. Κοσμόπουλος	,,	587
«Ἡγεμονόπαις Ραλοῦ»	,,	167
Ι. Δ. Σπαλας	,,	98
Ἀμφίσσης Ἠλίας Τσαβαλῆς	,,	815
Δ. Σακκαρέλλος	,,	214
Ἄργους Σύλ.,Κωνστ.Βουργαροκτόνος'	,,	410
Ἀναστάσιος Κάτσαρης	,,	205
Εὐάγγελος Σκουτερόπουλος	,,	2560
Πίπην Μπρούμην	,,	1080
Μᾶνος Οἰκονόμου	,,	1237
Αὐγὴ	,,	150
Καρδίτσης Θωμᾶς Σδράκας		440
Κωνστ. Σέριγκας	,,	602
Ἄρτης «Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις»		346
«Ἀργυροδίνη Ἄραχθος	,,	35
Μεμερίζιον Θεοδ. Π. Σαρατζιώτης	,,	133
Μεσολογγίου Ἀθαν. Τσίντζος	ψήφους	716
Ἀνδρ. Ἀλετρᾶς	,,	256
Βασίλειος Χατζιόγλους	,,	500
Κωνστ. Παπαθανασίου	,,	156
Τριπόλεως Χρ. Θεοδωρόπουλος	,,	153
Σωτηριος Λαίμης	,,	872
Στέφανος Σμυρλῆς	,,	162
Λεωνίδας Σ. Πρωτοπαπᾶς	,,	150
Φιλελεύθερον Πνεῦμα	,,	2005
Σπῦρος Ἀναγνωστόπουλος	,,	5
Οἰχαλίας Βασίλειος Κυριακόπουλος	,,	803
Βόλου Κ. Βεΐμπῆς	,,	50
Γρηγόριος Ξένος	»	**150**
Αἰγίου Φέλιξ-Φὸρ	,,	2327
Ἕλλη Παναγιωτοπούλου		650
«Ἑλληνικὴ Νεολαία»		125
Φρῖξος Τσιμωνίδης	,,	100
Ἀγρινίου Δημ. Παπαχρῆστος	,,	440
Ἀλέξ, Κυλπάσης	,,	198
Γυθείου Κωνστ. Χρ. Πουλάκος		252
Λουτρακίου Σύλ. Δοξασμένη Ἑλλὰς	,,	487
Σύλλογος ''Νέας Γενεᾶς',	,,	1403
Ἰωάννης Ἀραβοσιτᾶς	,,	1703
Ἡρακλείου Γεωρ. Ν. Χανιωτάκης	,,	128
Θεόδ. Καλογερίδης	,,	65
Κ. Μ. Τρεβιζάκης	,,	120
Πρεβέζης Χαράλ. Τσακαλῶτος	,,	205
Σύλλογος «Νικόπολις»	,,	1927
Εὐάγγελος Π. Βερίτσης	,,	1
Ζακύνθου Σύλ. ,,Ἀτρόμητος,,	,,	910
Γλυκεῖα Τζαντιοπούλα	,,	228
Σπυρ. Μαρτίνης	,,	120
Ὀλόξανθη Νεράϊδα	,,	959
Ζὰν Μάϊς	,,	940
Ἀντιτορπιλλικὸν «Ἀετὸς» Μ. Βαρῶνος	,,	218
Σάμου Πᾶνος Σοφούλης	,,	752
Χρῆστος Α. Γιαννουλόπουλος	,,	48
Δ. Καρατζᾶς	,,	83
Ἰωάν. Καρτάλης	,,	164
Κηφισσίας Θεοφάνης Φλαμπουριάρῆς	,,	756
Χρῆστος Κόκκινος	,,	100
Ἰωαννίνων Διον. Ἀδαμόπουλος	,,	3684
Παναγιώτης Κοπανέλης	,,	752
Σύλλογος Αἱματοβαφὲς Μπιζάνι	,,	3022
Παν. Παλάσχας	,,	124
Δημήτριος Μπεργιάκης	,,	774
Λιγούδιστας Γεώργιος Π. Στέργιος	,,	2245
Κοζάνης Ε. Διάφας	,,	180
Δημ. Χασάπης	,,	149
Ι. Βουλγαρίδης	,,	28
Μεσσηνίας Δ. Π. Λαμπρόπουλος	,,	626
Ἀντ! Κοσμόπουλος	,,	100
Ἀριστ. Β. Τσατσοῦρας	,,	1012
Γ. Στέργιος	,,	645
Σύλλογος 'Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς	,,	808
Φθιωτιδοφωκίδος Χρῆστος Κ. Σιδέρης	,,	199
Χρῆστος Εὐθυμίου	,,	53
Ἠλίας Πλατώνης	,,	117
Φλωρίνης Ἰωάννης Χ. Γεωργίου	,,	70
Ξυλοκάστρου Λάμπης Α. Φιαμέγκος	,,	96
Αἰγίνης Ἀνδρέας Μπσυρνιᾶς	,,	525
Μιχαὴλ Στασινόπουλος	»	**100**
Σερρῶν Σύνδεσμος ''Ἑρμῆς,,	,,	68
Πλάτων Φουστόπουλος	,,	384
Κωνστ. Ἠλ. Ἀλεξανδρίδης	,,	50
Καστορίας Ἐθνικὸν Ὄνειρον	,,	644
Πύλου Δημ. Σ. Τσάκωνας	,,	222
Λεβαδείας Σύλλογος ''Ἕνωσις,,	,,	687
Ἐλευσῖνος Στέφανος Παπᾶς	,,	50
Σύλλογος Ἀψιλίας	,,	5052
Λευκάδος ΤὸΜυστικὸν τοῦΒοσπόρου	,,	61
''Ποιήτρια Σαπφώ,,	,,	650
Ἀντρέας Μπουρνιᾶς	»	**525**
Πρωτομαγιάτικο Λουλοῦδι	,,	315
«18έτις Ὀνειροπόλος»	,,	129
«Θηρευτὴς τοῦ Ὡραίου»	,,	3
«Μελαχροινὴ Σεληνολάτρης,,	,	2
Θεσσαλονίκης Σύλλ. Γενεὰ	»	1403
Ἰωάννης Ἀραβοσιτᾶς	,,	1003
Ἀργυροκάστρου Β. Λαμποβιτιάδης	,,	776
Λουκᾶς Ντίλιος	,,	129
Κερκύρας Σύλλογος Ναυσικᾶ	,,	47
Σπυρίδων Μαρτίνης	,,	56
Ἀντώνιος Λύχνος	,,	241
Μήλου Εὐάγγελος Πυρουνάκης	,,	38
Δημητσάνης Θεόδ. Σακελλαριάδης	,,	210
Ρεθύμνου Σύλλογος ''Ἀρκάδι,,	,,	421
Χανίων Ν. Μάρακας	,,	300
Ἀταλάντης Λουκᾶς Κακλαμανος	,,	50
Εἰς τὸν στόλον Θωρηκτὸν «Ἀβέρωφ»		
Ἰωάννης Νικολαΐδης	ψήφ.	1000
Σπάρτης Κωνσναννῖνος Γάλλος	,,	100
Διακοφτό. Ἄγ Φιλιππόπουλος	,,	195
Κρανίδιον, Βερδέλης	,,	10

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝ

Ζητεῖ ἀντιπροσώπους. Κέρδος 30 0)0 Λαχεῖα εἰκοσιπεντάλεπτα κλήρωσις 15η Αὐγούστου.

Δ)σις Μαραθῶνα Κορίνθου 51 Πάτρας

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μεγίστη συλλογὴ γραμματοσήμων. Πώλησις ἀνταλαγὴ ἀγορά. Γραμματοσυλλέκται σπεύσατε.

«Γραμματοσυλλέκτην» Πόστ-Ρεστὰντ Λευκάδα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, κυρίους,

Σόλωνα Δόβαν. Ψήφους προσεθέσαμεν εἰς Κον Δημήτριον Μπεργιάκην ὑποψήφιον νομοῦ σας ἀφαιρέσαντες αὐτοὺς ἐκ τοῦ ὁλικοῦ ποσοῦ τοῦ συλλόγου σας. Ἐπίσης 752 διὰ τὸν Κον Παναγιώτην Κοπανέλην.

— Περδίκαν Κ. Φίλιον. Ψήφους προσεθέσαμεν «Ἐθνικὸν Ὄνειρον» νομοῦ σας.

— Τρύφωνα Τσόλην. Ψῆφοι προσετέθησαν 26ον φύλλον. Ψηφοδέλτια ἐστάλησαν ἐκ τοῦ ἐδῶ πρακτορείου εἰς τὰς ἐπαρχίας.

— Α. Χ. Βλασ. Καλάμας Πᾶν μὴ ἐγκρινόμενον δὲν δημοσιεύεται.

— Θεοδόσιον Κρεμμύδαν. Φάληρον. Τοιαῦτα δὲν δημοσιεύονται δωρεάν.

— Ἀριστομένην Β. Τσουτσαυρᾶν. Παράδοξον μᾶς φαίνετε πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ λάθος. Συμφώνως διαταγῇ σας ψῆφοι προσετέθησαν «Ν. Γενεὰν». Σύμφωνοι ;

— Ἀγγ. Φιλιππόπουλον. Διακοφτό. Παραιτηθεὶς τῆς ὑποψηφιότητός του ὁ ἐξ Αἰγίου κ. Εὐστάθιος Καλαπόδης προσφέρει τοὺς ὑπ' αὐτὸν ψήφους αἰτῶν συνάμα ὅπως τοῦ γράψετε.

-- Εὐστάθιον Β. Καλαπόδην. Ἐπιστολή σας δὲν ἐλήφθη εἰς τὰ γραφεῖα μας οὔτε ἔμβασμα διὰ τοὺς τόμους..

– Πρόεδρον «Βασιλέως Κωνσταντίνου». Σᾶς ἐψηφίσαμεν. Ἐξελέγητε πρόεδρος. Ὁρίσατε ἡμέραν ὥραν καὶ τόπον συγκεντρώσεως πρὸς καταρτισμὸν τοῦ Συλλόγου καὶ ἐκλογὴν ἀντιπροέδρου πρὸς ὑποστήριξιν «Νέας Γενεᾶς».

Ἀπαντήσατε Κον Ἀλέξανδρον Τσιφλᾶκον. Ἀντιπρόσωπον «Ν. Γενεᾶς» Συλλόγου «Ἐλευθέριος Βενιζέλος» Γραφεῖα «Ἀκροπόλεως».

-- Ὁ «Γραμματοσυλλέκτης» Λευκάδος προσφέρει εἰς «Πρωτομαγιάτικο Λουλοῦδι» τοῦ αὐτοῦ νομοῦ ψήφους 21.

ΨΑΡΑΔΕΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

Οἱ κάτοχοι ἁλιευτικῶν πλοιαρίων στὴν Ἀγγλία κτίζουν μέγαρα, ἀγοράζουν σπίτια, αὐτοκίνητα — πλουτίζουν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, ὅπως παρ' ἡμῖν οἱ ἐφοπλισταί. Κανένα ἐμπόριο ἴσως ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου δὲν ὑπέφερε περισσότερον ὅσον ἡ ἁλιεία, λόγῳ τοῦ ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν εἶνε περιωριωρισμένος ὁ χῶρος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιτρέπεται ἡ ἁλιεία, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ περισσότερα ἁλιευτικὰ πλοιάρια μετὰ τῶν πληρωμάτων των ἐπετάχθησαν ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως.

Ὅσα μένουν ὅμως κάνουν χρυσὲς δουλειές. Πρωτήτερα, ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἕνα καλὸ ἁλιευτικὸ πλοιάριο μποροῦσε νὰ πιάσῃ σὲ μιὰ ἑβδομάδα ψάρια ἀξίας 3 — 4.000 δραχμῶν, ἀναλόγως τῶν κυμάνσεων τῶν τιμῶν στὴν ἀγορά. Σήμερα ὅμως στὴν Ἀγγλία τὰ ψάρια σπανίζουν τόσο, ὑπερτιμῶνται τόσον ὥστε πολλὰ ἁλιευτικὰ πλοιάρια ἐκέρδισαν σὲ μιὰ ἑβδομάδα καὶ 25 καὶ 30 καὶ 75,000 φράγκα.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Ἀποσπάσατε, συμπληρώσατε καὶ στείλετέ μας τὸ κάτωθι δελτίον.

Κύριε Συντάκτα τῆς «Νέας Γενεᾶς»,

Ψηφίζω, ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς «Νέας Γενεᾶς», εἰς τὸν νομὸν τὸν κ.

ΨΗΦΟΣ ΕΝΑΣ

21 Ἰουλίου 1916

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΚΑ

Οἱ πρόσκοποι Ἀθηνῶν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐξέδραμον εἰς νυκτερινὴν ἐκδρομὴν εἰς Καισαριανὴν, ὅπου ἐξετέλεσαν ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῶν ἀρχηγῶν καὶ ὑπαρχηγῶν των ἀσκήσεις ἀνιχνεύσεως, προσπελάσεως. ἐφόδου κλπ. ἐνῷ τμῆμα τῶν ὁμάδων Ἀθηνῶν προηγηθὲν εἶχε καταλάβει τοὺς πρὸ τῆς μονῆς Καισαριανῆς λόφους εἶχε τοποθετήσει προφυλακὰς καὶ ἐνέδρας πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἐπιτιθεμένου ἐχθροῦ. Τὴν κριτικὴν τοῦ παρακολουθήσαντος τὰς ἀσκήσεις ταύτας ἐφόρου τῶν ὁμάδων Ἀττικῆς, γινομένην ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ναυτικῶν φανῶν τῶν ναυτοπροσκόπων Ἀθηνῶν, ἐπηκολούθησε τὸ δεῖπνον καὶ τὸ ἀπαραίτητον τραγοῦδι μὲ συνοδείαν σαλπίγγων καὶ τυμπάνων. Ἡ ἐπιστροφὴ περὶ τὴν 11 μ.μ. μὲ τὸ ζωηρὸν βάδισμα κανονιζόμενον ἀπὸ τὰς στροφὰς τοῦ «Ἀητοῦ» καὶ ἄλλων στρατιωτικῶν ᾀσμάτων. Ἐνεποίησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς πολυπληθεῖς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην περιπατητάς.

Τῶν ἀσκήσεων τούτων δὲν μετέσχεν ἡ 19η ὁμὰς Ἀμαρουσίου, ἥτις μετ' ἀποσπάσματος ἐκ τῶν ὁμάδων Ἀθηνῶν διετάχθη ὑπὸ τοῦ ἐφόρου κατόπιν ἐκφρασθεσης ἐπιθυμίας τῆς Α.Β.Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἑλένης νὰ μεταβῇ καὶ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της τιθεμένη ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς Αὐτῆς κατὸ τὴν ὑπὲρ τῶν προσφύγων ἐν Κηφισσιᾷ ἑορτήν.

Ἡ ἀκριβὴς ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρεσίας ταύτης τῶν καλῶν προσκόπων ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ἀρχηγοῦ κ. Λεωνίδα Πτέρη καὶ τῶν ὑπαρχηγῶν κ.κ. Πρόκου, Ἡσαΐα καὶ Βιτσόρη ἐπεσπάσατο τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης.

⁂

Οἱ ἐν Σύρῳ καλοὶ πρόσκοποι τῶν αὐτόθι λειτουργουσῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ἀρχηγοῦ κ. Ἀλβανοῦ ὁμάδων ἔλαβον πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀποδείξωσι τὴν τελείαν ἀντίληψιν τῶν σωτηρίων διδαγμάτων τοῦ Προσκοπισμοῦ. Ἐκραγείσης πυρκαϊᾶς τὴν 24 Ἰουνίου εἰς τὴν αὐτόθι οἰκίαν τοῦ κ. Ν. Ἀλεξάνδρα, ἔσπευσαν ἐκ τῶν πρώτων καὶ προσέφερον τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς καὶ διάσωσιν πραγμάτων. Ἐπὶ τῇ συνδρομῇ των ταύτῃ ὁ Δήμαρχος κ. Ι. Ζ. Πετροκόκκινος καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ταγματάρχης κ. Χρυσούλης ἰδιεβίβασαν πρὸς τὸν κ. ἀρχηγὸν τὰ συγχαρητήριά των διὰ τῶν κάτωθι ἐγγράφων·

Ἡ ἀστυνομικὴ διεύθυνσις Κυκλάδων πρὸς τὸν κ. ἀρχηγὸν τοῦ Σώματος τῶν προσκόπων

Ἀναγνωρίζοντες ἐκ προσωπικῆς ἀντιλήψεως τὴν ὄντως πολύτιμον συνδρομὴν, τὴν παρασχεθεῖσαν ἐκ μέρους τοῦ Σώματος τῶν προσκόπων πρὸς τὰ ὑφ' ἡμᾶς ὄργανα διὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς ἐν τῇ ἐνταῦθα οἰκίᾳ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρα ἐκραγείσης χθὲς πυρκαϊᾶς καὶ διάσωσιν καὶ ἐξασφάλισιν περιουσιακῶν ἀντικειμένων, θεωροῦμεν ἐπιβεβλημένον, ὅπως συγχαρῶμεν ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν τοὺς ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν σας προσκόπους καὶ εὐχηθῶμεν ἅμα, ὅπως καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐξακολουθήσῃ δρῶν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου πρὸς ἐμπέδωσιν οὕτω παρὰ τῇ κοινωνίᾳ μὲν τῆς πεποιθήσεως περὶ τῆς χρησιμότητος αὐτοῦ, παρὰ τούτῳ δὲ τῆς ὑπερηφάνου ἐλπίδος, ὅτι οὕτω ἐργαζόμενον βεβαίως καὶ ἀσφαλῶς καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας θέλει ἐπιτελέσει ὑψηλότερα πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντα.

Ἐν Ἑρμουπόλει τῇ 26 Ἰουνίου 1916.

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ταγματάρχης

⁂

Πρὸς τὸν κύριον ἀρχηγὸν τοῦ Σώματος τῶν προσκόπων Ἑρμουπόλεως

Εὐχαρίστως δράττομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ διαβιβάσω πρὸς ὑμᾶς καὶ δι' ὑμῶν πρὸς τὸ ἐπαξίως παρ' ὑμῶν δοικούμενον Σῶμα τῶν προσκόπων Ἑρμουπόλεως τὴν ἄπειρον εὐαρέσκειαν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Ἑρμουπόλεως διά τε τὴν συμβολὴν ἣν παρέσχον πρὸς καταστολὴν τῆς πυρκαϊᾶς ἐν τῇ ἐνταῦθα οἰκίᾳ τοῦ συμπολίτου μας κ. Νκολάου Α. Ἀλεξάνδρου καὶ τὴν ἐξαίρετον καὶ παραδειγματικὴν διαγωγὴν ἣν ἐπεδείξατο διά τε τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τὴν διάσωσιν καὶ περιφρούρησιν τῆς ἐν τῇ καιομένῃ οἰκίᾳ περιουσίας τοσούτῳ δὲ μᾶλλον εὐχαρίστως ἐκπληρῶ τὸ καθῆκόν μου τοῦτο καθ' ὅσον ἡ τοαύτη δρᾶσις τῶν προσκόπων ἑδραιεῖ παρὰ τῇ κοινῇ συνειδήσει τὴν πεποίθησιν τῆς μεγάλης χρησιμότητος Σώματος ὅπερ δρῶν, ὡς ἤδη δρᾷ, μεγίστας κέκληται νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίας τῇ πατρίδι.

Ἐν Ἑρμουπόλει τῇ 25 Ἰουνίου 1916.

Ὁ Δήμαρχος Ι. Ζ. ΠΕΤΡΟΚΟΚΚΙΝΟΣ

⁂

Ἀφίκετο ἐκ Σύρου καὶ ἀνεχώρησεν διὰ Πόρον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεώς του ὁ ἐνωματάρχης τῆς Ἀης ὁμάδος κ. Νικόλαος Ρoῦσσος.

ΜΙΛΤ. ΦΟΡΤΣΟΣ

Ἀντιπρόσωπος Πειραιῶς

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ Βου ΕΛΛ. ΣΧΟΛΑΡΧΕΙΟΥ

Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐξετάσεων τοῦ Βου Σχολαρχείου ἐπέτυχον οἱ ἑξῆς μαθηταί. Αη τάξις Ἑλληνικοῦ Κουτρουμπῆς Ἀνδ. καὶ Δαμηλάης Ἰωάν. Βα τάξις Μιχαλόπουλος, Κοκκινόπουλος, Χ. Ποταμιτάκης, Στεφανόπουλος, Λιβανός. Ἐκ δὲ τῶν μαθητριῶν αἱ Δ)δες Ἀστεριάδου καὶ Καραλέξη.

Τῆς Γης τάξεως οἱ Ζαμάνος, Διονύσιος Μπιτάκης, Κεφαλᾶς.

Θ. ΦΛΑΜΠΟΥΡΙΑΡΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ

Μετὰ πρωτοφανοῦς μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη ἡ κατ' ἔτος τελουμένη σχολικὴ ἑορτὴ τοῦ ἐνΚυπαρισσίᾳ γυμνασίου. Ἀφοῦ ἐψάλη δοξολογία ὑπὸ τοῦ ἱερέως, βοηθούντων τῶν μαθητῶν τῆς Δ' τάξεως, ὁ Γυμνασιάρχης κ. Παπαδημητρίου, ἐνώπιον τῶν παρευρεθέντων κηδεμόνων, ἀφοῦ ὡς σύνηθες ἔδωσε λόγον τῶν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν σχολικὸν ἔτος πεπραγμένων, ἐξεφώνησε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Γυμνασίου εἶνε δὲ ταῦτα τὰ ἑξῆς.

Τάξις Γ'. Εἰς τὴν Γ' τάξιν ἐνεγράφησαν 51 μαθηταὶ, ἀπεφοίτησαν 5, ἀπεσύρθησαν 2, οἱ δὲ λοιποὶ 44 προήχθησαν.

Τάξις Δ'. Εἰς τὴν Δ' τάξιν ἐνεγράφησαν ἐν ὅλῳ 37 μαθηταὶ, ἀπεφοίτησαν 2, δὲν προσῆλθον ὡς ἐπίστρατοι 3, ἀπελύθησαν ἅπαντες ἐν ὅλῳ 32 οἱ ἑξῆς.

Ἀνδριανόπουλος Κωνστ. Βενετσανόπουλος Σωτ. Σωτ. Γεωργακόπουλος Ἀντ., Δημητρέας Κωστ. Εὐστρατίου Ἠλ. Θεοδωρόπουλος Δημ., Ἰωαννίδης Παναγ. Κάκκοβας Δημ. Καραντζᾶς Εὐθ. Κατσιλλιέρης Ἰω., Κούκης Λυμπ. Μπακόπουλος Ἰωάν., Μητρόπουλος Παν. Οἰκονομόπουλος Δημ., Πανόπουλος Παναγ., Παπασταθόπουλος Νικ. Πετρουντζῆς Θεόδ. Πετρέας Γεωργ. Παπαγιαννόπουλος Δημ. Πετροπουλάκης Γεωργ. Πλακοκέφαλος Περ. Προκοπίου Χ. Σαλακᾶς Ἰω. Σάουλος Χαρ. Σπάλας Ἰωάννης, Σφακιανὸς Κωνστ. Σωτηρόπουλος Μενέλ. Τζαβέρας Βασ. Τσάκωνας Δημ. Τσάκωνας Κωνστ. καὶ Τσιρώνης Χρῆστος.

Κυπαρισσία

ΙΩΑΝ. Δ. ΣΠΑΛΑΑΣ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΡΕΣΤΑΙΝΩΝ

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις το ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ σχολείου ἠρίστευσαν οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν·

Ἐκ τῆς πρώτης τάξεως αἱ μαθήτριαι· Ἑλένη Κ. Παπασταύρου, Ἰωάννα Τσέρου, Βασιλικὴ Δρακοπούλου, Αἰκατερίνη Ἀγγελοπούλου, Ζωὴ Τρυφονοπούλου καὶ οἱ μαθηταὶ Παν. Λαλούντας, Γεώργ. Ζωγόπουλος.

Ἐκ τῆς δευτέρας αἱ μαθήτριαι Κατίνα Καρδαρᾶ, Ἀλεξάνδρα Γεωργίου, Κατίνα Ἀσημακοπούλου.

Ἐκ τῆς τρίτης αἱ μαθήτριαι. Ἑλένη Κ. Πράπα, Ἀθηνᾶ Λαλούτα. Οἱ μαθηταὶ Δημ. Λαλούντας, Σπυρ. Λαλούντας, Γεώργ. Κάρμης, Χαράλ. Βούλγαρης, Ἀλ. Μεντὲς. Ἕπονται καὶ οἱ λοιποὶ διὰ καλῶν ὁπωσδήποτε βαθμῶν χάρις εἰς τὰς καθ' ὅλον τὸ σχολικὸν ἔτος ἀόκνους φροντίδας τῶν διδασκάλων των.

Κρέσταινα (Ὀλυμπίας)

Π. ΧΑΡΑΛΑΜ...

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

Τὴν 23ην Ἰουνίου ἐξεδόθησαν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐνταῦθα γυμνασίου καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε τὰ ἑξῆς. Ἐκ μὲν τῆς πρώτης τάξεως προήχθησαν 65 ἔμειναν μεταξεταστέοι 15 καὶ ἀπερρίφθησαν 6. Ἐκ τῆς δευτέρας προήχθησαν ἅπαντες ἐκτὸς δύο μετεξεταστέων καὶ ἐκ τῆς Τετάρτης ἀπελύθησαν ἅπαντες. Συγχαιρόμεθα τοὺς κ. κ. καθηγητὰς Ἀνδρ. Ἀνδρεόπουλον, Ἀθ. Παπανικολάου, Σωτ. Ζουζακίδην, Πολυχρονίδην, Ρίζον, Κρίκην τῶν Γαλλικῶν καὶ τὸν Γυμνασιάρχην κ. Ζ. Ζαχαριάδην διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐπιμέλειαν αὐτῶν καὶ ζῆλον εἰς τὸ νὰ καταστήσωσι τοὺς μαθητὰς ἀξίους τοιούτων καθηγητῶν.

Κ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

Ἐν συρροῇ πλήθους ἐτελέσθη ἡ σχολικὴ ἑορτὴ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς σχολῆς μας, ἥτις ἦτο μὲ διαφόρους εἰκόνας ἐστολισμένη. Κατὰ τὴν τελετὴν ὡμίλησε ὁ κ. Α. Χρυσοχόος ἔπειτα ὡμίλησεν εἷς τελειόφοιτος ἀκολούθως δὲ ἤρχισαν αἱ ἀπαγγελίαι ποιημάτων, διαλόγων κλπ. Διάλογοι ἐξετελέσθησαν Αον ὁ «Διάλογος Συνειδήσεως» ὑπὸ Περσεφώνης Λαμποβιτιάδου καὶ Εὐστ. Φείδου. Βον ἡ «Μπερλίνα» ὑπὸ Βικτωρίας Νάτση, Ὀλυμπ. Ντίλιου, Μερ. Πουτέτση, Οὐρ. Χήντου καὶ ἄλλαι ἀπαγγελίαι κυριώτεραι τῶν ὁποίων ἦσαν. «Πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον ΙΒ'» ὑπὸ Εὐλαμπ. Χήντου, «Ἡ Τίγρις» ὑπὸ Σοφ. Μοσχοπούλου. «Ἡ Μάννα τοῦ Κίτσου» ὑπὸ Ὄλγας Λιολιοσμάνη. «Πρὸς τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον Ε'» ὑπὸ Λουΐζας Λιολιοσμάνη. Πρὸς τὸν «Λόρδον Βύρωνα» ὑπὸ Ἄν. Τσέλιου καὶ ἄλλαι.

Μετὰ ταῦτα ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις γυμναστικῆς Ἀρρεναγωγείου καὶ Χοροῦ ὑπὸ Παρθεναγωγείου.. Εἰς τὸν χορὸν ἠρίστευσαν αἱ Σοφία Μοσχοπούλου, Βικτωρία Νάτση, Λουΐζα Λιολιομάκη, καὶ Ἄννα Τσέλιου.

Τέλος ἀφοῦ τὸ πλῆθος συνεχάρη τὸν διευθυντήν μας τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς μαθητὰς ἔληξεν ἡ ὡραία τελετὴ ἥτις ἦτο κάτι πρωτότυπον εἰς τὸ Ἀργυρόκαστρον.

ΒΑΣ. Τ. ΛΑΜΠΟΒΙΤΙΑΔΗΣ

Η ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΕΣ ΚΑΙ Τ' ΟΛΟΧΡΥΣΟ ΑΤΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

Τὴν ξεδίπλωσε, εἶδε κάτι τί γραμμένο πάνω καὶ λέγει στὸν πατέρα της γεμάτη ἐλπίδα·

— Ἄς ἴδωμεν τί γράφει ἐδῶ μεγαλειότατε·

Ἐὰν κανεὶς ἀπ' τὴ γενηὰ τοῦ Μαύλιου δὲν μπορέσῃ
Νὰ περιποιηθῇ, ταγίσῃ καὶ ὁδηγήσῃ
Τὸ ὁλόχρυσο τὸ ἄτι σὲ βουνὰ λαγκάδια,
Καὶ μέσ' στὴς μαῦρες τὴς σπηλιὲς τοῦ ὕπνου
Τότε κανεὶς νεκρὸς θενὰ ξυπνήσῃ.

— Κόρη μου, μόνη μου ἐλπίδα, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεύς. Θὰ τολμοῦσες ἐσὺ νὰ ἐπιχειρήσῃς ἕνα τέτοιο ἔργο ;

— Εὐχαρίστως, πατέρα μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἄντζελα ἀσπαζομένη αὐτόν.

Ἀφοῦ ἔκαμε ἐπιμελῶς κάθε προετοιμασία διὰ τὸ ἐπικίνδυνον ταξεῖδι της, ἡ πριγκήπισσα Ἄντζελη, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της νὰ κοιμηθῇ καὶ ἐξύπνησε τὴν ἑπομένην πρὶν ξημερώσῃ.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ ἀμέσως οἱ νάνοι, οἱ ὁποῖοι ἔπαιζαν κεῖ κοντὰ πάνω στὰ χόρτα, ἐσχημάτισαν μιὰ γραμμὴ καὶ ἐπροχωροῦσαν κυττάζοντας κάθε τόσο πίσω των διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἡ Ἄνζελα τοὺς ἀκολούθει. Εἰς τὴν εἴσοδο τοῦ ἀσημένιου πύργου τὴν ὑπεδέχθη ὁ γίγας Ἄνεμος. Μόλις ἡ βασιλοπούλα εἶδε τὸ ὁλόχρυσο ἄτι νὰ στέκεται πάνω στὸ μαρμάρινο πάτωμα ἔννοιωσε τὴν ψυχή της γεμάτη ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ ἀγαλλίασι. Ἂν δὲν ἐγύριζε τὸ ἄλογο νὰ τὴν κυττάξῃ μόλις εἰσῆλθε μὲ μάτια ὁλοζώντανα θἄλεγε κανεὶς ὅτι ἦταν ἄγαλμα ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι. Ἡ Ἄντζελα ὅμως παρετήρησεν ὅτι ἡ χρυσῆ του χαίτη καὶ ἡ οὐρά εἶχαν χάσει τὸ λοῦστρο τους ἀπὸ τὴν ἔλλειψι περιποιήσεως καὶ ὅτι τὸ χρυσὸ δέρμα τοῦ ἀλόγου ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ λεκέδες σκόνης.

Ἔβγαλε ἀμέσως τὰ μεγάλα γάντια τῆς ἱππασίας ποῦ ἐφοροῦσε, ἐπέρασε στὰ χέρια της ἕνα ζευγάρι μαλακὰ ποῦ εἶχε φέρει ἐπίτηδες, πῆρε στὰ χέρια της τὸ ξυστρί καὶ τὸ χτένι ποῦ τῆς ἔδωσεν ὁ Ἄνεμος καὶ ἄρχισε νὰ περιποιῆται τὸ ἄτι. Μὲ χάδια, μὲ γλυκόλογα καὶ μὲ ὑπομονὴ ἡ Ἄντζελα ἐχτένισε τὴ χαίτη καὶ τὴν οὐρὰ, ἔβγαλ' ὅλη τὴ σκόνη κι' ἔκαμε τὸ ἄλογο νὰ λάμπῃ ἀπὸ λοῦστρο. Ἀφοῦ τὸ τάγισε, οἱ νάνοι ἦλθαν καὶ τῆς προσέφερον δύο ζευγάρια ἡνία γιὰ νὰ διαλέξῃ, τὸ ἕνα χρυσὸ καὶ τ' ἄλλο δερμάτινο. Ἐδιάλεξε τὸ δερμάτινο, ἐπειδὴ, καίτοι δὲν ἦταν τόσο ὦμορφο καὶ τόσο πολυτελὲς, ἦταν ὅμως καθαρώτερο καὶ προσηρμόζετο στὸ ἄλογο καλλίτερα. Ὅταν ὅλα ἑτοιμάστηκαν καὶ ἡ Ἄντζελα κάθησε στὴ σέλα,, ὁ γίγας, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἔλαμπε ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κομάτι χαρτὶ καὶ τῆς λέγει·

— Ἄκουσε τὴν θέλησι τοῦ μακαρίτη τοῦ ἀφέντη μου, τοῦ Μουχτὰρ τοῦ μάγου— καὶ ἐδιάβασε τὰς αὐτὰς ὁδηγίας ποῦ εἶχε διαβάσῃ καὶ εἰς τὴν ἀδελφή της. Ἔπειτα ἐπρόσθεσε·

— Ἄκουσε τώρα καὶ μερικὰς συμβουλάς.

Ἐγύρισε τὸ χαρτί ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γιὰ νὰ διαβάσῃ τὰς συμβουλάς, ἀλλὰ τἄχασε ὅταν εἶδε ὅτι τὸ χαρτὶ ἦταν ἄγραφο καὶ ἐψιθύρισε σαστισμένος.

— Συμβουλαὶ δὲν ὑπάρχουν, πριγκήπισσα —ἀλλὰ ὅταν γείνῃς βασίλισσα μὴν ξεχνᾶς τοὺς πτωχούς.

Οἱ νάνοι ἐπανέλαβον σαρκαστικὰ σὰν ἄνθρωποι ποῦ δὲν περιμένουν τίποτα·

— Ναὶ, μὴν ξεχνᾶς τοὺς πτωχούς.

— Εὐχαριστῶ ἀπεκρίθη ἡ Ἄντζελα μὲ γλυκὸν τρόπο, ἐλπίζω πῶς θὰ μπορῶ νὰ εἶμαι πάντοτε καλὴ εἰς τοὺς πτωχούς. Ἡ Ἀκουΐλα ὅμως θὰ γείνῃ βασίλισσα.. Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρετε.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τ' ὁλόχρυσο ἄτι ἐξηφανίσθη καὶ εἰς εἰς τὴν θέσιν του παρουσιάσθηκε ἕνας ὡραῖος καὶ νεαρὸς πρίγκηψ

— Χὰ, χὰ, χὰ, χὶ, χὶ, χὶ. Χό, χὸ, χὸ, ἐφώναξεν ἀμέσως ὁ γίγας καὶ ἡ φωνὴ βγῆκ' ἀπὸ τὸ στόμα του ὡσὰν φωνὴ σάλπιγγος καὶ ὁ ἦχος της ἔκαμε τὸ ὁλόχρυσο ἄλογο νὰ ξαφνισθῇ καὶ νὰ ὁρμήσῃ ἐμπρὸς μ' ἕνα δυνατὸ χλιμίντρισμα, ἐνῷ ἡ βασιλοπούλα κινοῦσα στὸν ἀέρα τὸ μαστίγιόν της χαρούμενη ἀπεχαιρέτα τὸν γίγαντα καὶ οἱ νάνοι κυλοῦσαν πάνω στὴ γῆ κι' ἔκαναν τοῦμπες ἐνθουσιασμένοι καὶ σκούζοντες ἀπὸ χαρά.

Τὸ ὁλόχρυσο ἄλογο ἔτρεχε καὶ ὅλο ἔτρεχε ἀναπνέοντας μὲ χαρὰ καὶ μὲ ρουθούνια τεντωμένα τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ θὰ τραβοῦσε ὁλόϊσια πάνω στοὺς ἀπόκρυμνους λόφους ἀλλὰ ἡ Ἄντζελα τὸ ὁδηγοῦσε πάντα μὲ γλυκόλογα καὶ τὸ κρατοῦσε εἰς τὰ ἀσφαλέστερα μονοπάτια. Ἔτσι ἔφθασαν εἰς τὸν ἄσπρο σταυρὸ πρὸ τοῦ μεσημεριοῦ καὶ ἀπὸ κεῖ τὸ ἄτι εὐκολώτατα ἐλαφρότατα σὰ νἄχε φτερὰ στὰ πόδια του, κατέβηκε τὸν κατήφορο ποῦ ὁδηγοῦσε εἰς τὴς σπηλιὲς τοῦ ὕπνου. Ὅταν ἡ βασιλοπούλα εἶδε τὸ μαῦρο στόμιο τῆς σπηλιᾶς, ποῦ φαίνονταν τόσο μυστηριώδη, ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ εἶπε μέσα της.

— Ἐδῶ, χωρὶς ἄλλο θἄχασε τὸ μυαλό της ἡ κακομοίρα ἡ ἀδελφή μου.

Ἐνῶ ἔκανε τὴν σκέψιν αὐτὴν, μιὰ γρηὰ ψηλὴ, ἄσκημη καὶ κουτσὴ τὴν ἐπλησίασε κράζοντας.

— Βοήθησέ με ὡραῖά μου κυρά. Εἶμαι κουτσὴ καὶ ἀδύνατη κι' ἔχω τὸ γυιό μου ἄρρωστο στὸ κρεββάτι στὸ καλύβι πίσω ἀπ' τὸ βουνό. Ἄφισέ με καὶ μένα νὰ καθήσω ἀπὸ πίσω σου πάνω στ' ἄλογο.

Μὲ μεγάλη καλωσύνη καὶ εὐγένεια, ἡ Ἄντζελα ἐβοήθησε τὴ φτωχὴ γρηὰ ν' ἀνεβῇ στὸ ἄλογο ἀπὸ πίσω της.

— Μπορῶ νὰ κρατιέμαι ἀπὸ τὴ μέση σου, κυρά μου ; ἠρώτησε μὲ σεβασμὸ ἡ γρηά.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Ἄντζελα· γιατὶ φοβοῦμαι πῶς θἄχω ἀνάγκη τῆς συντροφιᾶς σου γιὰ νὰ μὴν τρομάξω ὅταν θὰ περάσω τὴ σκοτεινὴ σπηλιά.

Ἔτσι μπῆκαν μέσα στὴς σκοτεινὲς τοῦ ὕπνου σπηλιές. Ἔχουσα συντροφιὰ, καίτοι δὲν ἦταν παρὰ μιὰ φτωχὴ κουτσὴ γρηὰ, ἡ Ἄντζελα, δὲν ἐσκιάζονταν μέσο στὸ σκοτάδι καὶ τόσο πολὺ, ὅταν ὅμως τὸ γαλάζιο φῶς ἀπεκάλυψε τὰς τρομερὰς σειρὰς τῶν ὡπλισμένων πολεμιστῶν μὲ τὴς χλωμὲς ὄψεις των. καὶ ὕφος ἄγριο καὶ τρομαχτικὸ, ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπάῃ δυνατὰ καὶ οἱ φόβοι της ἐμεγάλωναν καθὼς προχωροῦσε ἔβλεπεν ὅλο καὶ περισσοτέρους σιωπηλοὺς καὶ ἀπειλητικοὺς πολεμιστάς, ὅταν δὲ ἔφθασε εἰς τὸ τέλος τῆς παρατάξεὼς των, ἕνας πολεμιστὴς μὲ τρομακτικὰ ἄγριο ὕφος καὶ ὑψωμένο τ' ὁσπαθί του ἔκαμε τὴ βασιλοπούλα νὰ ὑποχωρήσῃ μὲ φρίκη.

— Εἶνε ὁ γέρο-Γκρῶλερ, ὁ στρατηγὸς, λέγει μιὰ φωνὴ πίσω της. Ἔχει καλὴ καρδιὰ κι' ἂς φαίνεται ἄγριος.

Ἡ Ἄντζελα κύτταξε πίσω της καὶ εἶδε ὅτι ἡ συντρόφισσά της δὲν ἦταν πλέον μιὰ φτωχὴ γρηοῦλα, ἀλλὰ μιὰ ὤμορφη κυρὰ, μὲ διαμάντια στὰ μαλλιά της, ἡ ὁποία χαμογελοῦσε μόλις τὴν κύτταζεν ἡ Ἄντζελα μὲ σκοτισμένα μάτια.

— Γλυκειά μου, γλυκειά μου, ἔλεγεν ἡ κυρία σφίγγοντας δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά της τὴν Ἄντζελα· εἶμαι ἡ θεία σου ἡ Μιράντα.

Μόλις ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὴν σπηληὰ μπρὸς στὴν πλάκα τοῦ τάφου τοῦ μάγου, ἡ Ἄντζελα, ἐκράτησε τὸ ἄλογο καὶ ἀφίππευσαν καὶ αἱ δύο γυναῖκες.

Τώρα, Ἄντζελα, βάρει τὴ σάλπιγγα, λέγει ἡ πριγκήπισσα Μιράντα.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σαλπίσω, ἀπεκρίθη μὲ μετριοφροσύνη ἡ Ἄντζελα.

— Τότε σαλπίζω ἐγὼ, λέγει ἡ Μιράντα.

Ἔβαλε τὴ σάλπιγγα στὸ στόμα της καὶ ἕνα ἠχηρὸ σάλπισμα ἀντήχησε παντοῦ. Ἀμέσως τὸ χρυσὸ ἄλογο ἐξηφανίσθη καὶ στὴν θέσι του παρουσιάστηκε ἕνας ὡραῖος καὶ νεαρὸς πρίγκηψ· ἦτο ὁ πρίγκηψ Τσάριμπερτ.

— Μητέρα, ἀνέκραξεν, ἐνῷ ἡ μητέρα του τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν κατεφίλει.

Ὁ πρίγκηψ ἐστράφη πρὸς τὴν Ἄντζελαν ἐγονάτισε, τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι καὶ λέγει·

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι ἔκαμες. Θὰ σ' ἀγαπῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως οἱ χωρικοὶ, ποῦ ἄκουσαν τὸ σάλπισμα ἄρχισαν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴς καλύβες των ἀπειλητικοὶ, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ ἔσυρε τὸ ξίφος του καὶ ἀνέκραξεν·

— Σταθῆτε, ἐσεῖς ὑπήκοοί μου. Ἀμέσως βγῆκαν τέσσαροι πολεμισταὶ, ἔπειτα περισσότεροι, ἐσχηματίσθησαν λόχοι, ἔπειτα τάγματα, μέχρις ὅτου ἐσυνάχθησαν δέκα χιλιάδες πολεμισταὶ καὶ τότε ὁ Τσάριμπερτ ἀνέκραξεν ἔξαλλος ἀπὸ χαρά.

— Οἱ πολεμισταί μας ξύπνησαν. Ἅρπαξε τότε τὴ σάλπιγκα, ἐσάλπισε καὶ τὸ βουνὸ εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ἡ μαῦρες σπηλιὲς τοῦ ὕπνου ἐκρημνίσθη μὲ δαιμονιώδη κρότον καὶ ἠνοίχθη πλατὺς καὶ ἴσιος δρόμος, ὁδηγῶν πρὸς τὸ Μεγάλο Κάστρο.

—Ζήτω ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ Τσάριμπερτ· τὰ μάγια ἐλύθησαν, ἂς ἐπιστρέψωμεν σπίτια μας ὅλοι.

— Ζήτω ἀπήντησαν ὅλοι οἱ πολεμισταὶ χαρούμενοι.

Καὶ ἀμέσως ἐξεκίνησαν ὅλοι διὰ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου, ἐνῷ ὁ βασιλεὺς Μαύλιος ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει τὸν τρομερὸν κρότον τοῦ κατακρημνιζομένου ὄρους, ἐννόησε ὅτι θὰ ἐπέστρεφαν οἱ πολεμισταὶ καὶ διέταξε νὰ προετοιμάσουν λαμπρὰν καὶ πρωτοφανῆ ὑποδοχὴν δι' αὐτούς.

Καὶ ἦταν συγκινητικὸν καὶ ὡραῖον τὸ θέαμα ἂν ἐβλέπατε, παιδιὰ, τί ἔγεινε ὅταν οἱ πολεμιστάδες ἔφθασαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Αἱ μητέρες, αἱ ἀδελφαὶ αἱ σύζυγοι καὶ τὰ παιδιά των τοὺς ἐπερίμεναν καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν γεμᾶτοι χαρὰ μόλις τοὺς εἶδαν καὶ νὰ σείουν τὰ μαντύλια των στὸν ἀέρα. Καὶ τὰ παιδάκια πηδοῦσαν καὶ χόρευαν καὶ ζητωκραύγαζαν, ποῦ θἄβλεπαν πίσω ζωντανοὺς τοὺς πατέρας των ἢ ἀδελφοὺς των.

Αἱ διασκεδάσεις καὶ αἱ ἑορταὶ ποῦ διωργανώθησαν ἐβάσταξαν μέρες καὶ μέρες, ἡ πριγκήπισσα Ἄντζελα ἔγεινεν τὸ ἀντικείμενον λατρείας καὶ θαυμασμοῦ ὅλου τοῦ κόσμου, οἱ μεγαλείτεροι βασιλεῖς τῆς γῆς τῆς ἐπρότειναν νὰ τὴν νυμφευθοῦν, ὁ δὲ πατήρ της Μαύλιος τὴν περεκάλει νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν θρόνον καὶ νὰ βασιλεύσῃ αὐτή. Ἡ Ἄντζελα ὅμως ἐδήλωσεν ὅτι ἄλλο δὲν ἐπεθύμει εἰμὴ νὰ γείνῃ σύζυγος τοῦ πρίγκηπος Τσάριμπερντ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας πράγματι ἑώρτασαν μὲ μεγάλες χαρὲς καὶ πολυτέλειαν τοὺς γάμους των, ἔζησαν εὐτυχεῖς, ἀπέκτησαν παιδιὰ πολλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Μαυλίου ἐβασίλευσαν.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΣΚΟΛΕΙΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗ

ΥΠΟ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἔχεις δίκηο δέσποτά μου, εἶπε ὁ ξένος, ἀλλ' ὁ κόσμος σήμερα ἄρχισε νὰ μαθαίνῃ «Ἑλληνικὰ» βιβλία κι' ὄχι ἐκκλησιαστικά. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀπ' ἐδῶ κι' ὀμπρὸς εἶνε γιὰ νὰ τὰ μαθαίνουν ὅσοι θέλουν νὰ παπαδευτοῦν, νὰ ἱερωθοῦν ...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔμπαινε ἡ μάννα μου κι' ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ξένου, καί, μ' ὅλον τὸν σεβασμόν, ποὖχε γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ τὰ γράμματα καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ τὰ βιβλία, μοῦ ἄρπαξε τὸ Ψαλτῆρι ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ μοῦ τὸ πέταξε πέρα.

— Δὲν σ' ἔχω, μοῦ εἶπε, οὔτε γιὰ παπᾶ, οὔτε γιὰ δάσκαλο, οὔτε γιὰ γραμματικὸ ... Σὲ φτάνουν ὅσα ἔμαθες ... Ἔχ'ς νὰ φᾷς καὶ νὰ πιῇς.

Ὕστερα γυρίζοντας τὸν λόγο πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ πρὸ πάντων πρὸς τὸν Παπ' Ἀντριᾶ, τὸν δάσκαλό μου, τοῦ εἶπε θυμωτικά·

— Τἄμαθε τὸ παιδί μ' τὰ γράμματα καὶ δὲν τοῦ χρειάζονται ἄλλα. Διαβάζ' γράφ' κάν' λογαριασμούς, ξεπεριτεύει τὸν παπᾶ στὴν ἐκκλησιά ... δὲν ἔχ' ἀνάγκη νὰ μάθ' ἄλλο τίποτε πλειὸ καὶ νὰ πάθ' τὸ στῆθός του. Τοῦ φτάνουν αὐτὰ ποῦ ἔμαθε. Οὔτε παπᾶ, οὔτε δάσκαλο, οὔτε γραμματικὸ θὰ τὸν κάνω. Δόξα τὸν Θεό, ἔχει νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ καὶ νὰ θρέψ' κι' ἄλλους.

Ἔτσι κόπηκε ἡ συζήτησι.

Ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ μέρες ξαναπῆγε γιὰ δουλειές του ὁ πατέρας μου στὰ Γιάννινα, καὶ γυρίζοντας ἔφερε καὶ τὴν Γραμματική.

Τὸ βράδυ ποὖρθε ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὰ Γιάννινα, ἔλειπε ὁ Παπ' Ἀντριᾶς, ὁ δάσκαλός μου, στὸ χωριό του, κι' ὅταν ἔφυγε ἡ συνηθισμένη ἐκείνη συντροφιὰ τοῦ πατέρα μου, οἱ γερόντοι ἐρεκόγη συντροφιὰ τοῦ πατέρα μου, οἱ γερόντοι τοῦ χωριοῦ, κι' ἡ μάννα μου βγῆκε νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ τραπέζι, ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε κρυφά, δίνοντάς μου ἕνα βιβλιαράκι.

— Πάρ' τη καὶ βάλ' τη στὸν κόρφο σου, κι' αὔριο, ποῦ θὰ πᾷς στ' «Ἀγνάντια» (ἦταν τὸ ὑπαίθριο σκολειό μας) νὰ τὴν διαβά'ῃς, κι' ὅταν γυρίσ'ς, νὰ μοῦ πῇς τί κατάλαβες. Αὐτὸ τὸ βιβλίο, παιδί μ', εἶνε ἡ Γραμματική. Ἀκοῦς ; Ἡ Γραμματική. Ἀλλὰ σιωπή. Κρύψ' τη γιὰ νὰ μὴ την ἰδῇ ἡ *μάννα σου* κι' ἀρχίσ' πάλι νὰ φωνάζ'. Ἀκοῦς ; Νὰ τὴν διαβά'ῃς. «Ὅποιος μαθαίν' γραμματική, μοῦ εἶπαν στὰ Γιάννινα, γίνεται μεγάλος ἄνθρωπος. Ἀκοῦς ;

— Ἀκούω.

Τοῦ εἶπα καὶ βγῆκα καὶ πῆγα πέρα στὸ μαγερειό, ὅπου κάθονταν κὶ πυρόνονταν, οἱ ἐργάτες μας κι' οἱ ζευγῖτές μας, κι' ἐκεῖ ἔβγαλα ἄφοβα ἀπὸ τὸν κόρφο μου τὴν Γραμματική κι' ἄρχισα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ τὴν διαβάζω.

«Τὰ γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶνε 24· α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ. μ. ν. ξ. ο. π ρ. σ. (ς), τ, υ, φ, χ, ψ, ω.»

Διάβασα καὶ παρακάτω κι' ἔκανα ν' ἀνεβῶ στὸ σπίτι., ἀλλὰ ξαναγύρισα γιὰ νὰ ἰδῶ, ἂν εἶχε κάναν ἅγιο ζωγραφισμένον μέσα ἡ Γραμματική. Τὴν πεθεώρησα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, ἀλλὰ πουθενὰ ἅγιος. Θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ δασκάλου μου τοῦ Παπ' Ἀντριᾶ, ὅτι «δὲν ἔχει τέτοιο βιβλίο ἡ ἐκκλησιά» καὶ παραξενευόμουν τί βιβλίο νὰ ἦταν αὐτό, ποῦ δὲν εἶχε ἁγίους. Κύτταξα καὶ γιὰ καμμιὰ προσευχή, γιὰ κανένα τροπάρι, ἀλλὰ τίποτε. Εἶδα ὅμως κάτι παράξενες λέξεις· «Ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, ἑνικός, πληθυντικός, ὀνομαστική, γενική, δοτική, αἰτιατική, κλητική, ὀνόματα οὐσιαστικά, ὀνόματα ἐπίθετα, ἀντωνυμίαι, ῥήματα, προθέσεις, ἐπιρρήματα, σύνδεσμοι καὶ ἐπιφώνημα. *Κλίσεις*. Ὁ ταμίας, τοῦ ταμία (ου), τῷ ταμίᾳ, τὸν ταμίαν, ὦ ταμία, οἱ ταμίαι, τῶν ταμιῶν, τοῖς ταμίαις, τοὺς ταμίας ὦ ταμίαι, ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. Αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι, ἡ ἡμέρα, τῆς ἡμέρας, τῇ ἡμέρᾳ, τὴν ἡμέραν, ὦ ἡμέρα, αἱ ἡμέραι, τῶν ἡμερῶν, ταῖς ἡμέραις, τὰς ἡμέρας, ὦ ἡμέραι, ἐγώ, σύ, αὐτός, αὐτή, αὐτό, ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς, σεῖς, αὐτοί, αὐτά, γράφω, γράφεις, γράφει, γράφομεν, γράφετε, γράφουν (ουσι) ...»

— Μωρέ, τ' εἶν' τοῦτα : εἶπα *μέσα* μου μὲ χαρά. Αὐτ' εἶν' ἡ δύσκολη Γραμματική ;

Χάρηκα ποῦ τὴν ηὗρα τόσο εὔκολη, χάρηκα ὅμως πλειότερο ποῦ ἔμαθα ὅτι τὰ «ἄλφα - βῆτα - γάμμα - δέλτα» κτλ. εἶνε γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, ποῦ δὲν τὸ ἤξερα, νομίζοντας ὅτι ἡ «Ἑλληνική» γλῶσσα εἶχε ἄλλη «ἄλφα - βῆτα» κι' ὅτι ἡ «ἄλφα - βῆτα» ποῦ εἶχα μάθει ἦταν ἄλλη παρὰ Ἑλληνική, κι' ἐνῷ ἔκανα αὐτοὺς τοὺς συλλογισμούς, ἔβαλα πάλε τὴν Γραμματικὴ στὸν κόρφο μου καὶ πετάχθηκα ἀπάνω στὸ σπίτι νὰ φᾶμε.

Ὁ πατέρας μου μὲ κατάλαβε ὅτι διάβασα Γραμματική κι' ἤθελε νὰ μ' ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ἦταν ἡ *μάννα* μου μπροστὰ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ εἰπῶ τὶς ἐντυπώσεις μου, καὶ μιὰ στιγμή, ποῦ βγῆκε ἔξω ἐκείνη, τὸν ζύγωσα καὶ τοῦ εἶπα.

— Δὲν εἶνε καθόλου δύσκολη.

— Τί λὲς παιδί μ' ;

Μοῦ εἶπε μ' ἀπορία.

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω, τοῦ εἶπα ἀξιωματικῶς. Διάβασα κάμποσα φύλλα κι' εἶδα νὰ λέῃ κάτι πράγματα ποῦ τὰ καταλαβαίνω.

Μ' ἐκύτταξε διστακτικὰ ὁ πατέρας μου, σὰν νὰ μὴν τὸ πίστευε αὐτό, ποῦ τοῦ ἔλεγα, κι' ὕστερα μοῦ εἶπε προφυλαχτικά·

— Καλὰ καλά. Αὔριο νὰ τὴν διαβάσῃς καλλίτερα καὶ νὰ μοῦ πῇς.

***

Τὴν ἄλλη μέρα πήγαμε ὅλα τὰ παιδιὰ στὸ σκολειό μας τ' «Ἀγνάντια», κι' ἀρχίσαμε, κατὰ τὰ συνηθισμένα νὰ διαβάζωμε φωναχτά, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι, ἐρχόμενος ὁ δάσκαλός μας ὁ Παπ' Ἀντριᾶς ἀπὸ τὸ χωριό του θὰ εὐχαριστιῶνταν νὰ μᾶς βρῇ νὰ διαβάζωμε. Ἐγὼ ἀντὶ Ψαλτῆρι διάβαζα γραμματική.

— Τί εἶν' αὐτό ;

Μ' ἠρώτησαν τ' ἄλλα τὰ παιδιά.

— Γραμματική.

Τοὺς εἶπα *μὲ* περηφάνεια, κι' ἐξηκολούθησα τὸ διάβασμα.

Περιμέναμε τὸν δάσκαλο, ἀλλ' ὁ δάσκαλος δὲν φαίνονταν. Χαρὰ κι' ἀγαλλίασι. Καθένας ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό του·

— Μήπως ἀρρώστησε ὁ δάσκαλος. ποῦ δὲν ἦρθε ἀκόμα ; Τί καλὰ θὰ ἦταν νὰ μὴ ἔρχονταν σήμερα. Θὰ χορταίναμε παιγνίδια.

Πέρασαν μιὰ - δυὸ ὧρες κι' ὁ δάσκαλος δὲν φαίνονταν.

— Χωρὶς ἄλλο θ' ἀρρώστησε. Τί καλὰ ν' ἀρρωστοῦσε μιὰ ἑβδομάδα, δυό, τρεῖς, ἕνα μῆνα, δυὸ ... Τί καλὰ νὰ τίναζε τὰ πέταλα.

Ἀφήσαμε τὰ βιβλία καὶ σηκωθήκαμε, κι' ἀρχίσαμε νὰ παίζωμε, καὶ γιὰ νὰ μὴν ἔρθῃ τυχὸν ἄξαφνα καὶ μᾶς πιάσῃ χεροπόδαρα ἀπάνω στὰ παιγνίδια, βάλαμε σκοπὸ τὸν Μῆτρο, τὸν Μάη, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ φυλάῃ πότε θὰ σανῇ ὁ δάσκαλος ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη καὶ νὰ τρέξῃ νὰ μᾶς τὸ πῇ γιὰ νὰ καθήσωμε ὁ καθένας στὴ θέσι του καὶ νὰ διαβάζωμε μεγαλόφωνα. Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἐπαίζαμε, σὰν τρελλὰ ποῦ εἴμαστε, παρουσιάζεται ὁ Μῆτρος ὁ Μάης καὶ μᾶς λέει.

— Ἔρχεται. Ἔρχεται.

Στὴ στιγμὴ καθήσαμε καταγῆς, ἁρπάξαμε τὰ βιβλία κι' ἀρχίσαμε τὸ διάβασμα, φωνάζοντα, μ' ὅλην τὴν δύναμί μας. Ἀλλὰ πέρασε ἀρκετὴ ὥρα κι' ὁ δάσκαλος δὲν φαίνονταν, κι' ὁ Μῆτρος ὁ Μάης ἄρχισε νὰ γελάῃ, ποῦ μᾶς εἶχε ἀπατήσει. Θελήσαμε νὰ τὸν τιμωρήσουμε, ἀλλὰ μᾶς ξέφυγε. Ἔτσι ξαναρχίσαμε τὰ παιγνίδια, βάνοντας σκοπὸ προφυλακῆς πάλι τὸν Μῆτρο τὸν Μάη, ἀλλὰ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ μᾶς ξαναπαρουσιάσθηκε ὁ Μῆτρος ὁ Μάης μὲ τὸ ἀπαίσιο ἄγγελμα.

— Ἔρχεται. Ἔρχεται.

Ἐμεῖς ὅμως δὲν τὸν πιστεύαμε κι' ἐξακολουθούσαμε τὰ παιγνίδια.

Βλέποντας τότε αὐτὸς ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς κάνῃ νὰ τὸν πιστέψωμε, ἄρχισε τοὺς ὅρκους.

— Ἔρχεται μὰ τὸν Θεό.

Τίποτε ὅμως ἐμεῖς. Ἐξακολουθούσαμε τὰ παιγνίδια μας.

— Ἔρχεται, μωρέ, μὰ τὸν Χριστό.

Τὰ ἴδια ἐμεῖς.

— Ἔρχεται, μωρέ, μὰ τ' Ἅγιο Πνέμα. Μὰ τὴν Ἅϊ Τριάδα. Μὰ τὴν Παναγιά. Μὰ τὰ τέσσερα Βαγγέλια. Μὰ τὴν *Κοινωνία*, τὸν εἶδα νἄρχεται.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Τότε καταλάβαμε ὅτι ὁ Μῆτρος ὁ Μάης δὲν μᾶς γελοῦσε, στρωθήκαμε στὸ διάβασμα καὶ σὲ λίγο ἕνα ξεροβήξιμο ἀπὸ μακρυὰ μᾶς προανάγγειλε τὸν βέβαιον ἐρχομό του. Διαβάζαμε πολὺ φωναχτὰ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξωμε ὅτι δὲν ἀμελούσαμε τὰ μαθήματά μας, ὅταν ἔλειπε αὐτός, καὶ νὰ τοῦ δώσωμε νὰ καταλάβῃ ὅτι μποροῦσε νὰ λείπῃ συχνά, χωρὶς νὰ μένωμε πίσω ἀπὸ τὰ μαθήματά μας. Ἐννοεῖται ὅτι τὴν εἶχα κρύψῃ τὴν καϋμένη τὴ Γραμματικὴ καὶ διάβαζα τὸν 118ον ψαλμὸν τοῦ Δαυΐδ, τὸν μακρύτερον ἀπ' ὅλους τοὺς ψαλμούς, ποῦ ἐβασάνισαν τὴν παιδική μου ἡλικία.

«Μακάριοι ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου. Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τὰ μαρτύρια αὐτοῦ, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐκζητοῦντες αὐτόν· οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἐπορεύθησαν ...»

Ἔπρεπε νὰ τὸν μάθω ἀπ' ἔξω αὐτὸν τὸν τυραννοψαλμό. *Καὶ* ξέρετε ἀπὸ πόσα δίστιχα σύγκειται ; Ἀπὸ 176.

Τελειώνει σ' αὐτοὺς τοὺς στίχους.

... «Ζήσεται ἡ ψυχή μου καὶ αἰνέσει σε, καὶ τὰ κρίματά σου βοηθήσει μοι. Ἐπλανήθην ὡσεὶ πρόβατον ἀπολωλός· ζήτησον τὸν δοῦλόν σου ὅτι τὰς ἐντολάς σου οὐκ ἐπελαθόμην.»

Ἔρχοντας ὁ δάσκαλος, ἔβγαλε τὴν φλωκάτα του, καὶ τὴν ἀπόθεκε ἀπάνω σ' ἕνα λιθάρι, ποῦ τοῦ χρησίμευε ὡς ἀκκουμπιστῆρι, κάθησε καὶ κατὰ τὰ συνηθισμένα, ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ «Ἄξιον ἐστὶν - ὡς ...», ἐνῷ μὲ τὴν ψιλὴ βέργα, ποῦ βαστοῦσε στὸ χέρι του, κρατοῦσε τὸ χρόνο.

Ἐγὼ βλέποντας τὸν δάσκαλό μου ἀπασχολημένον στὴν ψαλτική, ἔβαλα τὴ Γραμματικὴ ἀνάμεσα στὸ Ψαλτῆρι, κι' ἄρχισα νὰ τὴν διαβάζω κρυφά, ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ ἤμουν βυθισμένος στὴν ἀνάγνωσί της, βλέπω νὰ γλυστράῃ μπροστά μου ἕνα χέρι σὰν φεῖδι, καὶ νὰ μοῦ παίρνῃ τὴν Γραμματική.

Ἦταν τὸ χέρι τοῦ Παπ' Ἀντριᾶ, τοῦ δασκάλου μου.

— Ἄ, εἶπε μὲ σατανικὴ χαρά. Αὐτὴ εἶνε ἡ Γραμματική.

Κι' ἐπῆγε στὸ μέρος του κι' ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ τὴν διαβάζῃ. Διάβαζε καὶ γύριζε φύλλα, διάβαζε καὶ γύριζε φύλλα, διάβαζε καὶ γύριζε φύλλα ὡς ποῦ τὴν τελείωσε καὶ τὴν πέταξε περιφρονητικά·

— Δὲν εἶπα ἐγὼ ; ξεφώνησε μ' ἄγρια χαρά, ὅτι ἡ Γραμματικὴ δὲν εἶνε ἐκκλησιαστικὸ κι' ἁγιωτικὸ βιβλίο ;

***

Τὸ μεσημέρι πήγαμε στὸ σπίτι νὰ φᾶμε. Ὁ πατέρας μου μὲ περίμενε μ' ἀνυπομονησία, κι' ἅμα μπῆκα στὸ δωμάτιό του μ' ἐρώτησε·

— Πῶς τὴν ηὗρες ;

— Ἐγώ, τοῦ εἶπα, τὴν ηὗρα καλή, ἀλλ' ὁ δάσκαλός μου, ποῦ μοῦ τὴν πῆρε καὶ τὴν διάβασε, εἶπε ὅτι δὲν εἶνε ἐκκλησιαστικό, οὔτε ἁγιωτικὸ βιβλίο.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ μπῆκε κι' ὁ Πάπ' Ἀντριᾶς ὁ δάσκαλός μου κρατῶντας στὸ χέρι του τὸ ἔνοχο βιβλίο καὶ λέγοντας μὲ χαιρεκακία·

— Δὲν σοῦ εἶχα εἰπῆ ἐγώ, κὺρ - ἄρχοντα, ὅτι ἡ Ἐκκλησιὰ δὲν ἔχει τέτοιο βιβλίο, ποῦ νὰ τὸ λὲν Γραμματική ; Εἴκοσι χρόνια παπᾶς καὶ δάσκαλος καὶ νὰ μὴν ξέρω ἕνα τέτοιο βιβλίο, ἂν ἦταν ἐκκλησιαστικὸ κι' ἁγιωτικό, θὰ ἤμουν γιὰ ξύρισμα καὶ γιὰ κόκκινο φέσι, κι' ὄχι γιὰ γένεια καὶ γιὰ καλιμαύχι. Ἂν δὲν μὲ πιστεύῃς, νὰ πάρτο ἡ ἀφεντιά σου αὐτὸ τὸ βιβλίο καὶ κύτταξέ το κι' ἂν βρῇς μέσα τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ (μεγάλο τ' ὄνομά του), τοῦ Χριστοῦ (προσκυνοῦμε τὴν θεότητά του), τοῦ Σταυροῦ (προσκυνοῦμε τὸ μαρτύριό του), τοῦ Ἅϊ Πνέματος (προσκυνοῦμε τὴ δύναμί του), τῆς Παναγίας (μεγάλη ἡ χάρι της), ἢ κανενὸς Ἁγίου, δός το νὰ τὸ μάθῃ τὸ παιδί σου, εἰδεμὴ καὶ δὲν ἔχει τίποτε ἀπ' αὐτά, ρίξ' το στὴν φωτιά, γιατ' εἶνε - ἔξω ἀπ' ἐδῶ - ἀφωρεσμένο ἀπὸ τοὺς τριακόσιους δεκοχτὼ θεοφόρους Πατέρες (προσκυνοῦμε τ' ὄνομά τους).

Ὁ δασκαλόπαπας ἐθριάμβευσε, γιατὶ πραγματικῶς ἐκείνη ἡ Γραμματικὴ «Ὑπὸ Ἀδαμαντίου *Κοραῆ*», ὡς καὶ κάθε Γραμματική, μὴ ὄντας Ὀχτωήχι, ἢ Ψαλτῆρι, τὰ μόνα διδαχτικὰ βιβλία του, ἢ ἄλλο ἐκκλησιαστικὸ βιβλίο ὁποιοδήποτε, δὲν μποροῦσε νἄχῃ τέτοια ὀνόματα, κι' ἀπαιτοῦσε τὴν καταδίκη της, ὡς νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος.

Ὁ πατέρας μου τἄχασε ἀπὸ τὴ ρητορικὴ τοῦ παπαδασκάλου μου καὶ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Πόσα γρόσια τὴν πῆρες αὐτὴν τὴν Γραμματική ;

Τὸν ἐρώτησε μὲ χαιρεκακία θριαμβευτική.

— Κολοκύθια, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου. Μὲ ξέρ'ς ἐμένα νὰ λογαριάζω γρόσια ; Δόξα τὸν Θεὸ ἐγώ. κι' ὅσα τὴν πῆρα, τὴν πῆρα.

— Εἶνε βιβλίο μασώνικο, διαβολικό. Εἶνε ἐνάντιο στὴν πίστι μας. Μπορεῖ νἆνε καμωμένο μὲ συνέργεια τοῦ Διαβόλου - ἔξω ἀπ' ἐδῶ - ἢ τοῦ Πάπα - καταραμένο τὸ ὄνομά του.

Ρέκαξε ὁ παπᾶς.

— Τί Διάολο, ὠρὲ παπᾶ, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου μ' ἀσυνήθιστη ἠπιότητα στὸ χαρακτῆρά του, ὅλοι αὐτοὶ στὰ Γιάννινα, ποῦ ἔχουν τὴν Γραμματικὴ γιὰ καλὸ καὶ χρήσιμο βιβλίο, εἶνε μασῶνοι κι' ἀντίχριστοι. Μασῶνος κι' ὁ Μανάρης ὁ γυμνασιάρχης ; Μασῶνοι ὅλοι οἱ πρῶτοι τοῦ Γιαννίνου·Πᾶνος Σακελλάριος ; Ἀλκιβιάδης Λιάμπεης ; Λιονταρῆς Μελᾶς ; Νικολάκης *Κίγγος* ; Νικόλα - Ζῶτος ; ὁ δικός μας ὁ Νκόλα - Γιαννόπουλος ; Μασῶνοι κι' ὁ Μακαριάδης καὶ Χαρισιάδης, ποῦ τὸ πουλοῦν ; Ὅλοι μασῶνοι ; Ὅλοι ἀντίχριστοι καὶ μοναχὰ ἐσὺ εἶσαι καλὸς κι' ἔξυπνος ; Ἂμ δὲν τρώγεσαι, παπᾶ μ' οὔτε ὠμὸς οὔτε ψημένος.

— Ἂμ τ' εἶνε καὶ δὲν εἶνε τέτοιοι ; Ἀπάντησε ὁ παπᾶς. Ἀπὸ τοὺς λογιωτάτους μας θὰ χαλάσ' ἡ θρησκεία μας. Σοῦ τὸ λέω «ἐν φόβῳ Θεοῦ».

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ μπῆκε κι' ἡ μάννα μου στὸ δωμάτιο, ὅπου δικάζονταν ἡ Γραμματικὴ τοῦ Κοραῆ ὡς αἱρετική.

Ὁ πατέρας μου βρέθηκε τότε ἀνάμεσα σὲ δυὸ κατηγόρους καὶ δὲν εἶχε τί ν' ἀπαντήσῃ γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν κατηγορούμενη. Ὁ παπᾶς ἐθριάμπεψε καὶ μὲ διαβολικὴ χαρὰ εἶπε στὴν δυστυχισμένη τὴν καταδίκη μὲ ὕφος Τουρκοεμάδα·

— «Ὕπαγε στὸ πῦρ τὸ ἐξώτερο».

Καὶ λέγοντας αὐτὴν τὴν φοβερὴ εὐαγγελικὴ φράσι, ποῦ θὰ εἰπῇ ὁ Θεὸς στοὺς ἁμαρτωλοὺς κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν, ἔρριξε τὴν Γραμματικὴ στὴν φωτιά.

Ὁ πατέρας μου ἔσκυψε τὸ κεφάλι, σὰν νικημένος Ναπολέοντας ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἡ μάννα μου χάρηκε, ποῦ γλύτωσα ἀπὸ ἕνα βιβλίο ἀνίερο, ποῦ καταστρέφει τὰ τρυφερὰ στήθεια τῶν παιδιῶν, κι' ὁ Παπ' Ἀντριᾶς ὁ δάσκαλός μου, περήφανος καὶ γαυριασμένος γιὰ τὸ μεγάλο κατόρθωμά του, δὲν ἐκάθησε νὰ φάγῃ μαζί μας, ἀλλὰ ἐβγῆκε νὰ τὸ διαλαλήσῃ στὸ χωριό.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Ὁ κ. Γεώργιος Π. κατῴκει μετὰ τῆς συζύγου του Ρωξάνης καὶ τοῦ μονογενοῦς μικροῦ υἱοῦ του Τοτοῦ εἰς μίαν τῶν ἀριστοκρατικωτέρων συνοικιῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ οἱ δύο προσεπάθουν νἀναθρέψουν καὶ ἀναπτύξουν τὸν υἱόν των καλῶς καὶ καταστήσουν μίαν ἡμέραν ἄξιον τῶν οἰκογενειακῶν των παραδόσεων , διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι κατήγοντο ἐξ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας κατεῖχον καὶ ἐπίζηλον ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν.

Ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τὰς ὁποίας κατέβαλλον οἱ γονεῖς του ὅπως καταστήσουν αὐτὸ παιδίον εὐπειθὲς πρᾶον κλπ., καὶ μαθητὴν ἐπιμελῆ, διότι ἂν καὶ ἦτο ἑνδεκαέτης μετέβαινε μόνον εἰς τὴν Δ' Δημοτικὴν τάξιν, κατέστη ἀδύνατον διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο ῥητόν.

«Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον».

Μίαν ἡμέραν τοῦ Νοεμβρίου καθ' ἣν ἦγε τὴν ἑορτὴν τῶν γενεθλίων του ὁ μικρὸς Τοτὸς εἶχε συναχθῆ εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τοῦ μεγάρου των πλῆθος ἐκλεκτοῦ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικρόκοσμον, διότι εἶχε δηλωθῆ ὅτι θὰ ἐγένετο καὶ χορὸς παίδων.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Τοτοῦ δεξίωσιν τῶν μικροσκοπικῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τὸ παίξιμον μιᾶς χαριτωμένης κωμῳδίας ἐπηκολούθησε χορὸς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἡ μικροσκοπικὴ Ντάμα τοῦ Τοτοῦ παρεξηγήσασα ἕνα του λόγον ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ μετέβη νὰ καθήσῃ. Ἀλλ' ὁ ὀξύθυμος Τοτὸς μὴ ἀνεχόμενος φαίνεται τὴν τοιαύτην προσβολὴν ἐνώπιον τόσων κεκλημένων, ῥαπίζει τὴν παιδίσκην δυνατά. Πάραυτα ἄφθονον αἷμα ἤρχισε νὰ ῥέῃ ἐκ τῆς ῥινὸς τῆς μικρᾶς, προστρέξαντες δὲ οἱ γονεῖς της μὲ τὴν νεαρὰν οἰκοδέσποιναν μετὰ μεγάλου κόπου κατώρθωσαν νὰ σταματήσωσι τὴν αἱμορραγίαν. Ἐνῷ ὁ μικρὸς Τοτὸς μεταβὰς εἰς τὸν κῆπον, πλήρης θυμοῦ ἤρχισε νὰ κατα στρέφῃ τὰ δενδρύλλια.

Μετά τινας ἡμέρας ὁ κ. Γεώργιος Π.... μετὰ τῆς συζύγου του συνεσκέπτοντο τίνι τρόπῳ νὰ διορθώσωσι τὸν μικρὸν ἀτίθασον υἱόν των, μετὰ πολλὰς δὲ σκέψεις ἀπεφάσισαν νὰ παρακαλέσωσι τὴν οἰκογενειακήν των φίλην Σ... νὰ γράψῃ εἰς τὸν ἐν Βερολίνῳ ἀδελφόν της ἵνα ἀποστείλῃ καὶ εἰς αὐτοὺς μίαν Γερμανίδα παιδαγωγὸν ὡς εἶχε στείλῃ καὶ εἰς τὴν ἀδελφήν του, διότι παρεδέχθησαν ὅτι μόνον αἱ Γερμανίδες εἶνε αὐστηρῶν ἠθῶν καὶ συνεπῶς ἄρισται παιδαγωγοί.

Πράγματι τὴν ἐπαύριον ἡ κ. Ρωξάνη μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς φίλης της Σ..... ἀνεκοίνωσε δὲ εἰς αὐτὴν τὰς σκέψεις της.

— Τί λέγετε ἀγαπητή μου Ρωξάνη ; Παιδαγωγόν, μάλιστα ξένην ζητεῖτε διὰ τὸ τέκνον σας, μήπως εἴσθε βεβαία ὅτι θὰ εἶνε αὐστηρῶν ἠθῶν ;

— Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐκ πείρας γνωρίζω καὶ δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἐφ' ὅσον εἶχον τὴν Φρουλάϊν ἐδῶ δὲν εἶδον οὐδεμίαν ἐπὶ τὸ καλλίτερον μεταβολὴν εἰς τὴν μικράν μου, ὅτε δὲ τὴν ἀπέπεμψα καὶ ἐνέγραψα τὴν Φιφὴ συνδρομήτριαν εἰς ἓν θαυμάσιον παιδικὸν περιοδικόν, εἶδον μεγάλην μεταβολήν..

— Φιφή, Φιφή. Φέρε αὐτὸ τὸ περιοδικὸν νὰ τὸ δείξῃς εἰς τὴν κ. Ρωξάνη.

— Ἀμέσως μαμᾶ, λέγει ἡ μικρὰ καὶ φέρει ἓν περιοδικὸν τὸ ὁποῖον βεβαίως ἐμαντεύσατε ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται πῶς ὀνομάζεται, εἶνε ἡ..... «Ν. Γενεά» ἡ χαρὰ τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων.

— Ἄ, λέγει ἡ κ. Ρωξάνη, νομίζω πῶς ἐκδίδεται ἑκάστην Πέμπτην, διότι βλέπω πολλὰ παιδάκια ἰδίως βιοπαλαιστάς, ἐκεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ παρὰ τὸ Ταχυδρομεῖον νὰ κάθονται 6-7 ὁμοῦ ἓν δὲ τὸ ὁποῖον γνωρίζει φαίνεται ὀλίγα γράμματα τὴν ἀναγιγνώσκῃ εἰς ἐπήκοον τῶν ἄλλων.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶνε, μὰ δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τί περιέχει. Ἐν πρώτοις ἴδετε..., ἔχει ἓν ὡραῖον Παιδικὸν καὶ μόνον Παιδικὸν παραμύθι, κατόπιν, ἅ... Παρατηρήσατε. Στήλη Εὐγενῶν Πράξεων.

Εἰς αὐτὴν τὴν στήλην ὅταν ἕνα παιδάκι γνωρίζει μίαν καλὴν πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἄλλος ὁμήλικός του τὴν γράφει καὶ τὴν στέλλει, πάραυτα δὲ δημοσιεύεται. Οὕτω καὶ τὸ παιδάκι τὸ ὁποῖον θὰ στέλλῃ τὴν πρᾶξιν ἀσκεῖται εἰς τὸ νὰ γράφῃ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὴν ἔπραξε θὰ ἐνθουσιασθῇ καὶ θὰ προσπαθήσῃ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν νὰ πράξῃ καὶ ἄλλην, ὁμοίως καὶ τὰ παιδάκια τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκουν αὐτὴν θὰ προσπαθήσωσι νὰ τὸ μιμηθῶσι. Οὕτω πῶς μόνον δι' αὐτῆς τῆς στήλης ἐξυπηρετεῖ τριπλοῦν σκοπόν. Φαντασθῆτε διὰ τῶν ἄλλων.

Κατόπιν ἔχει. Ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον μὲ ὀλίγα λόγια. Σκέψεις, Ἀστεῖα, Παιδικὸν Πνεῦμα, Διηγήματα. Ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων συγγραφέων τοῦ κόσμου κλπ. κλπ. ΟΛΑ ΔΙ' ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΗΣ Ν. ΓΕΝΕΑΣ,ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ, ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ.

— Ὥστε λοιπὸν ἀγαπητή μου φίλη μὲ συμβουλεύετε ἀντὶ νὰ φέρω Γερμανίδα παιδαγωγὸν νὰ ἐγγράψω τὸν Τοτὸν εἰς τὴν Ν. Γενεάν ;

— Βεβαιότατα.

Μετὰ πάροδον ὀλίγων μηνῶν ἡ κ. Σ... μετέβη ἵνα ἐπισκεφθῇ τὴν φίλην της κ. Ρωξάνην ἥτις εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἔκ τινος ταξειδίου.

Μετὰ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμοὺς οἱ πρῶτοι λόγοι τῆς κ. Ρωξάνης ἦσαν.

— Μ' ἐσώσατε ἀγαπητή μου Σ... μὲ τὴν συμβουλήν σας.

— Ποίαν συμβουλήν μου ; Ἆ. Ἆ, ἐνεθυμήθην διὰ τὴν «Ν. Γενεὰν» θὰ λέγετε.

— Μὰ δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον εἶμαι γοητευμένη μὲ τὴν Ν. Παιδαγωγόν, ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε...

Μετέβησαν ὁμοῦ καὶ ἐκ τοῦ κλείθρου τῆς θύρας ἑνὸς μικροῦ δωματίου εἶδον ἐντός..... τὸν μικρὸν τέως ἀτίθασσον Τοτὸν νὰ..... κάθηται εἰς μίαν καθέκλαν ἐνώπιόν του δὲ μία τράπεζα μὲ... μήπως νομίσετε παιχνίδια ; ἀπατᾶσθε, ἀλλὰ πλήρης βιβλίων καὶ τοῦ Περιοδικοῦ «Ν. Γενεά».

Ἰδοὺ ἀγαπητή μου Σ.. ἴδετε τὸν υἱόν μου ἀφωσιωμένον εἰς τὴν μελέτην ; Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὀνειρεύομαι.

ΜΠΕΜΠΗ Δ. Φ...

Ο ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗΣ

Διαρκοῦντος τοῦ μαθήματος πρακτικῆς φυτολογίας εἰς ἕνα σχολεῖον, ὁ διδάσκαλος ἀνέπτυσσεν εἰς τοὺς μικροὺς τὴν τέχνην τοῦ προφυλάσσειν τὰ φυτὰ ἀπὸ τὴν παγωνιά.

Παρετήρησεν ὅμως ὅτι ὁ Κοντορεβιθούλης δὲν πρόσεχε καθόλου εἰς τὰς παρατηρήσεις του, καὶ γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ τὸν ἐρωτᾷ ἀποτόμως.

— Πές μου, ἐσὺ *Κοντορεβιθούλη*, ποιὸς εἶν' ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ προφυλάσσωμεν τὰ φυτὰ ἀπὸ τῆς παγωνιὲς τοῦ Μαΐου ;

Καὶ ὁ Κοντορεβιθούλης ἀπήντησε·

— Νὰ τὰ φυτεύωμε τὸν Ἰούνιο, δάσκαλε.

ΚΤΗΝΩΔΗΣ ΔΥΝΑΜΙΣ

(Συνέχεα καὶ τέλος)

'Αλλὰ σκεφθεὶς καλλίτερα, ἔκρινεν ὅτι ἡ ἀναμονὴ δὲν θὰ τοῦ ἔβγαινε σὲ καλό. Ἂν προσπαθοῦσε πάλι νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου ἐφοβεῖτο μὴ τοῦ ἔλθῃ καμμιὰ σφαῖρα ἀπὸ πίσω. Ἤδη ἡ «Πόλις Μαρταποὺρ» εἶχε διαγράψῃ ἕνα πλατὺ ἡμικύκλιο καὶ ἤρχισε νὰ προχωρῇ κατ' ἀντίθετον ἀκριβῶς διεύθυνσιν.

— Δὲν μ' ἀρέσει καθόλου νὰ ξαναγυρίσω πίσω, ἀνέκραξεν ὁ γέρο - πλοίαρχος. Δὲν μοῦ λὲς Φίλιππε ἠρώτησεν ἕναν ναύτην, τί γνώμην δίνες καὶ σύ;

— 'Εγὼ λέω νὰ περάσωμε ἕνα παλαμάρι ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ καμαράκι καὶ μὲ τὸν ἀργάτη νὰ τὸ ρίξωμε κάτω.

— Ἆ, βέβαια, οἱ ἰδιοκτῆτες δὲν θὰ μᾶς κάνανε παράπονα γιὰ τὴ ζημιά. Τὸ ζήτημα εἶνε μονάχα πῶς θὰ τὰ καταφέρωμε νὰ δέσωμε ἀπ' εὐθείας τὸ παλαμάρι στὸν ἀργάτη. Γιατὶ ἂν τὸ δέσωμε ἀπ' εὐθείας, τότε θὰ πάρῃ σβάρνα καὶ τὴ γέφυρα μαζί.

— Δοκίμασε τὸ Ναίνι Τάλ, εἶπεν ὁ Χήριοτ.

— Καλὰ. λές. 'Ανέκραξεν ὁ καπετὰν - Μπρέθερτων. Βάλε τὸν Ρὰμ Λὰς νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ ζῶο, κι' ἐγὼ πάω στὴ στιγμὴ καὶ περνάω τὴ θηλειὰ γύρω στὸ καμαράκι.

— Δὲν μ' ἀφίνεις ἐμένα νὰ τὴν περάσω ; εἶπεν ὁ ναύτης.

— Πολὺ καλά, μὰ κύτταξε νὰ ἔχῃς τὸ νοῦ σου στὴ δουλειά σου.

— Ὅσο γι' αὐτὸ νἄχῃς πεποίθησι, εἶπεν ὁ ναύτης.

Μόλις παρουσιάσθη ὁ ναύτης στὴ γέφυρα ἐπάνω, μὲ τὴν μίαν ἄκραν τοῦ παλαμαριοῦ δεμένην ἀπὸ τὴν μέσην του, οἱ μέσα στὸ καμαράκι ἔγκλειστοι τὸν ἄρχισαν στοὺς πιστολισμούς. Δὲν τὸν ἐπέτυχεν ὅμως καμμιὰ σφαῖρα, ἐκτὸς μιᾶς ποῦ τοῦ ἐπέρασε τὸ ψαχνὸ τῆς κνήμης ἀποκάτω ἀπ' τὸ γόνατο. Μὲ ὅλον του τὸν πόνον, ἐννοοῦσε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ ἔργον του καὶ νὰ φέρῃ τὸ παλαμάρι γύρα ἀπ' τὸ καμαράκι.

Ὅταν ἐπέταξε κάτω τὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ, κατέβηκε κάτω καὶ ἔδεσαν τὰς δύο ἄκρας.

— Τώρα, κ. Χήριοτ, φέρε μας τὸ Ναίνι Τάλ, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

'Ο Χήριοτ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ καμαράκι καὶ εἶδεν ὅτι ἀποπίσω δὲν εἶχε παράθυρα. Ὥστε μποροῦσαν νὰ φέρουν τὸν ἐλέφαντα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, χωρὶς κίνδυνον νὰ τὸν πυροβολήσουν, ἐκτὸς ἂν οἱ Γερμανοὶ ἐπυροβολοῦσαν διὰ μέσου τοῦ ξυλίνου τοίχου τοῦ καμαρινιοῦ. 'Αλλ' αὐτὸ δὲν ἐφαίνετο πιθανόν, ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν τίποτε.

Ἔφεραν λοιπὸν ἀθορύβως τὸν ἐλέφαντα, καὶ μὲ ἕνα νεῦμα τοῦ μαχοὺτ ἐγύρισε καὶ ἐγονάτισεν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα. Τοῦ ἔδεσαν μιὰ χάμουρα, μιὰν ἁλυσσίδα, τυλιγμένην μὲ χονδρόπανο, διὰ νὰ μὴ πληγώνῃ τὸ ζῶον, καὶ εἰς τὴν ἁλυσσίδα ἐπέρασαν τὰ ἄκρα τοῦ παλαμαριοῦ.

— 'Εμπρὸς σιγά, διέταξεν ὁ πλοίαρχος.

— Τσάο, ἐμπρός. ἐφώναξεν ὁ μαχούτ.

'Ο Ναίνι Τάλ ἐσηκώθη στὰ πόδια του ἀμέσως καὶ ἔσυρε ἀργά. Τὸ παλαμάρι ἐτεντώθη καὶ ἔτριξε μὲ τὴν προσπάθειαν ἐκείνην. 'Ο ἐλέφας ἐπροχώρησεν ὀλίγον ἀκόμα, ἐνῷ ἡ σανίδες ἔτριζαν ἀποκάτω ἀπὸ τὰ πόδια, καὶ ὕστερα ἐσταμάτησε.

— Τσάο, ἐφώναξε πάλιν ὁ Ρὰμ Λάς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνάψῃ τώρα. Τὸ καμαράκι ἄρχισε νὰ σείεται, καὶ οἱ παριστάμενοι ἐπερίμεναν μὲ ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἔξαφνα ἠκούσθη ἕνα τρομερὸ κρὰχ, καὶ ὁ Ναίνι Τάλ ἔπεσε στὰ γόνατά του, ἐνῷ τὸ καμαράκι, ἀποσπασθὲν ἀπὸ τὴν βάσιν του, ἔπεσε μὲ μεγάλον κρότον ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα. Οἱ τρεῖς Γερμανοὶ ποῦ ἦσαν κλεισμένοι μέσα παρουσιάσθησαν κατατρομαγμένοι, καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν τοὺς συνέλαβον καὶ τοὺς ἀφώπλισαν.

'Ο καπετὰν Μπρέθερτων διέταξε τὸν ὑποπλοίαρχον νὰ πιάσῃ τὸ τιμόνι καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ πλοῖον εἰς τὸν δρόμον του, αὐτὸς δὲ διηυθύνθη πρὸς τὸν ἀχτέμονα, ὅπου εἶχον καταφύγῃ οἱ ἄλλοι Γερμανοί.

— Ἒ, σεῖς, τοὺς ἐφώναξε. Τέλειωσε τὸ παιγνίδι. Τὸ πλοῖο εἶνε στὰ χέρια μας καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς εἶνε αἰχμάλωτός μας. Παραδοθεῖτε καὶ σεῖς, μὴ βάλω τὸν ἐλέφαντα καὶ σᾶς κάμῃ πατσᾶ.

'Ο γέρο - πλοίαρχος δὲν ἐσκέφθη οὔτε πρὸς στιγμὴν, ὅτι ὁ Ναίνι Τάλ, ὅσον ἔξυπνος καὶ ἂν ἦτο, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ χορεύσῃ ἐπάνω στὴ ράχι τόσων Γερμανῶν, εἰς ἕνα τόσον στενὸν χῶρον. 'Αλλ' οὔτε καὶ αὐτὸς θὰ ἐπραγματοποιοῦσε τὴν ἀπειλήν του, ἔστω καὶ ἂν ἦτο εἰς θέσιν. 'Ο λόγος ὅμως ἐκεῖνος ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά του.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ποῦ ἐγνώριζε 'Αγγλικὰ μετέφρασεν εἰς τοὺς συντρόφους του τὴν τρομερὰν ἀπειλήν, καὶ χωρὶς δεύτερον λόγον ἔσπευσαν ὅλοι νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα των.

— Τώρα ποῦ τέλειωσε ἡ παράστασις, πᾶμε νὰ ἐλευθερώσουμε τοὺς ἄλλους, εἶπεν ὁ καπετὰν - Μπρέθερτων. Ἂν τοὺς βγάζαμε πρωτήτερα, θὰ πατοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ θὰ μᾶς χαλοῦσαν τὴ δουλειά. Κύριε Χήριοτ, ἂν ἤμουνα πλούσιος, θὰ σοὔπαρνα τὸν Ναίνι Τάλ. Μά, καθὼς εἶπε καὶ ὁ Χὲρ Σβάμ, οἱ ἐλέφαντες τρῶν ἕναν περίδρομο. Κι' ἔτσι ὁ 'Αμερικανὸς θὰ γείνῃ κύριος τοῦ ἐμπορεύματός του.

Τὴν ἐπομένην κατὰ τὰ χαράγματα ἀνησυχία κατέλαβε τὸ πλήρωμα τῆς ἀνακτηθείσης «Πόλεως Μαρταπούρ». Εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τῶν τριῶν μιλλίων εἶδαν ἕνα μεγάλο πολεμικόν, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἀνεγνώρισαν ὡς τὸν «Λούμπεκ».

'Ο Χήριοτ ἔσφιξε τὴς γροθιές του. Θὰ ἦταν φοβερὸ μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐκείνην νὰ πέσουν πάλιν εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν των. 'Ο Ναίνι Τάλ βεβαίως ἦτο ξεγραμμένος, διότι οἱ Γερμανοὶ ἂν ἐμάθαιναν τί ρόλον ἔπαιξεν εἰς τὴν ἀνάκτησιν τοῦ πλοίου, δὲν θὰ τοῦ τὴν ἐχάριζαν ἀναμφιβόλως.

— Τώρα θὰ τοὺς δείξω ἐγώ, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ὁ καπετὰν Μπρέθερτων. Αὐτοὶ δὲν τολμοῦν νὰ μᾶς χτυπήσουν, ἐπειδὴ βέβαια ἐνδιαφέρονται γιὰ τοὺς δικούς των ποῦ ἔχομε δῶ μέσα. Σηκῶστε τὴ σημαία, νὰ ἰδοῦν οἱ φίλοι πῶς ἀκόμα τὸ παληοκάραβό μας εἶνε ἀγγλικό.

Σὲ λίγο ἡ κόκκινη σημαία ἐκυμάτιζεν ὑπερηφάνως, ἐνῷ κάτω εἰς τὰς μηχανὰς ὅλοι ἐπολεμοῦσαν νὰ δώσουν ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλείτερον ἀτμὸν εἰς τὴν μηχανήν. 'Η «Πόλις Μαρταποὺρ» ἔτρεχε γρηγορώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Μία λάμψις, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ἕνας ὑπόκωφος βρόντος, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ τηλεβόλον τοῦ «Λούμπεκ».

Τὸ βλῆμα ἔπεσε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν ἑκατὸν γιάρδες πίσω ἀπὸ τοὺς φυγάδας.

— 'Απ' αὐτὸ φαίνεται πῶς φοβοῦνται νὰ μᾶς βουλιάξουν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. 'Επυροβόλησαν ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπ' τὸ στόχο.

Μέσα του ὅμως ὁ πλοίαρχος δὲν ἦτο καὶ πολὺ βέβαιος διὰ τοῦτο. Εἶχεν ἀκούσει πολλάκις διὰ τὴν διαγωγὴν τῶν ἱπποτικῶν καὶ πολιτισμένων Γερμανῶν.

'Απὸ τὸ «Λούμπεκ» ἀνύψωσαν σῆμα· «Σταματήσατε ἀμέσως, ἢ πυροβολῶ.

— Τὰ συνηθισμένα μας, ἐμουρμούρισεν ὁ πλοίαρχος. 'Ωστόσο, ἔχετε πυροβολήσει κιόλας.

Σὲ λίγο τὸ καταδιῶκον πλοῖον ἐστράφη ὀλίγον, καὶ τὸ πλήρωμα τῆς «Πόλεως Μαρταποὺρ» εἶδε τὴν λευκὴν σημαίαν ποῦ εἶχεν ὑψωμένην.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀνέκραξεν ὁ καπετὰν - Μπρέθερτων. Λυποῦμαι, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σταματήσω.

Μὲ ὅλην ὅμως τὴν ταχύτητα ποῦ εἶχεν ἀναπτύξει ἡ «Πόλις Μαρταποὺρ», ὅλο καὶ τὴν ἐπλησίαζε τὸ «Λούμπεκ», τὸ ὁποῖον ἤρχισε πάλιν νὰ βάλλῃ ἐναντίον της.

'Εντὸς μιᾶς ὥρας εὑρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν 200 μέτρων ἀπ' ἀλλήλων.

Ἔξαφνα. πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ Χήριοτ, ὁ καπετὰν - Μπρέθερτων ἔσκασε στὰ γέλοια καὶ ἐχτύπησε τὰ γόνατά του.

— Βρὲ, γιὰ τὸ Θεό, ἀνέκραξε. Τὸ ἔχουν πιάσει οἱ Ἄγγλοι, οἱ ὁποῖοι νομίζουν πῶς τὸ δικό μας εἶνε Γερμανικὸ ἀκόμα.

Ὅταν ἐσταμάτησαν καὶ τὰ δύο πλοῖα, μία βάρκα κατέβηκε ἀπὸ τὸ «Λοῦμπεκ» καὶ εἷς ἀξιωματικὸς Ἄγγλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν «Πόλιν Μαρταποὺρ», ὅταν δὲ ἤκουσε τὴν διήγησιν τοῦ καπετὰν - Μπρέθερτων τοῦ ἔσφιξε ἐνθουσιασμένος τὸ χέρι, προσθέτων μὲ γέλοια·

— Κι' ἐμεῖς σᾶς ἐνομίζαμε αἰχμαλώτους ἀκόμα. Τώρα μποροῦμε νὰ γυρίσωμε ἀσφαλῶς πίσω εἰς τὸ δικό μας πλοῖο μὲ ἕνα περισσότερο.

Ἔπειτα πῆγε καὶ ἔδωσε μιὰ χτύπεια χαϊδευτικὴ στὴν προσβοκὶδα τοῦ ἐλέφαντος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκύτταξε μὲ τὸ ἥσυχο βλέμμα του ὡς νὰ τοὔλεγε·

— 'Εγὼ - ἐγὼ εἶμαι ὁ ἥρως τοῦ κατορθώματος...

ΠΩΣ ΘΑ ΟΙΚΟΝΟΜΗΣΕΤΕ ΧΡΗΜΑΤΑ

Τὸ χαρτὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπερτιμᾶται μέρα μὲ τὴν ἡμέρα περισσότερον. 'Εὰν ἡ τιμὴ τοῦ χάρτου ἐξακολουθήσῃ νὰ ὑψοῦται ἀκόμα, ἐνδεχόμενον νὰ ἀναγκασθῶμεν καὶ ἡμεῖς καὶ τ' ἄλλα περιοδικὰ νὰ αὐξήσωμεν τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἀπὸ 10 εἰς 15 λεπτά. 'Εὰν συμβῇ τοῦτο, ὑπάρχει τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δυνηθῆτε ν' ἀπαλλαγῆτε τῆς διαφορᾶς τῆς τιμῆς.

ΙΔΟΥ ΠΩΣ

'Εγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ τώρα εἰς τὴν «Κυριακὴν» καὶ τὴν «Ν. Γενεάν».

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡ «Ν. Γενεά», μὲ πέντε δραχμὰς τὸ ἔτος, ἔρχεται φθηνότερα ἀπὸ μιὰ δεκάρα τὸ φύλλον.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΛΟΙΠΟΝ

Μὴ περιμένετε. Μὴν ἀναβάλλετε.

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

'Η δασκάλα εἰς τὸ μάθημα τῆς 'Ιερᾶς 'Ιστορίας διηγεῖτο εἰς τοὺς μικροὺς μαθητάς της τὴν γνωστὴν ἱστορίαν τῶν μικρῶν παιδιῶν τὰ ὁποῖα περιέπαιζον τὸν προφήτην 'Ηλίαν, ὅτε οὗτος ἐταξείδευεν εἰς Βηθὲλ καὶ τοὺς ἔλεγε πόσον κακὰ ἦσαν τὰ παιδία ἐκεῖνα καὶ πῶς ἐτιμωρήθησαν ὅταν δυὸ ἀρκοῦδες ὥρμησαν ἀπὸ τὸ δάσος καὶ κατέφαγον σαράντα δύο ἐξ αὐτῶν.

— Καὶ τώρα, παιδιά μου, συνεπέρανεν ἡ δασκάλα· τί μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία αὐτή ;

Βαθειὰ σιωπὴ διεδέχθη τὴν ἐρώτησιν τῆς δασκάλας, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἕνας μικρούλης σήκωσε τὸ χέρι του καὶ λέγει·

— Μᾶς διδάσκει πόσα παιδιὰ μπορεῖ νὰ χορέσῃ τὸ στομάχι μιᾶς ἀρκούδας.

**

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΥΨΟΣ ... ΨΕΥΤΙΑΣ

— Τί ψηλὸ κτίριο ; λέγει ὁ 'Αμερικανὸς ἐν Λονδίνῳ εἰς κάποιον φίλον του Λονδινέζον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδειχνε κάποιο ὑψηλὸν κτίριον τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Πφ. Φαίνεται, φίλε μου, ὅτι στὴν 'Αγγλία δὲν ἔχετε ἰδέαν τοῦ ὕψους. Ψηλὸ αὐτὸ τὸ κτίριο ; Καλέ, οὔτε χαμηλὸ δὲν εἶνε. Ὅταν ἤμην στὴν Νέαν 'Υόρκην, λίγες ἡμέρες πρὶν φύγω, εἶδα ἕναν ἄνθρωπο νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸν ἀνελκυστῆρα ἑνὸς οὐρανοξύστου, τυλιγμένος σὲ χονδρὲς γοῦνες, καίτοι ἦταν καλοκαῖρι καὶ ὁ κόσμος ἔσκαζε στὴ ζέστη.

— Τί ἔπαθες, τὸν ἐρωτῶ καὶ εἶσαι τυλιγμένος τόσο βαρειὰ μὲ τέτοια κάψα ;

— Χμ, μοῦ ἀπεκρίθη· κατοικῶ εἰς τὸ τελευταῖον πάτωμα τοῦ οὐρανοξύστου, ποῦ εἶνε τόσο ψηλὰ ὥστε εἶνε πάντα σκεπασμένο μὲ χιόνια καὶ εἶνε ἀδύνατο νὰ σταθῇ κανεὶς μέσα στὸ δωμάτιο χωρὶς θέρμανσι...